Jane Costello

Aproape căsătoriți

Premiul pentru cea mai bună comedie romantică, 2010,
Romantic Novelists' Association

Jane Costello

Aproape căsătoriți

V.1.0

Cuprins

Capitolul 1

Încerc din răsputeri să creez impresia unui călător sofisticat, dar nu sunt deloc convinsă că-mi iese.

Privind retrospectiv, probabil că m-am dat de gol imediat după ce am testat cu entuziasm prea multe parfumuri în duty-free, emanând în cele din urmă o aromă atât de puternică încât ar putea trezi pe cineva din comă.

Sunt dezamăgită şi de topul meu de bumbac în stil etnic, cel despre care credeam că arată ca unul cumpărat din vreun loc fabulos de exotic din Pacificul de Sud – până când am descoperit că eticheta cu prețul ieşea afară, dezvăluind că, de fapt, costase 44,99 de lire la Monsoon.

Şi poate că nici faptul că am ajuns prima la Poarta 65, depăşind un grup numeros de turişti cu cel puțin o jumătate de oră, nu m-a făcut să arăt chiar atât de descurcăreață pe cât aş fi sperat.

Acum, că mă aflu în aer la propriu, e la fel: statutul meu de amator într-ale călătoriilor pe distanță lungă e dezvăluit fără milă la fiecare pas.

În momentul de față, încerc să aşez în echilibru toate ambalajele goale rămase de la masa oferită pe o tavă ridicol proporționată şi o cană cu cafea imposibil de băut, fără să o vărs în poala vecinului meu şi să-i provoc arsuri de gradul trei pe instrument. E o variantă reală de KerPlunk, toate amenințând să se răstoarne la cea mai mică adiere de vânt.

Spre deosebire de americanul de lângă mine – el şi-a aşezat ingenios pliculețul cu parfum de lămâie în cana goală de ceai şi a pus unul peste altul pachețelele de sare şi piper şi cutiuța de unt în caserola în care fusese friptura delicioasă de vită eu m-am trezit cu un talmeş-balmeş de plastic şi resturi de folie de aluminiu.

— Să vă ajut, doamnă? mă întreabă stewardesa, luându-mi tava înainte să pot să împiedic cuțitul să se răstoarne pe masă.

— Hopa! strig eu, exclamație deloc conformă cu statutul de pasager cosmopolit, cum mi-ar plăcea să fiu.

Îl ridic să-l dau stewardesei, dar ea a plecat deja, împingând căruciorul pe culoar şi aproape lovind coatele câtorva pasageri.

Arunc o privire alături şi-mi dau seama că vecinul meu priveşte cu suspiciune spre cuțit.

— Ei bine, cine ştie când o să am nevoie de un cuțit de plastic mânjit cu unt? spun eu ridicând din umeri.

Îmi zâmbeşte.

Nu e un zâmbet conspirativ, ci unul care ascunde o sclipire de amuzament. E compătimitor față de biata creatură de lângă el, care, în mod sigur, a primit o zi liberă de la ospiciu.

Mă las pe spate pe scaun, murmurând în gând un cântec care se difuza mereu la radio când eram mică şi mama ardea inevitabil masa de duminică: „Plec cu avionul… la la la… la la la la la la la…”

Nu-i nimic. Sunt sigură că o să-mi aduc aminte versurile. Şi, oricum, senzația contează. Cântecul e despre noi începuturi, cred. Despre cum să mergi mai departe. Despre descoperirea unei lumi noi.

Exact ceea ce fac eu acum.

Însă, după cum probabil că v-ați dat seama, n-am mai zburat până acum la capătul lumii de una singură: un zbor scurt, până la Barcelona, pentru o petrecere a burlăcițelor, da; două săptămâni cu iubitul în Turcia, nicio problemă; o săptămână cu fetele în sudul Franței, hai, fie!

Dar 6 000 de kilometri peste Atlantic? *Şi poate pentru totdeauna?*

Nu.

Şi… iată-mă făcând-o. Cu toate că mi-aş dori s-o fac cu mai mult stil.

Capitolul 2

Când eram în şcoala primară, pe prietena mea cea mai bună o chema Elizabeth. Era de origine jamaicană, dar avea cel mai puternic accent de Liverpool – atât de puternic că ar fi putut desfunda o toaletă.

Încă de la zece ani, Elizabeth ştia ce voia să facă în viață: să vadă lumea. Dorea să escaladeze munții, să ia la pas pădurile tropicale şi să vadă cât mai multe locuri diferite, să cunoască cât mai mulți oameni diferiți. Am aflat anul trecut că absolvise la Oxford, că a călătorit doi ani şi că acum lucrează pentru Crucea Roşie în Stockholm.

Spun asta doar pentru a sublinia un lucru: dacă ar exista o scală cu care să măsori cât de aventuros ai fost la douăzeci de ani – după înțelepciunea populară – probabil că viața lui Elizabeth ar fi la o extremă, şi a mea la cealaltă.

În ultimii şapte ani, mai precis până vinerea trecută, de fapt, am lucrat ca îngrijitoare la o grădiniță în Woolton, o suburbie a Liverpoolului care se crede elegantă. De fapt, mă subapreciez puțin: în momentul plecării ajunsesem asistent manager (cel mai tânăr pe care îl avuseseră, după cum îi informează mama, în primele treizeci şi două de secunde de conversație, pe toți cei pe care-i întâlneşte).

Această realizare nu reflectă vreo ambiție nemăsurată, ci simplul fapt că îmi place ceea ce fac. Chiar îmi place. Ceea ce constituie o permanentă uşurare, ținând cont că am început această carieră după ce am renunțat la Drept în primul an (ceva ce mama le spune tuturor celor pe care-i întâlneşte, în următoarele treizeci şi două de secunde ale conversației).

Adevărul e că grădinița Bumblebees se află la exact şase minute de mers pe jos de casa în care am crescut, la douăzeci şi două de minute de mers cu maşina de spitalul în care m-am născut şi atât de aproape de fosta mea şcoală încât, dacă priveşti pe vârfuri din podul maternității, încă mai poți vedea inscripția care se referea la un pupic pe care cică i l-aş fi oferit lui Christopher Timms în clasa a şasea. (Apropo, asta era o tentativă de ironie! La şaptesprezece ani, Christopher Timms era renumit pentru faptul că-şi aprindea propriile pârțuri cu o asemenea regularitate încât avea nevoie de propria Unitate Specială pentru Combaterea Incendiilor.)

Viața liniştită pe care am dus-o în cei douăzeci şi opt de ani ai existenței mele este – sunt perfect conştientă – uşor tragică, dar am o scuză bună. Ba nu. Două scuze: am găsit o slujbă pe care o iubeam şi un bărbat pe care-l adoram.

Şi, atunci, de ce să vreau să renunț la ele?

Îmi schimb poziția pe scaun într-o altă încercare zadarnică de a mă simți confortabil. E un spațiu care n-ar frece normele UE nici pentru transportul găinilor, darămite al oamenilor.

Dar nu are rost. Fundul mi-a amorțit de două ore bune şi nu cred că mi se va dezmorți în curând.

Îmi ridic rucsacul, căutând ceva – orice – de făcut, şi-mi scot oglinda să mă admir. Nu e o experiență plăcută.

Nu sugerez că, în condiții normale, aş amenința contractul cu L'Oreal al Evei Longoria, dar, până de curând, am fost relativ mulțumită de cum arăt. Am moştenit o structură osoasă bună de la tata, picioare frumoase de la mama şi – după mulți ani de angoase – am învățat să trăiesc cu abdomenul scândură pe care, din păcate, nu l-am moştenit de la niciunul. Acum însă, trăsătura mea cea mai evidentă nu sunt ochii negri sau gura plină pentru care mi se făceau complimente, ci tenul, care e atât de palid încât arăt ca şi cum aş avea nevoie de o pensulă şi de puțină culoare.

Acum câteva săptămâni, mi-am luat unul dintre autobronzantele acelea de tip spray, să văd dacă „strălucirea arămie naturală" din reclamă mă ajută. Din păcate, genunchii şi coatele au căpătat o nuanță atât de portocalie încât sunt convinsă că esteticianei care l-a aplicat îi plăcea să-l tragă şi un pic pe nas. Cireaşa de pe tort a fost că, în mai puțin de o lună, silueta mea 38-40 – pe care o credeam atât de definitivă încât mă plângeam de ea de cel puțin două ori pe zi – a fost cumva înlocuită cu una care e cu exact şapte kilograme şi jumătate mai rotundă (şi continuă să crească).

Da, ați citit bine: şapte kilograme şi jumătate. Dacă nu v-ați dat seama până acum că e posibil să te îngraşi atât de mult într-un timp atât de scurt, atunci vă asigur că nici eu nu ştiam. Dar e posibil, iar eu m-am îngrăşat. Probabil pentru că mi-am petrecut ultimele luni mâncând nervos cât pentru doi.

Care a fost cauza tuturor acestor lucruri?

Ce credeți? Un bărbat, evident. Bărbatul *meu.* Sau, cel puțin, era bărbatul meu.

Acum pot spune că Jason Redmond – contabil ambițios,

campion de biliard, iubit de prieteni şi de părinți deopotrivă şi, ah, iubirea vieții mele – nu mai corespunde acestei descrieri.

Indiferent câte nopți am stat trează vărsând lacrimi amare în pernă; indiferent câte ore am petrecut ascultând-o pe Leona Lewis la iPod; indiferent de câte ori mi-am însoțit prietenii bine intenționați în barurile de karaoke şi m-am străduit să fiu convingătoare în timp ce cântam din răsputeri *I will survive.* (OK. „O să mă scufund în adâncurile disperării până când mă sună din nou” nu are aceeaşi rezonanță.)

Îmi închid oglinda şi o arunc înapoi în rucsac.

— Vă trebuie un formular I-94W, doamnă? mă întreabă stewardesa, răsărind lângă umărul meu.

— Ăăă, de ce nu? răspund eu, luându-l din mâna ei cu relaxarea cuiva care completează aşa ceva la fiecare două săptămâni, când zboară până la Buenos Aires pentru o partidă de polo.

După ce pleacă, arunc o privire pe câmpurile formularului, întrebându-mă dacă e necesar în cazul meu.

— Aveți paşaport britanic? mă întreabă vecinul american. Aranjându-şi perna în formă de U, un obiect pe care l-am râvnit în ultimele şase ore.

— Ăă… da, răspund suspicioasă.

— Atunci, dacă mergeți în State doar pentru vacanță, trebuie să-l completați.

Îmi zâmbeşte.

— A, da… ştiu, mint eu. Adică, e mai mult decât o vacanță, dar…

— Emigrați în State?

— Am o viză de muncă de un an, îi explic eu, îndesând formularul în buzunarul scaunului din față, lângă cuțitul de unt şi cele două pahare de plastic cu resturi de Diet Pepsi pe fund. Aşa că voi sta acolo cel puțin douăsprezece luni; asta dacă nu mă dau afară înainte!

Îmi zâmbeşte din nou, dar de data asta nu mai e nici măcar zâmbetul compătimitor. E genul de zâmbet pe care i-l arunci unui terorist sinucigaş ca să-i insufli o stare de calm în timp ce încerci să-ți dai seama unde sunt ieşirile de urgență.

— Doamnelor şi domnilor, vă vorbeşte căpitanul, anunță o voce cu accent britanic printr-un difuzor pârâitor. În scurt timp, vom ateriza pe JFK…

Mă îndrept pe scaun şi trag aer în piept.
Viață nouă, atenție că vin!

Capitolul 3

Suntem atât de bombardaţi de cultura americană în Marea Britanie, încât uneori e imposibil să privim Statele Unite ca pe o ţară străină. Şi, totuşi, din clipa în care cobor din avion, aeroportul JFK nu mi-ar putea părea mai străin nici dacă s-ar afla în cel mai îndepărtat punct de pe Jupiter. Mă învârt prin sala de aşteptare a aeroportului, încercând să nu petrec prea mult timp analizând panourile de zbor cu o expresie pierdută pe faţă, să dau cuiva impresia că nu ştiu ce fac, şi sunt înconjurată de sunete şi de imagini necunoscute mie: accente care fac ca vocalele mele să pară atât de britanice încât mă simt de parcă aş da o probă de prezentator de ştiri la BBC în 1953; cuvinte pe care le recunosc – *diapers, cell phones, mommies, zip codes*[1] dar pe care nu le-am folosit niciodată. Şi e o atmosferă agitată de fast-food care face ca o parte din mine să fie nerăbdătoare, iar cealaltă să tânjească după un loc unde se vinde un pateu ca lumea, cu carne, şi un ceai care a fost fiert cât trebuie, câteva zile.

Am avut o senzaţie premonitorie săptămâna trecută, când am vorbit la telefon cu noii mei angajatori. Voi fi bona lui Summer (trei ani şi jumătate) şi a lui Katie (doi ani), fiicele lui Josh şi Karen Ockerbloom. Familia Ockerbloom deţine propria agenţie imobiliară în afara oraşului Kalamazoo, Michigan – destinaţia mea finală – şi par de treabă. Chiar de treabă. Şi incredibil de... americani.

Karen şi-a dat toată silinţa să sublinieze cât de încântaţi sunt ea şi Josh să mă primească în casa lor – „o bonă englezoaică de încredere”.

Pe deasupra, voi avea propria mea maşină (un SUV – mulţumită lui Google, ştiu acum că nu e vorba despre gradul de protecţie al unei loţiuni solare), nu va trebui să fac treabă în casă (au personal) şi ar vrea să merg cu ei în vacanţă în Bermude luna viitoare, cu *toate cheltuielile incluse.*

Simt că-mi vibrează mobilul. Am primit un mesaj nou de la agenţia la care m-am înscris, British Supernannies. Se pare că sunt foarte buni – agenţia britanică cu cea mai rapidă creştere din

---

[1] Varianta americană pentru *nappy, mobile phones, mummies, postcodes* – folosite în engleza britanică. În traducere: scutece, telefoane mobile, mămici, coduri poştale (n.tr.)

America – deşi, după numele ales, modestia nu e specialitatea lor.

„Un mesaj pentru Zoe Moore” se aude vocea lui Margarret, secretara uşor senilă cu care am discutat în ultimele: săptămâni. „Îmi pare foarte rău, Zoe, dar s-a schimbat planul. Te rog, sună-mă când poţi şi, foarte important, înainte să iei avionul de legătură.”

Urmează o conversaţie lungă – şi încerc să nu mă enervez prea tare – din care rezultă că nu mai merg la Kalamazoo. Merg la Hope Falls, care e aproape de Boston. Ceea ce înseamnă că nu voi mai locui cu Karen şi Josh, nici nu voi mai conduce SUV-ul lor, nici nu voi mai merge în Bermude. Hope Falls[2]? Puteţi să o mai spuneţi o dată.

Acum merg la doamna Miller, o mamă singură, ca să am grijă de cei doi copii: Ruby, care are aproape şase ani, şi Samuel, care tocmai a împlinit trei. Se pare că a fost o schimbare de ultim moment. Karen şi Josh au bonă, o fată din Surrey care a fost la ei anul trecut şi care a devenit brusc disponibilă după ce s-au înţeles pentru o mărire de salariu.

Îmi iau rucsacul şi mă forţez să afişez atitudinea „Thelma şi Louise” şi să-mi aduc aminte că sunt o femeie puternică, încrezătoare şi independentă, care e mai mult decât fericită să trăiască la limită şi să-şi schimbe planurile când e necesar – chiar şi atunci când asta înseamnă că Bermudele ies din discuţie.

Mă îndrept spre un magazin să cumpăr o sticlă de apă şi, când ajung la casă să plătesc, planturoasa vânzătoare afro-americană îmi aruncă un zâmbet.

Nu, nu. Nu e bine. Un zâmbet e prea puţin spus. E genul de rânjet pe care te-ai aştepta să-l aibă o femeie care tocmai a slăbit şase kilograme, a câştigat la loterie şi a găsit cea mai frumoasă pereche de pantofi pe care i-a văzut vreodată… la reduceri.

— Mergeţi într-un loc frumos, doamnă? îmi zâmbeşte ea larg.

— La Boston. Cu serviciul, răspund eu suficient de vag pentru ca restul oamenilor de la coadă să-şi imagineze că sunt o avocată specializată în drepturile omului, pe cale să îndrepte o eroare judiciară sau două.

— La Boston, hm? Distracţie plăcută.

---

[2] Joc de cuvinte: Hope Falls e numele localităţii, dar, tradus ad litteram, înseamnă „Nu mai e nici o speranţă (n.tr.)

— Mulțumesc.

Iau sticla şi încerc s-o pun în rucsac înainte să mă îndepărtez. Dar şnurul de sus nu se clinteşte. Îmi eliberez mâinile luând poşeta în dinți, apoi încerc să îndes sticla în buzunarul din față. Dar, pur şi simplu, nu merge. Nu uşor, oricum.

Împing, trag şi înghesui, dar sunt departe de a reuşi să bag sticla în geantă şi dureros de conştientă de coada care se măreşte în spatele meu.

Cum femeia de lângă mine mormăie de ciudă şi-şi dă ochii peste cap, rup baierele buzunarului din spate, îndes sticla în el şi-mi îndrept spatele revoltată.

Tocmai în acest moment, închizătoarea poşetei mele, pe care încă o țin între dinți, prinde viață. Se deschide şi banii țâşnesc ca şi cum aş vomita monede de doi penny. Femeia din spate arată de parcă şi-ar fi pierdut cheful de viață. Alții se grăbesc să mă ajute, în timp ce eu stau ghemuită, încercând stângace să-mi adun banii.

Obrajii îmi sunt în flăcări.

— Ăă, mulțumesc... oh, scuze, eu... ăăă, mulțumesc frumos, scuze... mă bâlbâi eu. Încercând să dispar cât mai repede, îmi pun poşeta goală între genunchi şi mă împleticesc spre ieşire cu brațele pline de monede, carduri bancare şi cu rucsacul, forțându-mă să ignor chicotelile înfundate.

— O zi bună, doamnă! îmi strigă vânzătoarea, în timp ce dispar după colț, sperând să înțeleagă de ce nu-i răspund.

Capitolul 4

După ce am luat monorailul până în Grand Central Station, mă pun pe aşteptat trenul spre Boston şi-mi scot revista. În timp ce o răsfoiesc, simt pe cineva aşezându-se lângă mine şi un val de aftershave care îmi stârneşte imediat simțurile.

Calvin Klein Truth. L-aş recunoaşte oriunde. E aftershave-ul cu care se dădea Jason cu religiozitate, în fiecare dimineață, imediat după ce-şi verifica frizura şi-şi îndrepta cravata, în felul pedant pe care am ajuns să-l cunosc atât de bine. Uitând unde mă aflu, privesc în sus, cu pulsul accelerat.

Dar nu e Jason. Normal că nu e Jason. Nu l-am văzut de aproape două luni, de ce-aş crede că e aici, în State?

Vecinul meu, un tip îndesat de vreo patruzeci de ani, cu un breton anemic, îmi zâmbeşte timid. Îi zâmbesc la rândul meu şi mă întorc la revista mea, chiar dacă am răsfoit-o din scoarță în scoarță de trei ori până acum.

Eu şi Jason ne-am întâlnit când eu aveam douăzeci de ani, iar el douăzeci şi trei – o diferență mică de vârstă, dar atunci părea una de proporțiile diferenței dintre Michael Douglas şi Catherine Zeta-Jones.

Renunțasem deja la Facultatea de Drept, pe care o uram, şi eram ucenică la Bumblebees; el absolvise deja, petrecuse un an hoinărind prin Europa şi tocmai fusese acceptat într-un program pentru absolvenți, la una dintre cele mai mari firme de contabilitate din Marea Britanie.

Primul lucru pe care ar trebui să-l subliniez este că Jason e cel mai atipic contabil pe care l-ai putea întâlni. Nu că aş avea ceva împotriva contabililor, dar percepția publică asupra profesiei nu îi plasează la aceeaşi cotă cu un cercetător NASA mediu.

Jason infirmă în totalitate acest mit. Sufletul oricărei petreceri, el e una dintre acele persoane cu mare lipici la toți cei pe care îi cunoaşte, parc-ar fi un tub uman de gel Vidal Sassoon. Mi se părea fermecător, captivant şi absolut superb. Întorcea capete oriunde ar fi mers. E adevărat, asta avea legătură şi cu faptul că, în anul în care ne-am întâlnit, Gareth Gates tocmai se clasase pe locul doi la *Pop Idol* şi trebuie spus că e vorba de mai mult decât de o mică asemănare între el şi ex-ul meu.

Jason era genul clasic de băiat frumuşel şi acum, la treizeci de ani, e la fel. E cam slăbănog şi numai cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, dar chipul şi zâmbetul lui sunt bestiale. El a fost Făt-Frumosul meu personal şi eram moartă după el.

Sentimentele mele s-au cristalizat în ceea ce eram sigură – ba nu, în ceea ce ştiam – că era o iubire profundă, eternă. Asta nu înseamnă că, timp de şapte ani, ne-am uitat unul în ochii celuilalt ca nişte căţeluşi neajutoraţi. Dar ne ştiam defectele şi am continuat să ne iubim în ciuda lor. După atâta timp împreună, iubirea noastră nu mai era atât de pasională ca în primele zile. Dar era solidă. O iubire adevărată. Baza unei vieţi petrecute împreună. Sau asta credeam eu.

Cum am putut să mă înşel atât de rău?

Capitolul 5

Sunt în tren de mai mult de trei ore şi mi-am petrecut cam 95% din timp vorbind. Lucru care – ca orice altceva care mă împiedică să mă gândesc la Jason (fie şi pentru moment) – nu poate fi decât pozitiv. Chiar dacă acum nu îmi mai simt fălcile.

Prima persoană care s-a aşezat lângă mine a fost George Garfiled al II-lea, un urs de om, care s-a pensionat acum optsprezece ani după o carieră de pompier. Fusese la New York să-şi vadă nepoții şi a fost atât de impresionat de faptul că sunt din Liverpool (pentru că de aici erau şi Beatles-ii) încât ai fi crezut că am câştigat o medalie olimpică.

Apoi a fost Janice Weisberger, fost model de cincizeci de ani, cu un coc atât de perfect încât sunt sigură că era lipit cu Superglue. Se întorcea de la un seminar de cosmetică de două zile şi a fost amabilă să-mi prezinte un gel de curățare pentru pielea cu probleme. Locuia la a doua casă de cineva care avea un văr care fusese la Liverpool pe la mijlocul anilor '80. După cum spunea ea, noi două aveam atâtea în comun.

Apoi a apărut Earl, un artist în devenire, care vorbea atât de repede încât nu prea reuşeam să înțeleg decât fiecare al cincilea cuvânt, şi Kate, vânzătoare într-o librărie, care tocmai îşi părăsise iubitul după ce îl surprinsese încercând cămaşa de noapte a mamei sale.

După ce a plecat Kate, mi-am dat seama brusc cât de mult m-a prins microbul acesta al călătorului singuratic. De fapt, pentru ce, Dumnezeule, mi-am făcut griji?

La următoarea stație, o doamnă în vârstă, cu părul ca vata de zahăr, o haină elegantă, încheiată până sus şi un cărucior de cumpărături din pânză, se urcă în grabă şi se aşază lângă mine.

— Bună ziua! îi spun, zâmbindu-i în stilul american prietenos cu care am început să mă obişnuiesc.

Nu răspunde.

Fără să-mi fac prea multe griji şi pregătită să iau o pauză de vorbit, scot revista *OK!* pe care o cumpărasem în aeroportul din Manchester, ispitită de posibilitatea de a citi despre chestiuni precum tipul de tapet pe care Jordan şi Peter Andre îl au la budă. Rămân absorbită în lectură vreo cinci minute, dar nu pot să nu

observ ce pune la cale vecina.

Cu capul drept înainte – în aşa fel încât, pentru oricine altcineva, ar părea că sunt foarte atentă la nasul lui Jordan – îmi rotesc privirea într-o parte.

Bătrânica scormoneşte în geamantan şi scoate o sticlă învelită într-o pungă de hârtie. Ceea ce n-ar însemna nimic, dar bănuiesc că sticla nu conține un litru de Appletize[3]. Miroase a rachiu de casă de 70 de grade, ținut în pivniță vreo două milenii cel puțin.

În timp ce dă pe gât din substanța aceea nocivă, mă întreb dac-ar trebui să mă aşez pe un alt loc sau să continui să privesc fascinată. Dar trenul e plin şi sunt blocată.

Îmi petrec următoarele douăzeci de minute ale călătoriei citindu-mi revista şi prefăcându-mă captivată. Într-un final, o bag la loc în geantă, observând abia atunci un plic care fusese ascuns la fund. Îl ridic şi-l cercetez pe o față, pe care mama scrisese de mână „Zoe".

La patruzeci şi patru de ani, mama e destul de tânără – cel puțin în comparație cu părinții celor mai mulți dintre cunoscuții mei. Şi, în ciuda etichetei de copil rebel pe care probabil că a primit-o după ce a rămas însărcinată cu mine la doar şaisprezece ani, realitatea – din câte am observat – este că nu e nici pe departe aşa.

Ea şi tata au păşit spre altar înainte să împlinească vârsta legală la care avea voie să bea bere şi şi-au petrecut ultimii douăzeci şi opt de ani în nişte circumstanțe domestice fericite, obişnuite şi cât se poate de tradiționale.

Mama, deşi suficient de tânără ca să facă cumpărături la River Island şi să frecventeze un curs de step de patru ori pe săptămână cu Desy (prietenul ei gay), e – în multe privințe – la fel ca oricare altă mamă. În mod sigur nu e mai puțin exagerat de mămoasă, după cum am descoperit când am anunțat că plec în această călătorie. N-a ascuns faptul că ar fi preferat să nu plec. Şi, când mama are o părere, nu ezită să şi-o facă cunoscută…

15 *iunie*

Dragă Zoe,

---

[3] Băutură răcoritoare cu suc de mere (n.tr.)

Dacă tocmai citeşti scrisoarea înseamnă că te-ai hotărât să mergi până la capăt şi acum eşti în *drum spre America.*

Ştii deja ce cred despre asta, deci nu are rost să ne mai certăm.

Dacă asta simţi că trebuie să faci, atunci, evident, trebuie s-o faci. După mine, cred că dac-ai rămâne aici l-ai putea înjura mai bine pe Porcul ăla Nenorocit. Ce modalitate mai bună să-i arăţi că viaţa continuă fără el?

Apropo, Desy e de acord cu mine. Şi viaţa lui personală face ca Pe aripile vântului *să pară plictisitoare, deci el ştie ce spune. În dimineaţa asta, am ieşit împreună după lecţia de step şi a recunoscut că Jason îi amintea mereu de tipul ăla pe care l-a adus cu el din vacanţa de la Sunny Beach, în Bolivia, de acum câţiva ani (sau era vorba de Bulgaria?).*

Îţi aduci aminte de el? Un tip frumuşel, cu un singur picior. Zicea că deschide un bar cu Desy, apoi a şters-o cu un vânzător de ziare din South Shields. Desy a fost distrus. Şi, deşi nu se poate compara cu ceea ce tocmai ţi s-a *întâmplat, ideea e că nu eşti singură. Suntem o mulţime în jurul tău care ştim cum e. N-are rost s-o iau de la capăt cu acelaşi subiect.*

Tot ce te rog e să asculţi câteva sfaturi de la cineva care a trăit mai mult decât tine.

Primul, fereşte-te de terorişti. Dacă vezi pe cineva că are un comportament suspect, *sună-mă imediat (sau sună la poliţie). Al doilea, dacă ai cumva ocazia să-ţi faci un tatuaj, atunci cel puţin fă-ţi unul din alea şic, cu litere arăbeşti, cum are Angelina Jolie. Îţi spun asta ştiind ce i s-a întâmplat lui Mandy de la serviciu (Mandy de la contabilitate, care a fost la* Vrei să fii milionar? *nu cea de la marketing, care are alopecie.) E încă nervoasă după ce Brian s-a întors din excursia în Australia cu un tatuaj cu imaginea unui urs koala pe fund. Dacă te tentează chiar şi numai un pic, atunci, te rog, Zoe, închide ochii şi imaginează-ţi-l pe fundul tău când o să ai nouăzeci de ani.*

Şi – nu mă înţelege greşit – trebuie să-ţi supraveghezi greutatea. Tu aveai nişte picioare frumoase. Ştiu că dieta e ultimul lucru la care te gândeşti acum, dar probabil că aşa credea la un moment dat şi Britney Spears.

Oricum, ţi-am spus ce aveam de spus. Asta înseamnă că tot ce mi-a mai rămas să-ţi spun, pentru ultima dată, e la revedere. Pa, scumpa mea, fetiţa mea. O să-mi fie dor de tine.

Pupici,
Mami

Când termin de citit, ridic ochii şi văd că mai sunt câteva minute până la Boston. Încep să-mi adun lucrurile, dar se întâmplă ceva neaşteptat.

Trenul se zdruncină brusc. Doamna de lângă mine – cea cu sticla de rachiu – în mod clar nu stă bine pe picioare nici în momentele ei bune, iar acum e aruncată înainte, aproape răsturnată de pe scaun. Mă aplec s-o ajut să se ridice, dar trenul se zdruncină din nou, de data asta aruncând-o înapoi în scaun.

Din păcate, nu doar ea cade pe spate. A doua zdruncinătură e suficientă ca să propulseze sticla pe care o ține în mână direct spre mine, într-o mişcare foarte asemănătoare cu cea făcută de Tom Cruise în *Cocktail.*

Sticla se varsă peste părul, fața şi hainele mele, conținutul ei părând să-mi intre instantaneu prin toți porii. Sunt uimită şi incapabilă să înțeleg mai mult decât că acum miros de parcă m-aş fi spălat la subsuoară cu rachiu întreaga mea viață de adult.

— Eu… ah, pfu… Am rămas fără cuvinte.

— MECANIC NENOROCIT! urlă ea, ignorându-mă şi agitându-şi pumnul în aer. Arată ca o corcitură între Miss Marple şi Linda Blair din *Exorcistul.*

Mă chinui să trec de ea trăgând bagajul după mine şi mă strecor – eu şi bagajul – în toaleta de la capătul vagonului. Cabina e îngrozitor de mică, dar ştiu că singura mea speranță e să-mi strecor mâna prin fermoarul valizei, ca să scot un rând de haine.

În timp ce-mi împing mâna, aproape sângerândă, ca să scormonesc înăuntru, îmi dau seama că singurele lucruri pe care le pot apuca sunt cele de deasupra. Cuprinsă de panică, îmi dau părul îmbibat cu alcool la o parte de pe față şi, într-un final, scot nişte lucruri.

— Of, Doamne, bolborosesc în timp ce le analizez. Of, Doamne, Doamne!

Dar trenul intră în gară şi am două opțiuni. Prima e să rămân aşa cum sunt: udă, cu bluza devenită transparentă şi emanând o duhoare care nu poate fi descrisă decât ca *Eau de* puşcărie. A doua opțiune e să mă schimb în sigurele haine pe care am reuşit să le scot, indiferent cât de nepotrivite ocaziei.

Sunt aproape. Fir-ar să fie, sunt aproape. Chiar în timp ce mă lupt să mă îmbrac cu hainele curate, conştientă că trenul se goleşte, mă întreb dacă a doua opțiune era, într-adevăr, de preferat.

Singurul gând pozitiv care-mi trece prin minte e că cel puțin Jason nu mă poate vedea. Asta n-ar face decât confirme ideea că despărțirea de mine a fost alegerea corectă.

Of, Doamne, doamnă R. Miller, sper că eşti o femeie înțelegătoare. Sper din toată inima.

Capitolul 6

E evident că persoana care ține pancarta cu numele meu pe ea nu e doamna R. Miller. Nu se pune problema că pancarta n-ar avea scris „Zoe Moore” pe ea cu litere negre, de-o şchioapă, vizibile probabil şi din spațiu. Nici că această persoană n-ar aştepta exact sub ceas, unde mi-a spus agenția că va fi. Sau că cei doi copii care zburdă prin jur nu s-ar putea potrivi descrierii lui Ruby şi a lui Samuel. E vorba despre altceva. Persoana care ține pancarta cu numele meu e un *bărbat.*

Evident, nu pot să-mi arăt deconcertarea – fiind vorba de prima impresie –, aşa că mă îndrept cu paşi mari prin mulțime, încercând să par entuziastă, încrezătoare şi, mai presus de toate, atât de profesionistă încât până şi Hillary Clinton să se simtă intimidată.

Mă fixează cu privirea. Expresia lui e severă, dar nu e urât. Nu e urât deloc. De fapt, e… *oh, Doamne…* e superb. *Înfricoşător* de frumos.

Are păr blond-închis, ochi albaştri pătrunzători şi, deşi cu câțiva ani mai mare decât mine, un corp care ar face pe oricine să i se înmoaie genunchii: înalt şi bine făcut, cu umeri largi, cu muşchi atât cât trebuie. E un corp care iese mult mai mult în evidență decât cel al lui Jason, mult mai uşor de remarcat, dar nu mai puțin atrăgător.

Pe de altă parte, acest străin atrăgător nu e chiar ceea ce mama ar descrie drept „bine îmbrăcat”. Nu s-a bărbierit de o săptămână, iar tricoul şi jeanşii puteau la fel de bine să fie spălați pe malul Gangelui. Dar hainele stau spectaculos de bine pe el. Arată foarte bine, dar are un aer sălbatic şi ciufulit. Este genul de dur şi un pic sălbatic şi pare aproape murdar. Foarte diferit de… Of, Doamne, de ce-i compar pe toți bărbații pe care-i întâlnesc cu Jason?

— Bună! mă trezesc rostind în timp ce mă apropii.

Dar el nu se mişcă şi nu zâmbeşte.

Nu încape nicio îndoială că ambii copii sunt ai lui. Amândoi au aceiaşi ochi pătrunzători şi un păr deosebit, al fetiței căzând în şuvițe ondulate pe spate, iar al fratelui, un pic mai scurt şi rebel.

Mă îndrept în continuare spre ei. Abia când mă aflu la câțiva metri îmi dau seama că expresia tatălui lor e una de îngrijorare.

— Tu trebuie să fii Zoe, spune el, aproape ostil.

— *Eu sunt!* răspund, un pic mai tare decât aş fi vrut. Îmi las jos valiza şi întind mâna. *Foarte* încântată de cunoştinţă, continui eu, strângându-i mâna cu forţă. De unde ai ştiut că sunt Zoe? Cred c-ai auzit despre faimosul stil britanic, nu?

Mă uit la hainele mele. Nu e de mirare că nu e impresionat.

Pantalonii mei sunt, de fapt, parte dintr-o pijama pe care mi-a cumpărat-o mătuşa Iris drept cadou de despărţite. Pe lângă asta, nici măcar nu este o pijama drăguţă – şi mă simt îngrozitor spunând asta. Sunt convinsă că e 140% poliester şi ştiu că a cumpărat-o de la una dintre tarabele ei preferate din Piaţa St. John, dintre cele specializate în vânzarea de sutiene de mărimea unui cort pentru două persoane. Apoi mai e şi modelul: carouri roz *neon.*

Aş vrea să pot spune că jumătatea de sus compensează. Dar, în vreme ce topul meu argintiu arăta extraordinar în clubul Garlands, în vremea când purtam mărimea 38, acum pare că m-am îmbrăcat, pentru prima zi de lucru, într-un sul de folie de aluminiu.

Îmi închid geaca de jeans în timp ce caut înnebunită posibile scuze pentru această apariţie: experimentez noul look pe care *Vogue* l-a numit „şic nebunesc"; în Marea Britanie, toată lumea ia trenul îmbrăcat la fel de trăsnit; am înnebunit.

— Urmează-mă, îmi ordonă, luându-mi valiza şi pornind imediat la drum, cu copiii alergându-i pe urme.

— Eşti foarte… amabil, îngân eu şi încerc să ţin pasul.

Ajunge înaintea mea la maşină, aruncă valiza în portbagaj, le pune copiilor centurile şi porneşte motorul, înainte ca eu să-mi dau jos rucsacul şi să mă urc în locul pasagerului.

În timp ce ieşim din parcare, inima începe să-mi bată cu putere de entuziasm, dar şi de nervi şi – deşi nu-mi vine a crede, pentru că a trecut atâta timp de când am simţit-o ultima dată – cu un fior de dorinţă.

Ca să nu mă mai gândesc la conturul musculos al braţelor sale, mă hotărăsc că acum ar fi momentul potrivit să lămuresc un lucru.

— *Deci…* unde e doamna Miller?

Ochii i se îngustează şi, pentru o clipă, seamănă foarte mult cu Terminatorul, când se gândeşte dacă e cazul să rupă sau nu

picioarele cuiva.

— Încerci să fii amuzantă? întreabă el.

— Nu. Mă încrunt. Adică, tocmai am vorbit cu agenția şi mi s-a spus că voi lucra pentru doamna R. Miller.

— Îmi pare rău, drăguțo. Eu sunt R. Miller. R*yan* Miller. Şi, după cum vezi, nu sunt deloc o doamnă.

Capitolul 7

Ajung la concluzia că Ryan Miller e o enigmă. Mai întâi, are doi dintre cei mai politicoşi şi mai adorabili copii pe care mi i-aş fi putut dori. Samuel vorbeşte non stop, tot drumul, arătând cu degetul, în acel mod haotic şi greu de imitat al copiilor de trei ani, spre orice firmă McDonald's (pe care îl numeşte „Old Mcdonald's"[4]) şi declarând, la cinci minute după ce ne-am cunoscut, că sunt „cea mai bună pletină" a lui. Sunt încântată de legătura aparent instantanee pe care am stabilit-o cu unul dintre protejații mei, până când adaugă:

— Şi tati e cel mai bun pletin şi Ruby e cea mai bună pletină şi Benjamin e cel mai bun pletin şi ursu' e cel mai bun pletin…

Şi aşa mai departe, până când pomeneşte tot cartierul, terminând cu dentistul la care a fost săptămâna trecută.

Pe lângă faptul că are grijă să-l distreze pe Samuel – pe care îl adoră, în mod evident, şi față de care e foarte grijulie – Ruby îmi povesteşte aproape tot drumul, cu accentul ei american cântat, despre cât de grozav e tatăl ei. „Tati lucrează într-un birou mare"; „A jucat baseball la şcoală"; „Ți-am spus că tati a fost odată în Noua Zeelandă? Şi în New Jersey". În ochii lui Ruby, Ryan Miller, Superman, Dumnezeu şi Zâna Măseluță sunt una şi aceeaşi persoană.

În timp ce mă împrietenesc uşor cu copiii, nu se poate spune acelaşi lucru despre tatăl lor.

Lăsând la o parte muşchii abdominali impresionanți ai lui Ryan (care sunt atât de bine definiți, încât ai putea juca table pe ei), nu pot spune că e amabilitate întruchipată. Tot drumul a împărțit ordine prin telefon diverşilor nefericiți care se pare că lucrează pentru el. Acu se opreşte să vorbească cu mine, dar se pare că n-are chef de stat la taclale.

— Câteodată las maşina la birou, aşa că va trebui să mă duci cu maşina să prind „T-ul", îmi spune.

În ciuda faptului că vorbeşte repezit, accentul e profund şi nemaipomenit de exotic.

---

[4] Referire la un personaj dintr-un cântec pentru copii (n.tr.)

— Sigur, nicio problemă, îi răspund, sperând să îi dau impresia că ştiu ce e „T-ul” până când am să găsesc un dicționar, să mă lămuresc.

— Metroul, spune el, simțindu-mi nedumerirea.

— Poftim?

— ”T-ul”. Aşa-i spunem aici.

— Ah, hm, da, sigur.

Ne deplasăm pe o autostradă cu două benzi plin de semne rutiere necunoscute şi maşini uriaşe. Culorile şi sunetele din jur îmi sunt total necunoscute, complet noi. Şi totuşi, din nu ştiu ce motiv, mă trezesc că minte mea o ia razna simțind în nări mirosul lui Ryan şi încerc să-mi dau seama ce aftershave foloseşte, fără să recunosc niciunul din standul celor de la Boots. E intens, masculin, cu mosc. Şi enervant de sexy.

— Va trebui să îmbraci copiii, ca să fie gata de plecare la şapte şi un sfert dimineața, continuă el, întrerupându-mi gândurile. Trenul e la şapte şi douăzeci şi opt de minute şi dacă-l pierd sunt mort. OK?

— Evident, răspund eu, dar regret că am spus-o. A fost o încercare jalnică de a demonstra cât de reped intru în atmosferă, dar expresia lui arată că i-am păru sarcastică.

— Pregăteşte-le cina când vrei şi nu mă aştepta să mă întorc ca să-i duci la culcare. Lucrez des până târziu, aşa că nu pot să garantez că ajung acasă la timp.

Mă încrunt. Contractul pe care l-am semnat cu agenția spunea că ar trebui să termin la ora cinci şi jumătate, cu excepția ocaziilor dinainte stabilite.

— Nu ai un program fix, nu? spune el, ca şi cum mi-ar simți gândurile.

— Ăăă, nu. Presupun că se referă la ocazii şi nu vreau să fac caz aşa de devreme. Şi la cât e ora de culcare?

Momentul de tăcere este atât de lung, încât am impresia că nu s-a gândit până acum la asta.

— Zece. Zece şi jumătate? răspunde el, în cele din urmă.

— Serios? reuşesc eu să articulez.

— La ce oră vrei tu, mi-o întoarce el.

— Sigur, sigur.

Bine, recunosc. Deja s-a declanşat alarma în legătură cu frigul de congelator care emană dinspre noul meu şef. În ciuda acestui

fapt, sau poate tocmai din cauza lui, mă trezesc că mă străduiesc şi mai mult să găsesc metode să-l impresionez, să-l fac să vadă ce grozav îmi voi îndeplini noile atribuţii.

— *Deeci*... agenţia ţi-a dat CV-ul meu, nu?

Aduc vorba despre asta ca să pot strecura în conversaţie faptul că am fost a doua după şef la ultimul meu job, că am trecut recent al nu ştiu câtelea examen pentru îngrijirea preşcolarilor şi că am reputaţia că îi învăţ pe copii să folosească oliţa mai repede decât poţi spune „tablă magnetică”.

— Mda.

Aruncă o privire spre mine şi se uită în ochii mei pentru prima dată. Doar pentru o fracţiune de secundă, dar mă face să-mi sară inima din piept.

— Ai ceva împotrivă să faci curăţenie? mă întreabă, întorcându-şi privirea la drum.

— Curăţenie?

— Da. Să dai cu aspiratorul, să faci curăţenie în bucătărie, ştii la ce mă refer.

— Păi, nu, dar...

— Şi să speli hainele copiilor?

— Ăă... Nu, pot să le fac, deşi...

— Bun, răspunde el.

Mă dezumflu şi trebuie să îmi impun să nu mă gândesc la armata de personal domestic a lui Karen şi Josh Ockenbloom.

— Treburile domestice nu sunt o problemă, continui eu, considerând că, în acest punct, e esenţial să clarificăm unde se termină îndatoririle mele profesionale. Adică, principala îndatorire trebuie să fie copiii; un punct-cheie în educaţia preşcolarilor e...

— Sigur, mă întrerupe. Va trebui să ieşi şi să cumperi nişte Clorox şi chestii de-astea. Am lăsat nişte bani pe masă pentru tine.

— OK. Super.

— E o soluţie de curăţat, spune el.

— Ce anume?

— Clorox.

— Aaa!

Urmează o tăcere lungă. Tăcerile stânjenitoare lângă Ryan Miller sunt mai stânjenitoare decât majoritatea tăcerilor stânjenitoare. Aşa că mă hotărăsc să schimb tactica. Poate că, dacă pun nişte întrebări inteligente, iscoditoare, despre locul care va fi noua mea

casă în viitorul apropiat voi putea să-l atrag într-o conversație mai plină de semnificații. Vreau să zic că acum sunt un călător cu experiență, ar trebui să încerc să aflu câte ceva despre Hope Falls. Mă gândesc la Michael Palin, cum intervieva el indigenii de la capătul lumii, în jurnalele lui de călătorie, şi-mi dreg vocea.

— Deci, Hope Falls… hm, cum e?

OK, probabil că mi-ar fi greu să capăt un job la *Newsround* cu întrebarea asta.

Semnalizează, încetineşte şi intră pe o alee lată.

— Suburbia americană tipică, îmi răspunde.

— Da. Încerc să arăt de parcă acest detaliu fascinant mi-a depăşit toate aşteptările. Bine.

— Vei vedea singură, adaugă el.

— Sper că nu ai de gând să devii ghid turistic, chicotesc eu, sperând că puțină obrăznicie l-ar putea face să mă placă.

Mă ignoră.

— Am ajuns.

Când Ryan deschide portiera, mă iau după el şi arunc o privire în jur în timp ce cobor din maşină.

Ne aflăm pe o stradă mare, în formă de semilună, care, chiar şi pentru cel mai prost puşti de zece ani, este cât se poate de americană. Poate e vorba de faptul că toate casele au exteriorul cu bârne de lemn şi verande cu stâlpi – construite ca să stai într-un balansoar şi să cauți sensul vieții. Poate că e vorba de cutiile poştale de la capătul fiecărei alei sau de stingătoarele de incendii pe care le vezi în orice serial polițist din istoria televiziunii.

Orice-ar fi, nu e Woolton, Liverpool.

Totuşi, între casa din fața noastră şi toate celelalte case există o diferență importantă. Fațada ei e atât de acoperită de plante, încât probabil că aici se găsesc specii de floră şi faună pe care, de obicei, le întâlneşti în colțurile îndepărtate ale pădurii tropicale.

Urc după copii pe scări, luptându-mă cu oboseala.

Dar, când ajung la uşă, observ ceva: bagajele mele au fost abandonate pe verandă. Şi eu la fel, se pare, pentru că noul meu angajator se îndreaptă în direcția opusă.

— Trebuie să plec, îmi aruncă peste umăr.

— Poftim?

— Ruby o să-ți arate care e camera ta. Cealaltă maşină e în garaj, cheile sunt pe masa din hol şi… ăă, te descurci tu.

Intru în panică.

— Unde pleci? încerc să par relaxată, dar cuvintele sună ca şi cum tocmai aş fi descoperit că mi-au luat foc pantalonii.

— La birou, îmi răspunde, scoțându-şi din nou mobilul din buzunar. Am ceva treabă.

— Dar e sâmbătă, insist eu.

— Mda, spune el, ca şi cum tocmai i-aş fi mărturisit care este marca mea preferată de exfoliant. Cum am zis, am treabă. Veniți încoace…

Se apleacă peste balustradă ca să-i sărute pe copii, apoi urcă în maşină şi dispare. Rămân acolo cu gura căscată, ca un calcan uimit.

Nu pentru prima oară de când am părăsit Anglia, în urmă cu mai puțin de douăzeci şi patru de ore, mă simt stingheră. Efectul asupra mea e exact invers celui urmărit când am plecat de acasă: mă face să tânjesc după Jason. Vreau să mă ia în brațe şi să-mi spună că o să fie bine. Vreau să mă sărute cu tandrețe pe frunte, cum făcea mereu când eram agitată. Mi-e dor de stabilitatea şi de liniştea pe care credeam că le are relația noastră, oricât de ironic ar părea acum.

Ruby vine lângă mine.

— Îți place tati al meu? mă întreabă neliniştită.

Cum să-i răspund la întrebarea asta? Nu prea pot să-i spun că, deşi mi se pare infernal de sexy, prima mea impresie despre Ryan este că e arogant, evaziv şi de a dreptul necioplit. Îi iau mâna, i-o strâng şi zâmbesc.

— Tăticul tău e super, îi spun.

Fețişoara ei străluceşte, nelăsându-mi vreo îndoială că n-ar auzi asta prea des.

— Chiar crezi?

— O, da, îi răspund.

Pare copleşită de fericire.

— Ştiam eu că tu eşti altfel decât toate celelalte bone care le-am avut până acum.

Capitolul 8

Mama foloseşte o expresie eufemistică încântătoare pentru a descrie locuințele cărora consideră că le-ar prinde bine o curățenie temeinică: „locuită” – ca în: „Da... ar putea fi o casă frumoasă, dacă n-ar fi atât de locuită”.

E o expresie care-mi vine în minte când intru în reşedința familiei Miller, deşi s-ar putea să nu zică totul. Casa asta e atât de *locuită,* încât pare că a fost invadată de extratereştri.

Se vede că holul mare a fost decorat – la un moment dat, într-un trecut îndepărtat – de cineva cu gust. Dar pereții crem sunt acum acoperiți de amprente murdare, mobila stil este atât de uzată, că e bună de aruncat, iar tablourile cu picturi abstracte, cândva extrem de îndrăznețe, atârnă acum pe pereți atât de haotic, de parcă ar fi fost aranjate de un cimpanzeu hiperactiv.

Îmi arunc o privire spre podea. E greu să vezi podeaua printre jucării, cărți, pantofi, ambalaje vechi de fast-food şi cutii de hârtie.

Felul în care arată holul mă face să-mi țin respirația înainte să intru în sufragerie. Dar tot îmi scapă un suspin când intru.

Da, la un moment dat, în istoria sufrageriei, cineva se folosise la maximum de tavanul înalt şi de şemineul de piatră impunător, decorând-o cu ceea ce fuseseră odată trei canapele elegante şi mai multe antichități de bun-gust. Problema e că, acum, canapelele sunt sufocate de resturi de mâncare pentru copii, inclusiv de ceea ce bănuiesc că ar fi îngheţată de cacao, unt de arahide şi de un amestec roz, oribil şi lipicios. Mai multe căni goale de cafea zac prin jur, laolaltă cu ciorapi cu tălpile negre de mizerie, chipsuri călcate în picioare şi pahare cu suc fermentat. Pe scurt, camera arată de parcă ar fi trecut printr-un bombardament.

Samuel trece pe lângă mine, deschide televizorul şi, cu nasul la doar jumătate de metru de ecran, intră imediat într-o stare de semihipnoză.

— Samuel, n-ai prefera să faci un puzzle sau altceva? îl întreb, aşezându-mă pe canapea.

— Hmm?

— Un puzzle, Samuel, îi sugerez... sau am putea desena ceva...

— Nuuuuu! Dă din cap hotărât.

— Ruby, spun hotărâtă, care sunt regulile tatălui tău pentru

privitul la televizor? Presupun că n-aveți voie în timpul zilei.

Mă priveşte de parcă s-ar teme pentru sănătatea mea mentală.

— Da, sigur, răspunde, trântindu-se lângă fratele ei.

Sunt o profesionistă devotată, prin urmare, evident că iese din discuție că aş putea să-i las pe copii la televizor în prima zi. Vreau să spun că am învățat să inventez tot felul de exerciții menite să deschidă mințile tinere şi să le răsplătesc progresele. Ştiu să cânt *Twinkle Twinkle Little Star* în urdu şi să construiesc o machetă, cu toate detaliile, a unei ferme din cartoane vechi de ouă. Cred că ştiu versurile din A*liens Love Underpants, The Gruffalo* şi *Harry and His Bucketful of Dinosaurs*[5] mai bine decât autorii lor. Prin urmare, pur şi simplu, nu pot să-i las pe Ruby şi pe Samuel să stea în fața cutiei-de-holbat-ochii toată după-amiaza. Nu cât timp am eu grijă de ei.

— Cred c-ar trebui să ne jucăm, perseverez eu. Sau să mergem afară, e o zi foarte frumoasă.

În timp ce încerc să-i scot afară, îmi dau seama că nu sunt în stare. Sunt atât de epuizată, încât încercarea de a mă ridica de pe canapea mi se pare echivalentă cu ridicarea cu macaraua a unei păpuşi de şase tone. Copleşită de oboseală, cad înapoi pe canapea – doar o secundă – în timp ce ochi dau să mi se închidă.

— De obicei, ne uităm la televizor, îmi spune Ruby, schimbând pe *Dora the Explorer*[6], apoi ştergându-i nasul lui Samuel cu o bucată de şervețel pe care-l ține în mânecă.

— Serios? scâncesc eu, încercând să-mi adun toată puterea, principiile, pregătirea şi energia.

— Îhî, îmi confirmă ea.

— Aha. Bine, atunci, de ce nu?

Simt că alunec într-o stare de somnolență în timp ce mă lupt să rămân trează şi atentă la ce fac copiii. Nu ştiu cât timp am stat cu ochii închişi. Poate au fost câteva secunde. Bănuiesc că au fost cel puțin câteva minute. Suficient de mult timp pentru ca vocea care mă trezeşte în cele din urmă să mă sperie într-atât, încât aproape sar din scaun.

— Alooooo!

Sunetul vine de pe verandă şi are intensitatea vocii unui

---

[5] Cântece pentru copii (n.tr.)

[6] *Dora exploratoarea* – serial de desene animate foarte popular în SUA (n.tr.)

luptător băştinaş care anunță că bătălia e pe cale să înceapă.
Privesc spre copii, dar şi ei par la fel de uluiți ca mine.

Capitolul 9

Trebuie spus că Trudie Woodcock nu e bona englezoaică tipică. Nu ştiu exact de ce, dar ar putea avea legătură cu decolteul generos, coafura gen *Îngerii lui Charlie* şi tocurile cui de dimensiuni impresionante.

În jumătate de oră de când o cunosc însă, devine clar că stilul de ţoapă al lui Trudie nu-i interesează prea mult pe Andrew şi pe Eamonn, gemenii de doi ani de care are grijă în partea cealaltă a străzii. Pentru ei, Trudie e cea mai amuzantă persoană pe care au întâlnit-o. Are o energie nesecată, cu o notă clară de obrăznicie şi li se pare echivalentul uman al unui pui de labrador – are mereu chef de distracţie.

Această calitate iese spectaculos în evidenţă de fiecare dată când părăseşte brusc orice conversaţie între adulţi – fără niciun avertisment – ca să se arunce asupra protejaţilor ei şi să-i gâdile atât de puternic, încât te temi că aceştia ar putea ajunge la Urgenţă de atâta râs.

— Gata, liniştiţi-vă, gâfâie Trudie, încercând să-şi recapete suflul printre hohote de râs. Doamne, m-am lăsat de fumat chiar înainte să vin aici şi am crezut c-o să fiu în formă. Nu ştiu ce n-a mers.

— Nu eşti pregătită încă pentru primul triatlon, nu?

— Aş fi mai pregătită să alerg în cursa prezidenţială, pufneşte ea.

Chicotesc.

— De cât timp eşti aici?

— De o lună şi jumătate. Sper că n-ai venit aici ca să întâlneşti vreun tip, pentru că, trebuie să te avertizez, aici nu prea se înghesuie exemplarele cele mai de soi. Cel puţin, nu în Hope Falls.

Nu mă obosesc să-i spun că ăsta e ultimul lucru la care mă gândesc. L-am găsit deja pe bărbatul viselor mele, chiar dacă sfârşitul relaţiei noastre a fost de coşmar.

— Există o excepţie totuşi, continuă Trudie, coborându-şi vocea.

— Da?

— Bărbatul tău.

— Care bărbat?

— Bărbatul de aici! Ryan!

— Şşşş! mă asigur eu că nu ne-au auzit copiii. Chiar ți se pare? o întreb cu nonşalanță. N-am observat.

— Sigur că mi se pare!

— N-ar putea fi mai ursuz nici dac-ar lua lecții de la Ebenezer Scrooge, şoptesc eu.

— Ursuz? Vrei să spui *meditativ,* murmură ea. Ca domnul Darcy. Sau ca ăla care a participat la *The X Factor*[7] anul trecut.

— Cum spui tu, rânjesc eu.

— Se pare că e un seducător.

— Da? Mie nu mi se pare.

— Atunci înseamnă că ai probleme cu vederea.

Din fericire, conversația se întrerupe când Samuel se urcă pe canapea, lângă noi.

— Eşti din Anglia, Zoe? întreabă el.

— Da, scumpule, îi răspund, îndreptându-i tricoul.

— Eu sunt din Hope Falls, declară el.

— Ştiu, îi spun. Şi am să stau aici cu tine, da?

— Pot să vin în Anglia? mă întreabă.

— Păi, într-o zi sunt sigură că vei putea veni, îi răspund, gândindu-mă că, poate peste cincisprezece ani, e foarte posibil să se alăture mulțimii de studenți americani care călătoresc prin Europa.

— Azi? continuă el cu speranță.

Ruby izbucneşte în hohote de râs şi se apleacă să-l îmbrățişeze. Ceea ce-l face pe Samuel să înceapă să chicotească.

— Prostuțule, îi spune, sărutându-l pe frunte. Anglia e prea departe şi nu poți să mergi azi. E mai departe şi decât Maine.

Trudie şi cu mine suntem supuse unui interogatoriu complex, de la ce limbă se vorbeşte în Anglia până la întrebarea dacă am mâncat vreodată jeleuri. Când copiii se întorc, în cele din urmă, la televizor, eu mă întorc din nou spre Trudie.

— Să înțeleg din remarca ta de adineaori – despre bărbații de aici – că eşti singură?

— *Au contraire,* îmi răspunde scurt, ridicându-şi sprâncenele.

E prima dată când aud pe cineva vorbind în franceză cu un accent de Yorkshire atât de puternic.

---

[7] Program de televiziune de tipul *Pop Idol* sau *Megastar* (n.tr.)

— Am întâlnit bărbatul ideal aici. Am spus că exemplarele mai de soi nu se prea înghesuie în Hope Falls. Tipul meu locuieşte în partea cealaltă a oraşului.

— A, spun eu.

— E absolut senzațional, continuă ea visătoare. Îl iubesc de nu mai pot.

— Cum v-ați întâlnit? o întreb.

— Ritchie e dendrolog şi a avut treabă la noi în prima mea săptămână aici. Curăța un arțar de zahăr din fundul grădinii. L-am văzut prima dată când era cățărat în arțar cu un ferăstrău. O singură privire către bicepşii ăia şi, îți zic, m-a dat gata!

— Nu poți rezista unui tip cu o sculă puternică, nu?

— Cam aşa ceva, chicoteşte ea. Dar nu e numai asta. E adorabil. Aşa de drăguț şi de atent; îmi spune mereu cât sunt de superbă – chiar dacă am un coş pe nas – şi-mi cumpără mereu flori. Poate părea siropos, dar eu mă topesc după aşa ceva.

— Nu sună siropos deloc, îi spun cu sinceritate. Sună absolut fantastic.

— Ascultă, îmi spune brusc Trudie, de ce nu te duci să despachetezi şi să faci un duş? Am eu grijă de copii şi apoi putem merge cu toții să mâncăm ceva. E un loc peste drum unde fac o pizza atât de mare, că probabil are vreo patru mii de calorii pe felie.

— Serios? Nu te deranjează? scâncesc eu.

N-aş fi mai fericită nici dacă s-ar oferi să-mi plătească amenzile de-o viață, să dea examenul de limbă franceză din liceu şi să țină minte să-i cumpere mătuşii Iris pudră de talc cu lavandă în fiecare an, de ziua ei.

— Du-te! îmi ordonă ea.

Ruby se ridică şi mă ia de mână.

— Te conduc, Zoe.

Urcăm scările. În timp ce ne apropiem de camera de oaspeți, aproape că-mi imaginez ce urmează să întâlnesc: genul de cameră despre care un locuitor din cel mai rău famat cartier ar putea trimite o scrisoare dură de nemulțumire. Dar, când deschid uşa, sunt de-a dreptul şocată.

E mică, însorită şi extraordinar de curată, cu un pled alb cu modele în culori pastelate pe pat.

Pereții sunt de culoarea lămâilor coapte, iar perdelele de la

fereastră au trandafiri galbeni-deschis şi sunt legate cu funde asortate. N-aş putea spune că e stilul meu – e un pic prea Laura Ashley în combinație cu *Şapte mirese pentru şapte frați*[8] –, dar e o îmbunătățire atât de vizibilă față de restul, încât cu greu ai crede că se află în aceeaşi casă.

— Îți place? mă întreabă Ruby.

— E superbă, îi răspund, strângând-o de mână. Chiar e superbă.

— I-am spus lui tati că trebuie s-o aranjeze frumos pentru tine, adaugă ea cu mândrie. Pentru celelalte bone n-a aranjat-o.

— Aha. Cărui fapt îi datorez onoarea?

— Cred că nu vrea să mai piardă încă o bonă.

Pe noptieră se află o ramă filigranată, cu o fotografie cu Samuel şi Ruby.

— Uite! exclamă Ruby, arătând spre ea.

— Uau! îi zâmbesc eu. Sunteți tu şi Samuel! Mulțumesc frumos.

— Poți să pui pe altcineva, dacă vrei, adaugă Ruby. Noi nu ne supărăm.

— Aş vrea să păstrez fotografia voastră. Nu mă pot gândi la altcineva mai drăguț.

Ceea ce e, în parte, adevărat. Chiar dacă motivul pentru care nu vreau fotografia altcuiva acolo e puțin mai complicat.

Doar atât îmi trebuie – un comentariu despre o fotografie –, şi Jason îmi invadează gândurile. De data asta, fără vreun motiv special, îmi aduc aminte cum ne-am întâlnit prima dată, cu mulți ani în urmă.

În filme, iubirile nu încep într-o cârciumă ordinară, cu un fond sonor asigurat de o maşină de karaoke programată să nu cânte altceva decât melodii de-ale lui Chesney Hawkes. În viața reală însă, astfel de decoruri banale sunt adeseori terenul unde sunt semănate semințele marilor iubiri – cel puțin, aşa a fost în cazul meu şi al lui Jason.

Ne-am întâlnit într-o seară în care eu ieşisem cu fetele, şi el cu băieții. Drumurile ni s-au intersectat intr-un club de pe Mathew Street, înainte ca localurile să apară aici precum ciupercile după ploaie, pentru a adăposti turiştii, şi când la astfel de petreceri se bea tequila în cantități industriale.

---

[8] Musical din anii ′50, bazat pe nuvela *The Sobbin Women,* de Stephen Vincent Benét (n.tr.)

Nu-mi amintesc exact ce am vorbit, dar ştiu că eu şi Jason ne-am înțeles atât de bine, încât mă tot aşteptam să văd un țânc cu aripi şi harpă dându-ne târcoale.

Când m-am trezit, a doua zi dimineața, mi-am adus aminte că îmi ceruse numărul de telefon, dar nu am crezut că mă va suna. Şi a sunat. M-a sunat chiar în aceeaşi zi şi, când mama i-a auzit accentul, a intrat într-o adevărată stare de transă. Jason e originar din Cheshire, ceea ce, după părerea mamei, e destul cât să-l plaseze în rândul aristocrației.

Aşa a început. După şapte ani eram tot împreună, tot – am presupus eu – foarte îndrăgostiți. Dar s-a dovedit că îmi imaginasem multe lucruri.

Mi-am imaginat că eram suflete-pereche. Mi-am imaginat că vom fi împreună pentru totdeauna. În ziua nunții noastre, când am ajuns la biserica unde trebuia să mă aştepte la altar, mi-am imaginat că va veni şi el.

Proasta de mine. Mi-am imaginat greşit.

Capitolul 10

De vreme ce Bostonul va fi noul meu oraş, sunt nerăbdătoare să cunosc obiceiurile populației locale cât mai repede. Sau, cel puțin să nu arăt ca un turist ghinionist, care nu găseşte drumul până la toaletă fără un ghid detaliat şi un indicator rutier.

Intru în Jack's, încercând să par la fel de relaxată ca Norm când intră în Cheers. În schimb, mă împiedic de o treaptă şi aproape dărâm o chelneriță. Nu e un local rafinat, cu toate afişele lui cu stele şi dungi din spatele barului, cu partide de baseball pe ecranele de televizor plasate în toate colțurile, şi farfurii atât de pline, încât ar fi trebuit să vină însoțite de excavatoare, nu de tacâmuri.

Trecem de barul cu lambriuri din stejar şi urcăm nişte scări care dau spre o curte interioară, scăldată de razele apusului. Aici suntem atacate de o roşcată hiperactivă, atât de veselă încât ai crede că a tras ceva praf pe nas de dimineață.

— Bună, ce mai faceți? Eu sunt Ci-ci şi sunt la dispoziția voastră. Cu ce să vă servesc?

Scanez meniul, încercând să aleg ceva înainte să se prindă că nu sunt atentă.

— Dacă doriți, puteți comanda numai ceva de băut, chițăie Ci-ci, şi apoi citiți meniul liniştită.

— A, bine, spun eu, lăsând jos meniul. Aş vrea o cafea, vă rog.

Poate că nivelul de energie mi-a mai crescut uşor în ultimele ore, dar tot mă simt de parcă n-am dormit de câteva săptămâni şi ştiu că, fără un energizant, pot să leşin în orice clipă.

— Sigur, doamnă, ciripeşte Ci-ci. Să fie la filtru, cappucino, latte, espresso, cu gheață...?

— Cu gheață, o întrerup eu, uşor impresionată că n-am ales cappucino ca acasă.

— Da. Să fie mică, normală, mare, dublă sau triplă?

— Ăăă, doar una... medie, vă rog?

— Poftim?

— Una med... ăă, normală.

— Se rezolvă. Decofeinizată, parțial decofeinizată sau obişnuită?

— Obişnuită.

— Am înțeles. Cu lapte integral, fără lapte sau cu lapte degresat?

— Cu lapte degresat.

— Sigur. Sirop?

Îi zâmbesc.

— Astăzi nu.

— Bine!

Acum se întoarce spre Trudie.

— Dar dumneavoastră, doamnă?

Fiecare membru al grupului e supus aceluiaşi interogatoriu cu zâmbetul pe buze şi sunt un pic furioasă pe mine însămi când Ruby comandă cu mult mai mult aplomb decât mine.

În ceea ce priveşte mâncarea, mă uit peste meniu, la pui, broccoli cu macaroane, supă de moluşte şi cod proaspăt a la Boston. Îmi spun că tocmai m-am îngrăşat şapte kilograme, care probabil că au devenit opt după toate chipsurile pe care le-am devorat în timpul zborului. Sunt datoare să aleg cel mai dietetic fel de mâncare din meniu şi apoi să mănânc numai jumătate din el.

— Unele salate arată bine, nu? meditez eu, încercând să mă conving mai mult pe mine decât pe ceilalți.

O, la dracu'! Comand costiță de porc cu salată de varză, cartofi prăjiți şi, separat, rondele de ceapă. Comanda e servită pe o farfurie de mărimea Maltei.

— Ți-e foame rău, dragă, spune Trudie, la jumătatea mesei.

— Ar trebui să țin dietă, oftez eu ronțăind un cartof.

— Glumeşti! Tu n-ai nevoie de dietă. Eu am mai mulți colăcei decât au la brutărie şi asta nu m-a deranjat niciodată.

Doar atât îmi trebuie ca să rad restul de mâncare, care ar fi trebuit să vină la pachet cu o consultație la cardiologie. Poate că de asta îmi place Trudie.

Se pare că Trudie a devenit bonă acum doi ani, după ce a renunțat la o slujbă mai puțin profitabilă de barman într-un club de noapte numit Crazy Brian's.

— Mi-a plăcut la nebunie, spune ea cu o voce mustind de sarcasm. A fost o slujbă de vis, dacă laşi la o parte şeful pervers, clienții bădărani şi salariul de mizerie.

— Cum te-ai decis să devii bonă? o întreb.

— Sunt cea mai mare dintre şapte frați, deci am fost destul de pregătită, începe ea. Ca să fiu sinceră, pur şi simplu intrasem într-

o etapă în care am vrut să schimb lucrurile. Am crescut într-un cartier sărac şi cam periculos. În unele seri, îţi trebuia vestă antiglonţ numai ca să ieşi până în faţa uşii. După ce am terminat şcoala, viitorul nu arăta deloc mai bine. La o analiză mai atentă, am decis că vreau mai mult de atât.

— Şi te-ai întors la şcoală? o întreb.

Trudie dă din cap.

— Am terminat şcoala practic fără nicio meserie. Dumnezeu ştie de ce, mi s-a spus întotdeauna că sunt isteaţă. Ceva n-a mers bine deloc în anii de şcoală. Am intrat într-un anturaj cu influenţă proastă, presupun, mă interesau mai mult ţigările decât învăţatul. Dar, când am mers la facultate, la douăzeci şi trei de ani, a fost altfel, poate pentru că îmi plac copiii. Sau poate era doar ideea de a-i spune lui Brian că trebuie să caute pe altcineva care să-i comande alunele de acum înainte. Chicoteşte. Orice-ar fi fost… am trecut examenul.

Încearcă să rămână serioasă în timp ce-mi povesteşte, dar e evident că nu îşi mai încape în piele de mândrie.

— Nu-mi venea să cred, continuă ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr blond. Nu m-am priceput niciodată la nimic. Doar la storcătoare de fructe şi la fumat.

Până când îşi termină copiii îngheţata, trecem la alt subiect – noul meu loc de muncă.

— Şi, cum e doamna Miller? o întreb, coborându-mi vocea. Adică, m-am prins deja că nu e tocmai o maniacă a curăţeniei. Dar o să mă înţeleg mai bine cu ea decât cu jumătatea ei?

Lui Trudie aproape că îi rămâne mâncarea în gât.

— La dra… adică, la naiba, spune ea aruncând o privire spre copii. Credeam că ştii.

— Ce să ştiu? mă încrunt eu.

Trudie se şterge la gură.

— Nu există o doamnă Miller.

— Adică sunt divorţaţi?

— Adică, spune Trudie printre dinţi, a murit.

Cred că, pentru o secundă, inima mi s-a oprit.

— Nu vreau să par sexistă, continuă ea sorbind din paharul de Cola Light, dar câte femei ai văzut să-şi lase sufrageria să ajungă în halul ăsta? Parcă ar fi decorul unui film cu catastrofe.

Dau din cap nedumerită.

— Nu mi-am dat seama. Adică, am presupus…

— N-aveai de unde să ştii. Săracii de ei, nu?

Ruby şi Samuel încă înfulecă din îngheţată. Samuel are atâta îngheţată în păr, încât pare că a folosit-o pe post de şampon.

— Când s-a întâmplat? întreb eu.

— După câte mi-a spus Barbara – şefa mea – s-a întâmplat imediat după ce s-a născut Samuel. Deci, acum doi ani jumate.

Mă gândesc la Ruby, care avea atunci doar trei ani, cum trebuie să se fi simţit să piardă un părinte de la o zi la alta şi la dezorientarea şi tristeţea pe care trebuie să le fi simţit. Doi copii care cresc fără o mamă care să vină la serbările de Crăciun, să îi sărute când se lovesc sau să-i învelească la culcare, aşa cum numai mamele pot s-o facă.

Mă gândesc la copilăria mea fericită, cu doi părinţi care m-au adorat – încă mă adoră – şi mă cuprinde o tristeţe incredibilă.

Mă simt puţin vinovată şi faţă de Ryan. OK, poate că şi o bacterie E. Coli ar fi fost mai fermecătoare decât el în dimineaţa asta, dar acum îl văd într-o lumină nouă. Dintr-odată, mă decid să fac faţă provocării de a lucra pentru ei şi de a-mi dovedi tăria morală.

— Cum a murit? o întreb pe Trudie.

— Într-un accident de maşină, spune ea. Deşi cred că Barbara e convinsă că e îngropată în curtea interioară.

Probabil că m-am speriat.

— Nu, adaugă Trudie. Aşa e Barbara. Ea şi Ryan nu sunt tocmai cei mai buni prieteni.

— De ce?

— Pentru că gazonul lui nu e tuns după standardele ei, copiii nu merg la biserică şi nici Ryan nu i-a spus, în ultima vreme, cât de superb arată.

Zâmbesc.

— Cum te înţelegi cu ea?

— O, bine, răspunde Trudie. Barbara e, în general, de treabă. Mai ales că mă suportă, deşi sunt sigură că nu sunt ceea ce se aştepta să primească atunci când a comandat o bonă englezoaică.

— Şi la ce crezi că se aştepta?

Trudie îşi ridică breteaua sutienului Wonderbra şi încearcă, fără succes, să-şi înăbuşe un râgâit.

— La Mary Poppins.

Capitolul 11

E zece şi douăzeci şi cinci. Ora de culcare – dacă abordarea ta în ceea ce priveşte copiii este absolut dementă, complet dezinteresată şi total iresponsabilă. Exact cum încep să cred că e Ryan Miller.

Scuze. Am să mă calmez.

Mai ales pentru că ar fi trebuit să-mi dau seama că asta va urma. Pentru o persoană care a trăit printre copii în ultimii şapte ani, faptul că e o oră prea înaintată pentru ei ar fi trebuit să fie la fel de clar ca răspunsurile la *Family Fortunes.*

Problema este că Ryan e părintele – deşi nu şi-a mai făcut apariția de când ne-a abandonat azi-dimineață, pe mine, bagajele mele şi pe propriii copii pe verandă.

Calitatea lui de tată m-a făcut să cred că poate ştie vreun secret pe care eu nu-l cunosc. Că poate există vreo logică în solicitarea lui de a-i trimite pe copii la culcare atât de târziu. Chiar am crezut că e mai prudent să-i las să-şi urmeze programul obişnuit, oricât de ciudat ar părea. Faptul că amândoi copiii sunt încă în picioare, atât de obosiți încât fac crize de plâns, tinde să arate că nu e aşa.

Trag adânc aer în piept şi-mi impun să nu mă pierd cu firea. Cuvintele primei mele şefe de la Bumblebees mi-au rămas pentru totdeauna în amintire: un bun îngrijitor de copii e un îngrijitor care *nu intră în panică.*

Cum mai făcea pe deşteapta!

Iată cu ce mă confrunt eu: copiii ăştia politicoşi, aproape supuşi, pe care am încercat toată ziua să-i fac să se joace, par acum o pereche de delincvenți minori, după ce au luat o supradoză de vitamine.

— *Nuuuuuu!* țipă Samuel aruncându-se pe canapea.

Tot ce am făcut a fost să-i sugerez că e timpul să închidă televizorul, chiar dacă *Curious George* nu s-a terminat, ca să-şi revină puțin înainte să mergem la culcare, dar ai zice că l-am amenințat cu spânzurătoarea.

— *E prea devreme!* strigă Rubby, cu obrajii roşii de oboseală, aruncându-şi prăjitura pe masă.

— Nu e prea devreme, repet eu pentru a douăsprezecea oară. E ora zece şi douăzeci şi cinci. Asta e ora voastră de culcare.

Îmi folosesc vocea de îngrijitoare de grădiniță, care prezintă

echilibrul potrivit între afectuoasă şi autoritară. Zâna dulciurilor[9], cu inflexiuni de Ginghis Han. *De obicei,* funcționează.

— Tati a spus zece-zece jumate, suspină Ruby, mijindu-şi ochii.

— Zece şi douăzeci şi cinci exact pe-acolo e, argumentez eu.

— Nu, nu e, boceşte ea. E mai devreme de zece jumate. Nu sunt *proastă,* să ştii!

— Nu e proastă! Nu e proastă! o îngână Samuel, bătând din picioare.

Un singur lucru e de făcut. Să uit de teancurile de diplome şi de anii de experiență. Ce naiba a făcut Supernanny cu familia aia din Țara Galilor – cu puştiul care era cât pe ce să primească un ASBO[10] şi cu țâncul de zece ani care dusese intrarea prin efracție la rang de artă?

Mă las în genunchi în fața lui Ruby şi o iau de mână, sperând s-o aduc într-o stare de semiascultare cu metoda mea calmă, dar autoritară.

— Ascultă-mă, Ruby, îi spun cu blândețe. Ai fost o fetiță cuminte toată ziua, aşa că ştiu că, de fapt, eşti cuminte. Dar fetițele cuminți se duc la culcare când li se spune şi…

— *Nu vreau să merg la culcare!* țipă ea şi ferestrele se cutremură. *Nu-mi place* să merg la culcare!

Încerc să păstrez o expresie liniştită, calmă, plină de compasiune. Îmi simt capul ca interiorul unui vulcan în plină erupție. Gândeşte, Zoe! Care e cauza? De ce nu se liniştesc odată?

Arunc o privire spre televizorul din colțul camerei, care urlă *Hai, Diego! Hai, Diego!* Asta n-o să-i facă mai fericiți, dar trebuie s-o fac. Mai trag o dată aer în piept, traversez camera şi-l închid cu un aer extrem de hotărât.

— Aşa…

— Aaaaaaa! urlă Samuel, în timp ce se trânteşte pe podea, lovind-o cu pumnii atât de tare, încât aproape că face o gaură până în pivniță.

Se face unsprezece şi douăzeci şi cinci până când reuşesc să-i duc la culcare. Şi – după mai multe tentative de evadare, urmate de explicații, încercări de mituire şi amenințări pe față (majoritatea

---

[9] Personaj din baletul *Spărgătorul de nuci,* de Piotr Ilici Ceaikovski (n.tr.)

[10] ASBO = Anti-Social Behaviour Order – ordin civil emis în Marea Britanie şi Irlanda împotriva unor persoane care dau dovadă de un comportament antisocial (n.tr.)

legate de tăierea cablului TV) se face douăsprezece şi un sfert până când adorm, în sfârşit.

E douăsprezece şi şaisprezece minute când mă întreb dacă există bere în casă. Ar trebui să spun că, în condiții normale, am o relație sănătoasă cu alcoolul. De fapt, îmi place să mă prezint drept unul dintre acei oameni cărora băutura le e indiferentă.

Prin urmare, nu vă lăsați păcăliți de faptul că, imediat ce găsesc o sticlă rece de Coors, o deschid cu mâini tremurânde şi încep să mă simt precum Nicolas Cage turnându-şi vodcă pe el, în *Leaving Las Vegas.*

Totuşi, după ce am dat pe gât jumătate de sticlă – chiar dacă sunt trează de aproape două zile şi sunt epuizată tot nu mi-e somn. Indiferent ce încerc, nu mă pot relaxa. Sunt în priză. Şi ştiu care e cauza: casa asta cu susul în jos. *Nimeni* nu se poate relaxa când e înconjurat de atâtea mizerii. Eu, cel puțin, nu pot. Am locuit prea mult cu Jason ca să mai pot suporta dezordinea.

Casa în care locuiam cu Jason era mereu impecabilă, în mare parte datorită lui. Nu era o casă imensă şi ostentativă ca aceasta, era doar o căsuță pe Sudley Road. Ne-am îndrăgostit de ea din momentul în care am văzut-o. Ne-a luat luni de zile s-o aranjăm, aşa că am înțeles de ce Jason era obsedat s-o păstreze curată şi ordonată. Chiar dacă mie nu-mi stătea în fire, am ajuns rapid să apreciez o baie mereu strălucitoare, iar covorul nostru din living a continuat să fie de un crem impecabil şi la doi ani după ce a fost pus.

Ceea ce nu pot spune despre acest covor. Ridic păpuşa Barbie de sub masă. Arată de parcă ar fi băut toată ziua alcool metilic.

Fac o încercare timidă să-i aranjez părul înainte s-o arunc în cutia cu jucării. Apoi ridic o oaie din piese lego şi o arunc după Bărbie. Urmează titirezul. Apoi, o perie de păr pentru păpuşile Bratz şi un Mr. Potato Head. Şi, când ajung la My Little Pony Teapot Palace, la urangutanul pufos cu pete de iaurt pe blană şi la Spiderman, deja lucrez într-un ritm infernal.

Pur şi simplu, nu mă pot abține. După ce am adunat toți pantofii de pe hol, am spălat vasele murdare pe care le-am găsit în baia de la parter (nu glumesc), am măturat în bucătărie, am făcut curățenie în baie *şi* am îndepărtat stratul de noroi care făcea ca podeaua din hol să arate ca o piață din lumea a treia, e trei şi treizeci şi cinci de minute.

Şi mi-e somn. De fapt, nu mi-e doar somn, sunt obosită. Sunt

minunat, extraordinar, fenomenal de *obosită*. Sunt gata să merg la culcare, când aud o cheie în uşă.

Îmi îndrept spatele.

Sunt ridicol de emoţionată să dau cu ochii de şeful meu, pentru că abia aştept să-i văd reacţia în faţa rezultatelor muncii mele. Părea oricum mai interesat de talentele mele de a freca vasul de toaletă, decât de cele de a-i îngriji copiii şi, din punctul ăsta de vedere, va fi dat pe spate când va vedea ce am făcut.

Mă aplec ca din întâmplare peste blatul dulapului când Ryan intră în bucătărie.

E şi mai ciufulit decât era când l-am văzut prima dată – dar şi mai sexy. Privirea mea e atrasă ca un magnet de betelia jeanşilor lui, unde doar jumătate de tricou îi mai stă în pantaloni. Părul e seducător de ciufulit, mersul ţanţoş şi plin de încredere.

Îmi dau seama că, fără să fie nevoie să spună vreun cuvânt, Ryan emană un aer misterios şi fermecător. Magnetismul lui sexual e atât de puternic, încât ar întoarce privirile şi într-o încăpere cu o mie de oameni.

— Salut, îi spun, încercând să-i descifrez expresia, în timp ce dă cu ochii de noua sa bucătărie curată ca lacrima.

În timp ce trece pe lângă mine, mă învăluie o aromă care aproape că mă face să leşin, un parfum subtil, dar de neconfundat, de băutură, colonie şi fum de ţigară. Izul unei seri petrecute în oraş.

— Ai avut multă treabă? continui eu cu inima bubuind. La serviciu, vreau să spun.

— Poftim? mă întreabă el absent, deschizând frigiderul.

— Mergeai la serviciu, îi amintesc, dorindu-mi să se întoarcă spre mine.

— A, da. Da, am avut multă treabă. Mulţumesc de întrebare, îmi răspunde el. Nu pot să nu observ că vorbeşte puţin împleticit.

— Ăă, copiii s-au liniştit cam greu înainte să meargă la culcare, îl informez.

Mă îndrept spre masă şi mă sprijin de ea ca să atrag atenţia asupra suprafeţei strălucitoare.

— A, da?

Închide uşa frigiderului, lăsând berea şi scoţând, în schimb, o sticlă de whisky din dulap.

— Cred că erau prea obosiţi, spun eu.

— Sigur.

Stau în picioare, îmi încrucişez brațele şi mă încrunt. Ryan e total neinteresat de discuția asta *şi* de cum arată bucătăria.

— Chiar nu voiau să meargă la culcare, perseverez eu. A cam trebuit să mă lupt cu ei.

— Mda. Se mai întâmplă câteodată.

Îşi umple paharul cu whisky. O cantitate care ar băga şi un tanc sub masă.

— Da. Dacă nu te deranjează, aş vrea să-i culc un pic mai devreme mâine.

Ridică din umeri.

— Cum crezi tu. Parcă ți-am mai spus, nu?

— Da. Dar… da, cred că da.

Urmează un alt moment lung de tăcere.

— Cred că merg la culcare, spun.

Dar nu mă mişc din loc. Aştept. Şi aştept. Şi aştept. Aştept să spună: „Doamne, Zoe, casa arată grozav, e de nerecunoscut. Înainte era aproape de nelocuit, dar, acum, şi sultanului din Brunei i-ar plăcea aici. Şi trebuie să-ți mulțumesc ție, femeie minunată".

Când, într-un final, îşi ridică privirea, ochii lui îmi studiază fața, ca şi cum m-ar vedea mai bine pentru prima dată. Nu spune nimic, dar atenția pe care mi-o acordă mă face să simt un gol în stomac.

— Sigur, răspunde şi soarbe din pahar.

Capitolul 12

Mica obsesie pe care se pare că am dezvoltat-o pentru corpul noului meu şef e copilărească, greu de ignorat şi deconcertantă. Deşi nu-l cunosc pe Ryan de suficient de mult timp cât să-mi formez o opinie detaliată asupra personalității sale, am văzut destul cât să vreau să-mi reamintesc că nu sunt – şi n-am fost niciodată – una dintre acele femei care se simt atrase de ticăloşi. Ideea mă îngrozeşte.

De aceea, singura concluzie la care pot ajunge – în timp ce mă dezbrac şi mă arunc sub pătură – e că nu este decât încă un exemplu că mi-a fost afectat psihicul după ce am fost lăsată cu ochii în soare în ziua nunții. Cu *ochii* în *soare.* Asta e o expresie pe care nicio viitoare mireasă nu se gândeşte c-o va folosi în ceea ce o priveşte. Vai, cât am greşit!

Privind în urmă – o expresie pe care am folosit-o adesea de atunci – ar fi trebuit să mi se declanşeze alarma chiar în apropierea nunții. Mă refer la nişte clopoței ca la ceasul deşteptător, nu de genul celor din Big Ben. Unul dintre lucrurile care continuă să nu-mi dea pace este momentul ales de Jason ca să mă ceară de soție. De fapt, nici nu cred că m-a cerut. Sigur că nu a fost un moment spectaculos, în care el să îngenuncheze oferindu-mi un inel cu care să mă laud, în următoarele douăsprezece luni în fața prietenelor, a familiei şi a oricui altcuiva ar fi privit. Pur şi simplu, am ajuns cumva în acel punct. Amândoi am presupus că, în cele din urmă, vom face pasul hotărâtor.

La momentul respectiv, nu m-am gândit la niciunul dintre lucrurile astea. În cel mai bun caz, vedeam nunta ca pe o confirmare a nivelului de înțelegere la care ne situam. Simțeam că n-am nevoie de o cerere pompoasă, pentru că era *evident* că amândoi voiam acelaşi lucru.

Cea mai veche amintire pe care o am despre noi vorbind de nuntă e chiar după ce Neil – prietenul cel mai bun al lui Jason – şi logodnica lui, Jessica, au dat petrecerea de logodnă. Biata mamă a Jessicăi a trudit zile întregi cu aprovizionarea, dar două sute de pateuri cu ciuperci (sau tartine, cum a insistat să le spună tatăl lui Jess când le-a servit) n-au fost tocmai o masă variată. Jason şi cu mine ne-am hotărât să mergem cu alți câțiva prieteni la un restaurant indian, în drum spre casă, şi-mi amintesc că s-a întors

spre mine, în timp ce-mi întindea un bol cu murături, şi m-a întrebat:

— Unde crezi c-ar trebui să ne căsătorim?

Deşi, dacă mă gândesc bine, n-avea cum să fie prima ocazie în care o spunea, pentru că nu m-a şocat întrebarea. De fapt, la momentul respectiv, abia dacă am auzit-o, pentru că ştiam dintotdeauna că ne „vom căsători”.

Situația era atât de evidentă încât, cu numai şase săptămâni înainte de ziua cea mare, a trebuit să-i spun că nu aveam un inel de logodnă. Jason a fost de acord să cumpărăm unul folosind împrumutul pe care l-am luat pentru cheltuielile de nuntă – sunt sigură că era mai mare decât ipoteca pe o casă de patrimoniu. Mi-am închipuit că-l vom plăti în cinci ani. De fapt, am scăpat imediat de creditul uriaş vânzând casa, după ce totul s-a dus pe apa sâmbetei.

Casa era una, dar să scăpăm de toate celelalte a fost mai mult decât o provocare. Când ai cumpărat 122 de pungi de mătase cu migdale trase în zahăr, douăsprezece ornamente de masă şi un tort de trei etaje din ciocolată albă, credeți-mă, ai o problemă.

Şi, deşi m-am bucurat că verişoara mea, Tanya, şi Daren, noul ei prieten, s-au simțit bine în luna noastră de miere de cinci stele în Mauritius, aş fi preferat o contribuție bănească în schimbul tricoului Ralph Lauren pe care mi l-a trimis drept mulțumire.

Dar nimic din toate astea nu se compară cu grozăvia celor întâmplate în ziua cea mare.

Am vrut să respectăm tradiția şi am petrecut noaptea dinaintea nunții separat. Când Jason m-a sărutat de noapte bună, în pragul uşii de acasă, n-am avut nicio îndoială că nu va merge până la capăt.

Nu spun că nu era agitat. Evident că era. Dar emoțiile dinaintea nunții nu sunt la fel de normale precum disputele asupra listei de invitați şi ca mozolelile garantate atunci când eşti domnişoară de onoare?

Poate, faptul că m-a strâns atât de tare în brațe, încât nu mai puteam respira ar fi trebuit să-mi dea de înțeles că în capul lui se dădeau mai multe bătălii decât într-o zonă de conflict din Orientul Mijlociu. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Nunta era programată pentru ora două, la biserica St. Michael din Woolton, unde, în copilărie, petrecusem multe dimineți de duminică, încercând să recreem scena Naşterii cu bucățele de ziare

şi o sticlă de lipici.

Cu adevărat ciudat e că prima jumătate a zilei respective a fost unul dintre cele mai plăcute momente din viața mea. Dacă nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat mai târziu, încă mi-aş aminti cu plăcere de ea.

M-am trezit la ora patru şi jumătate, după o noapte agitată în camera de oaspeți a mamei – atât de mică şi de înghesuită, încât am simțit că dorm într-un dulap. A fost imposibil să adorm la loc, aşa că am început să frunzăresc singura carte pe care am găsit-o – o Biblie pentru copii cu colțurile îndoite, publicată pe la începutul anilor '70, judecând după cât de mult semăna Iisus cu David Cassidy.

Ulterior, coafeza mea avea să-mi spună că toate miresele pe care le „aranjase" avuseseră o noapte groaznică înainte de ziua cea mare şi m-a sfătuit – dacă mă voi mai afla vreodată în această situație – să încerc cu Temazepam (se pare că are un efect minunat, deşi, a doua zi, efectele secundare pot fi vătămătoare dacă bei şampanie prea devreme).

La coafor am început să ne simțim cu adevărat bine. Jessica, doamna de onoare, domnişoarele de onoare, Heather (o veche prietenă din şcoală), Win (verişoara mea) şi cu mine am ieşit atât de pline de bucle şi de fixativ încât, probabil, foliculele noastre fuseseră aproape topite.

Când ne-am întors la mama, am fost conduse spre bucătărie şi tata ne-a adus nişte farfurii uriaşe cu micul dejun – ouă ochiuri cu somon afumat peste ele. Acel moment, când stăteam la masă, fericită şi cu un Buck's Fizz[11] în mână, a fost unul dintre cele mai frumoase din viața mea.

Desy tocmai o machiase pe mama. După un curs de trei săptămâni cu sora lui, Caroline –, care lucrează la standul Clinique din Boots –, era expert în aplicarea fondului de ten translucid şi a rimelului high-definition. Mama ni s-a alăturat purtând încă rochia ei de la Juicy Couture şi având în păr bigudiuri din velcro roz, care arătau precum conductele dintr-o navă extraterestră. Tata era deja în frac, pe care îl îmbrăcase de dimineață, de la şase şi un sfert.

Şi mai eram şi eu: agitată, în culmea fericirii, emoționată şi neavând nicio îndoială că fac ceea ce trebuie. Jason era bărbatul

---

[11] Băutură alcoolică obținută amestecând şampanie şi suc de portocale (n.tr.)

pe care-l iubeam, alături de care îmi petrecusem ultimii şapte ani fără probleme şi aş fi petrecut bucuroasă de zece ori mai mulți.

La asta mă gândeam în timp ce maşina oprea în fața bisericii, într-una dintre cele mai călduroase zile de aprilie de care puteam să-mi aduc aminte. Tata m-a strâns de mână şi a încercat să-şi ascundă o lacrimă în timp ce ieşeam din maşină, atentă să nu-mi las trena rochiei să şteargă praful de pe jos. Soarele îmi încălzea umerii în timp ce priveam spre cerul fără niciun nor, de un albastru ca peruzeaua, şi zâmbeam.

— Zoe, hai să facem una cu tine şi cu tatăl tău, a spus fotograful, în timp ce încerca să aşeze la loc floarea de la butoniera tatei, care începuse să se ofilească.

Dar, în timp ce râdeam şi ne fotografiam, n-am putut să nu observ că ceva nu era în regulă. Andrew, unul dintre cavalerii lui Jason, se învârtea înainte şi înapoi lângă uşa bisericii, cu telefonul lipit de ureche şi alb la față.

Când s-a întors spre noi, m-am încruntat.

A făcut ochii mari şi a privit în jur, ca şi cum ar fi căutat o cale să fugă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

A ezitat înainte să vină spre noi.

— Ne puteți lăsa singuri o clipă? l-a întrebat pe fotograf.

Acesta i-a văzut privirea şi s-a dat la o parte.

— Zoe, a început Andrew, cu pete roşii pe gât din cauza emoțiilor. A intervenit o mică… problemă.

— O problemă? am întrebat eu liniştită.

— Cum adică o problemă? a adăugat tata.

Andrew a înghițit în sec.

— O, Doamne, să nu-mi spui că n-au ajuns florile! am strigat eu.

Îngrijitoarea daltonistă a bisericii se încăpățânase să le aducă ea şi avusesem coşmaruri cu o mulțime de bălării țipătoare, care provocau dureri de cap.

— Nu, nu e nimic de genul ăsta, a spus Andrew, lărgindu-şi gulerul.

— Organistul? Of, fir-ar, Jess mi-a spus că e cam bețivan, dar am crezut că…

— Nu, Zoe. Opreşte-te! a spus Andrew. Nu e asta.

— Atunci, ce e?

— E… e Jason.

Preț de o secundă, mi-am pierdut suflul. Am încercat să înghit, dar n-am putut.

— A… a avut un accident?

— Nu, a spus Andrew. E bine. Adică, nu e bine…

— Ce *este,* Andrew? am strigat, brusc neliniştită. Ce s-a întâmplat cu Jason?

— Nu mai vine, a spus Jason, coborându-şi privirea.

Zoe, Jason nu mai vine.

Capitolul 13

— Zoe! Trezeşte-te, Zoe!

E un coşmar. Sigur e un coşmar.

— Vrem micul dejun, Zoe!

Mă întorc şi-mi pun o pernă pe cap, dorindu-mi să mă întorc la visul semierotic, cu Jason într-o cameră de hotel luxoasă şi o cutie de bomboane Cadbury Creme Eggs.

— *Haide,* Zoe!

Vocea e blândă şi nu foarte ascuțită. Dar compensează lipsa volumului cu insistența.

— Zoeeeee!

Deschid un ochi şi-i văd pe Ruby şi pe Samuel, vioi ca doi iepuraşi într-o zi de primăvară.

— Cât e ceasul?

— Hmm, nu prea ştiu, spune Ruby fără convingere.

— Aseară ştiai, îi spun eu.

— Hmm, şase şi douăzeci şi cinci, îmi răspunde cu sfială.

Gem.

— N-ar fi trebuit să fiți treji la ora asta.

— Dar mereu ne trezim la ora asta, spune Ruby.

— O, ce bine! Mă frec la ochi. Ce veste bună!

Mă întorc să-i privesc.

— Ați dormit numai câteva ore, le amintesc eu. O să fiți extenuați azi.

— Nu suntem ext… ext… obosiți, spune Ruby, în timp ce Samuel, care stă în spatele ei, cască.

— Vreau să mă uit la *Sponge Bob*[12], spune el, frecându-se la ochi.

— Nu vrei să dormi? întreb eu, plină de speranță.

— Nuuu, îmi confirmă ei.

În timp ce mă ridic din pat, nu pot să nu mă gândesc că se

---

[12] Film de desene animate (n.tr.)

presupune că duminica sunt liberă; şi că, deşi abia am ajuns, o parte din mine a sperat că asta se aplică de azi, ca să pot măcar să-mi revin de pe urma schimbării fusului orar.

Problema e că eu şi domnul Vorbăreț n-am apucat să vorbim despre asta.

— *Haide,* Zoe! strigă copiii.

Cobor în capot, ținându-l pe Samuel de mână şi arătând – cred – ca o servitoare din epoca victoriană, după o tură de patruzeci şi două de ore. Mergem în bucătărie, unde Ruby deschide televizorul – da, e unul şi aici.

— Bun, spun eu, încercând să par veselă. Ce mâncați, de obicei, la micul dejun?

— Ăăă, ieri am mâncat o tabletă de Hershey, îmi spune Ruby.

— Asta nu e ciocolată? mă încrunt eu.

— Dap, spune Ruby, ca şi cum ar fi cel mai normal lucru din lume.

— Nu-mi vine să cred că tatăl vostru vă dă... încep eu. Nu, stai un pic, ba cred că-mi vine să cred. Ce v-a dat la micul dejun ultima bonă?

— Pâine cu ou, spune Ruby.

Îmi cade fața. Speram la ceva mai puțin solicitant, precum un bol de Cheerios.

— Ce ziceți de nişte cereale? îi întreb cu speranță.

— Mă rog.

Sunt pe punctul de a căuta nişte cereale, când mă opresc. Ce mi-a venit? Asta e o şansă să-i câştig pe copii de partea mea, mai ales după criza de aseară. Sigur că am să le prepar pâine cu ou la micul dejun. E specialitatea mea. Şi, apoi, nu se poate să le refuz ceva ce le prepara bona dinainte.

— OK, răspund veselă. Pentru că e vorba de voi, facem pâine cu ou.

Îmi imaginez copiii înfruptându-se cu lăcomie din micul dejun pregătit de mine şi privindu-mă ca pe un fel de Nigella Lawson[13], pregătită să scot la iveală un bogat festin culinar din numai două sute de grame de făină, câteva boabe de fistic şi obişnuita păstaie de vanilie.

[13] Jurnalistă şi autoare de cărți de bucate din Marea Britanie (n.tr.)

Mă îndrept spre frigider, să caut ceea ce Nigella ar numi „ingredientele de păstrat în dulap” necesare pentru acest fel de mâncare: câteva ouă proaspete, puțin unt şi nişte felii groase de pâine, de preferat din aceea organică integrală, cu bucățele de nucă şi semințe.

Apoi deschid frigiderul.

Singurele consumabile de aici sunt pe bază de alcool.

Există şi câteva pentru mâncare, dar chestiile astea sunt atât de vechi, încât ar putea data din Jurasic. În compartimentul pentru legume e o roşie pe jumătate stricată, pe raftul de sus sunt câteva borcane de sos cu o crustă pe margini şi o bucată de brânză atât de tare, încât Roger Federer ar putea servi un as cu ea.

În mod clar, nu e niciun ou. Iar o privire rapidă în cutia de pâine îmi confirmă că nu e nici pâine, dacă nu pui la socoteală un ghem amorf de carbohidrați, cu suficient mucegai pe el cât să aprovizioneze cu antibiotice un spital întreg.

— Mă tem că veți mânca cereale, le spun copiilor.

Dar, din păcate, când deschid dulapul, îmi dau seama că nu vor mânca nici cereale.

— Ei bine, unde e cea mai apropiată prăvălie? întreb eu, întorcându-mă spre ei.

Ăsta e genul de încercare la care bonele ca mine pot face față fără să clipească.

Ruby chicoteşte.

— Vrei să spui *magazin,* nu?

Îmi dau seama că se vor amuza puțin pe seama mea.

Capitolul 14

Am presupus că Ryan doarme în timp ce eu îmbrăcam copiii, umpleam frigiderul cu jumătate din produsele existente în magazinul din cartier şi mă asiguram că e atât de curat, încât până şi cineva suferind de tulburări obsesiv-compulsive ar fi putut mânca de pe jos.

Se pare că nu. Aud uşa trântindu-se pe la zece şi jumătate, urmată de paşii cuiva urcând în viteză pe scări.

— Vine tata? întreb eu.

— A fost să alerge, mă informează Ruby cu mândrie. Aleargă mult.

— A, bine.

Sunt impresionată. De fapt, *uimită* ar fi un cuvânt mai potrivit. După cheful de ieri, nu-mi vine să cred că a reuşit să se dea jos din pat, ca să nu mai vorbesc de jogging.

— Aleargă şaisprezece kilometri în fiecare dimineață, adaugă Ruby.

Cincisprezece minute mai târziu – suficient cât să-mi satisfac dorința misterioasă de a fugi la baie şi de a-mi aplica o tuşă de mascara şi un luciu transparent de buze – Ryan intră în bucătărie.

Miroase nemaipomenit a curat, iar părul îi e atât de ud după duş, încât apa încă îi mai picură din el, umezindu-i pielea de pe o parte a obrazului acum proaspăt bărbierit. Cu toate astea, are încă acelaşi aer de dur şi e evident că a îmbrăcat prima pereche de jeans pe care a găsit-o. Dar, într-un anumit fel, e atât de fermecător încât mi-e jenă să stau în aceeaşi cameră cu el. Mă loveşte un acces de paranoia gândindu-mă că machiajul meu subtil n-are nicio şansă în fața pungilor de sub ochi, care, când m-am privit mai devreme în oglindă, aveau o culoare care ar putea fi descrisă cel mai bine ca „mov cardinal”.

— *Tati!* strigă Ruby, sărind în picioare şi țopăind prin bucătărie până la el, să-l îmbrățişeze.

— Tati, tati, tati! o imită Samuel, alergând să li se alăture.

— Hei, ce faceți?

Îi îmbrățişează în grabă, se desprinde de ei şi ridică ziarul – ziarul de care aproape că m-am împiedicat când am deschis uşa de la intrare.

— Ăăă… bună dimineața, îi spun veselă, aruncându-mi părul pe spate.

El ridică o clipă privirea şi, exact în momentul în care privirile ni se întâlnesc, sunt şocată de rapiditatea cu care pulsul mi-o ia la goană.

— Ce mai faci?

Se aşază şi studiază prima pagină. N-a fost chiar un salut entuziast.

— Vrei nişte cafea? îl întreb, ridicând cana pe care tocmai am pregătit-o şi aducând-o la masă.

— Mmm, grozav, murmură Ryan, începând să desfacă paginile ziarului.

— Tati, am mâncat pâine cu ou la micul dejun, îi spune Ruby veselă.

— Aha.

— Zoe ne-a făcut. Găteşte foarte bine.

Mă umflu de mândrie – şi nu numai pentru că se pare că Ruby nu s-a supărat că i-am ars felia de două ori şi că am rupt-o pe aceea pe care a trebuit să o mănânce până la urmă, atunci când am aşezat-o pe farfurie.

— Bine, scumpo, mormăie el, dând pagina. Observ că mâinile lui nu arată ca mâinile unui tip care lucrează într-un birou, deşi, din conversația telefonică din maşină de ieri, am înțeles că exact asta e. Sunt mâini mari, bronzate, muncite. Una dintre ele e străbătută de o venă pe care aş vrea s-o urmăresc cu vârful degetelor.

Ryan soarbe din cafea şi expresia lui devine brusc îngrozită.

— Cred c-o să mă mulțumesc cu sucul, îmi spune, dându-mi înapoi cana.

În timp ce o iau, degetele ni se ating şi mă simt străbătută de un curent electric. Respir adânc şi mă străduiesc să-mi vin în fire.

— Deci, lucrezi în oraş? întreb eu, sperând să încep ceva care să semene cu o conversație.

— Mda, îmi răspunde, întorcând pagina ziarului.

— Cu ce te ocupi? îl întreb.

Îi trebuie o clipă să-şi dea seama că vorbesc în continuare.

— Lucrez pentru o companie internațională de îmbrăcăminte sport.

— Aha, dau din cap aprobator, dorindu-mi să-mi vină în minte

un comentariu mai inteligent. Nu prea contează însă, pentru că nu cred că mă ascultă.

— Adică eşti un soi de vânzător?

— Vicepreşedinte al Departamentului de comunicare.

— Sună... fascinant, adaug eu, deşi nu pot să nu mă gândesc că domeniul comunicării nu pare a fi punctul lui forte. Ai planuri pentru azi? Trebuie să vorbim zece minute, să clarificăm nişte lucruri. Despre mâncarea copiilor, ce activități ai vrea să fac cu ei şi despre... ăăă, zilele mele libere.

— Păi, trebuie să ajung undeva azi, îmi răspunde fără să se scuze. Sunt plecat toată ziua, aşa că va trebui să amânăm.

— Dacă ai cinci minute acum...

— Nu am, mă repede.

Mă simt ridicol de jignită de grosolănia răspunsului lui, dar şi furioasă. Să ceri câteva minute e chiar atât de nerezonabil?

— Tati, spune Ruby, nu putem face ceva împreună astăzi?

— Nu, scumpo, nu azi, îi răspunde, iar scuzele par cel puțin mai sincere decât atunci când mi-a răspuns mie.

— Dar, *tati*...

— Haide, haide, fără „dar", îi spune, punând jos ziarul şi ridicând-o pe unul dintre genunchii lui. Punându-şi brațul în jurul gâtului lui, Ruby pare atât de mică în comparație cu el.

— Dar ți-am făcut o felicitare, tati.

Îi dă colajul pe care lipise, în ultima jumătate de oră, bucățele de paste şi de orez.

— E drăguț, îi spune, abia uitându-se la el.

Apoi, ca şi cum ar fi fost lovit de un acces de vinovăție, o trage spre el şi o sărută pe creştet. Închide ochii, în timp ce miroase parfumul părului ei. Când îi deschide, ochii îi sunt mai blânzi decât înainte, iar zâmbetul vrea să fie senin şi consolator, aproape melancolic.

— Vom face ceva weekendul viitor, îți promit, îi şopteşte.

Acum Samuel e lângă el şi i se cațără pe celălalt picior. Ryan râde şi îi zburleşte părul.

— Gata, spune într-un final, desprinzându-se din îmbrățişarea copiilor şi ridicându-se în picioare. Trebuie să plec.

— Aaaaaa, spune Samuel, dar Ruby îl ia de mână şi-l strânge, poate ca să împiedice un acces de furie. Îi observ descurajarea când îşi pune brațul în jurul lui.

— Haide, Samuel, i se adresează ea cu o voce autoritară, în timp ce-l conduce spre televizor şi îl deschide.

Mă întreb dac-ar trebui s-o conving să-l închidă şi să mai deseneze ceva, dar ceva mă împinge să alerg după Ryan.

Ştiu că nu intră în atribuțiile mele să pun la îndoială deciziile unui părinte; şi că Anita – fosta mea şefă de la Bumblebees – m-ar fi muştruluit, nu glumă, dacă aş fi făcut aşa ceva, de mi-ar fi țiuit urechile vreo trei săptămâni.

Dar ceva din privirea lui Ruby mă împinge să iau inițiativa.

Şi apoi, pot fi diplomată când vreau. I-aş putea da meditații lui Kofi Annan. Tot ce trebuie să fac e să găsesc un mod subtil, dar eficient, de a-i sugera lui Ryan că ar trebui să petreacă mai mult timp cu copiii azi.

— Ăă… hm! spun eu când îl ajung din urmă pe hol.

Ryan se întoarce, iar inima începe să-mi bată cu putere.

— Treaba asta pe care o ai azi… încep eu.

— Da?

— Pot să te ajut cu ceva? Ca să poți să stai un timp cu Ruby şi cu Samuel.

Intenția mea este să par atentă şi eficientă.

Ryan se holbează la mine de parcă aş fi o pietricică enervantă care i-a intrat în pantof.

— Ruby abia aşteaptă să petreceți împreună weekendul ăsta, continui, şi, dacă te pot ajuta cu ceva…

OK, n-a sunat atât de convingător pe cât mi-aş fi dorit.

Ryan respiră adânc. E genul de oftat pe care îl scot ofițerii de poliție când află că unul dintre cei aflați în supravegherea lor a mai încălcat o condiție de eliberare pe cauțiune.

— Nu, îmi răspunde. Nu poți să mă ajuți.

— Dar…

— Ascultă-mă, se răsteşte el. Ne vom înțelege foarte bine dacă ne respectăm unul pe celălalt.

— OK.

Deja îmi doresc să-mi fi lipit bandă adezivă pe gură înainte să cobor din pat azi-dimineață.

— Poate că ai ajuns la concluzia că nu sunt un tată bun…

— O, nu, protestez eu, simțind cum mi se înroşesc obrajii. N-am vrut să spun că…

— … şi poate că nu sunt un tată bun. Deşi, trebuie să recunosc,

de obicei e nevoie de mai mult de douăzeci şi patru de ore pentru a ajunge la concluzia asta.

— Dar eu...

— Aşa procedez eu, continuă el. Şi lucrurile nu se vor schimba. Bine?

Gâtul şi pieptul îmi ard ca un incendiu de pădure.

— Bine, reuşesc să articulez.

— Bun. Pentru că nu te-am angajat ca să ai opinii. Te-am angajat ca să ai grijă de copiii mei.

Îmi încrucişez brațele pe piept, cu o atitudine sfidătoare.

— Bine, repet eu, refuzând să-mi mut privirea în timp ce ochii lui mă sfredelesc.

După câteva secunde devine evident pentru amândoi că ne-am prins într-un joc copilăresc de-a cine cedează primul. Dar n-am de gând să pierd. Pulsul îmi galopează în continuare cu viteză, dar acum cauza nu o mai constituie linia trăsăturilor lui. Brusc îmi trece prin minte un gând: poate că mi-a fost milă de tipul ăsta, poate că am dezvoltat o obsesie enervantă pentru structura osoasă a feței sale, dar sub nicio formă nu mă voi lăsa călcată în picioare. Nici de el, nici de altcineva.

— Poți face asta, nu? continuă el, holbându-se în continuare la mine. Poți avea grijă de copiii mei?

— Sigur, îi răspund cu răceală, cu pupilele dilatate, pentru că refuz să-mi iau privirea de la el.

— Bun. Îți sugerez să te întorci în bucătărie, să-ți torni un pahar cu apă şi să stai jos. Se întoarce cu spatele la mine şi deschide uşa de la intrare. Pentru că pari un pic cam stresată.

Capitolul 15

Am citit undeva că privarea de somn poate fi folosită ca formă de tortură. Uitați de KGB, pentru că primul meu weekend în reşedința Miller se dovedeşte atât de rău în această privință, încât probabil arăt ca o narcoleptică cronică.

Ochii mi se tot închid singuri, pentru că nu m-am adaptat încă la noul fus orar; şi, cu toată hotărârea mea de a-i culca pe copii la o oră normală, nu e atât de uşor pe cât am sperat.

În cazul lui Samuel se întâmplă din cauză că a insistat să doarmă după-amiază – ceva ce n-ar trebui să facă la vârsta lui. Mai mult, s-a dovedit a fi tot atât de uşor de trezit ca o mumie egipteană – şi ceea ce ar fi trebuit să fie un somn scurt a durat aproape trei ore.

Între timp, Ruby, care în mod *clar* n-ar trebui să doarmă în timpul zilei la vârsta ei, s-a urcat pe canapea pentru un pui de somn, în vreme ce eu am pregătit prânzul, şi n-a vrut să se mişte până când n-am amenințat-o că-i mănânc toate prăjiturelele.

Asta înseamnă că, la opt şi treizeci de minute seara (noua oră de culcare), am din nou parte de spectacolul cu Jekyll şi Hyde.

Dar tatăl copiilor, probabil că vă gândiți. Nu e acasă la ora asta?

Chiar dacă de data asta *ne-a onorat* cu prezența, şi-a petrecut cea mai mare parte a serii în living, îngropat în fața seriei cu numărul şase din *Clanul Soprano,* cu un munte de documente şi un laptop alături.

După ce îi duc, în *sfârşit,* pe copii la culcare, decid că acum e momentul să am acea conversație cu el: discuția despre o mulțime de probleme despre care nu am vorbit încă, reguli, felul în care citeşte Ruby, Samuel şi mersul la toaletă (care se pare că e ocazional), şi despre zilele mele libere.

Deschid uşa livingului. Ryan încă se luptă cu hârtiile.

— Ăă… salut, îngaim subțirel. Nu se întoarce şi îi analizez trăsăturile, încercând să-mi dau seama dacă m-a auzit sau nu. Sunt iar surprinsă de cât e de atrăgător şi sângele începe să-mi urce spre obraji.

— Ai un moment să vorbim despre câteva chestii? îl întreb eu un pic cam tare.

Ryan îşi ridică privirea o clipă, dar numai ca să-l privească pe Tony Soprano strângând pe cineva de gât.

— Nu prea, răspunde.

Mă dezumflu.

— Păi, ştiu că mâine eşti la muncă şi că nu vom avea ocazia să vorbim, şi chiar trebuie să lămurim nişte lucruri.

— Uite ce e, oftează el, am o grămadă de treburi de terminat până mâine. *Chiar* e urgent sau poate aştepta până mâine-seară?

— Păi… n-aş spune chiar „urgent”, recunosc eu. Nu e o chestiune de viață şi de moarte, dar sunt câteva lucruri de ordin practic care…

— OK, dacă nu e de viață şi de moarte atunci s-o lăsăm pe mâine. Ridică un dosar de pe jos şi-l pune pe canapea, lângă el.

Evident că nu prea am de ales.

Fiindcă eu nu mă mişc din loc, îmi aruncă o privire de parcă mi-ar spune: „Ce mai cauți aici?”

— Atunci plec, îi spun întristată. Începe să mă deprime întreaga situație.

Când eu şi copiii ne trezim, a doua zi dimineață, primul meu gând este dacă voi reuşi să-l fac pe Ryan să mă asculte sau va trebui să improvizez. Răspunsul vine sub forma unui post-it lăsat pe masa din bucătărie. Caligrafia e neaşteptat de elegantă: „Vin târziu diseară, nu mă aştepta. R.”

Deci, improvizez.

Mai târziu, în cursul dimineții, merg cu copiii la Trudie şi suntem instalați confortabil în bucătăria mare a şefei acesteia.

Bucătăria, ca şi restul casei, e superbă: în stilul tradițional revenit acum la modă, cu dulapuri minimaliste ou de rață, cu o insulă plină de ustensile strălucitoare şi obişnuitul coş din nuiele împletite, uitat de Scufița Roşie în drum spre bunicuța.

Scopul vizitei e o „întâlnire de joacă”, un exercițiu menit să lărgească experiența de viață a copiilor, dându-le ocazia să interacționeze cu alți copii, într-un mediu sigur. Şi, bineînțeles, pentru ca bonele lor să bârfească puțin.

Astăzi ni s-a alăturat Amber, o altă bonă din Anglia, care a ajuns în Hope Falls şi cu care Trudie s-a întâlnit în urmă cu două săptămâni. O blondă frumoasă, cu nişte cozi rasta pe care şi Bob Marley le-ar fi invidiat, Amber are în nas un cercel de forma unei frunze de canabis şi atâtea brățări, încât e de mirare că nu are bicepşii unei halterofile rusoaice. Impresia generală e aceea a unei

persoane educate de o familie de activişti pentru protecţia mediului cu audiţii de reggae şi prăjituri cu canabis. Accentul însă n-ar fi putut fi mai afectat nici dac-ar fi fost însoţit de o diplomă de la colegiul de fete Cheltenham.

— Mă gândesc să-mi mai fac un tatuaj, ne spune ea entuziasmată, în timp ce Trudie pregăteşte prânzul, iar eu îi supraveghez pe copii la joacă. Adică îmi place tatuajul pe care-l am, dar e adevărat ce se spune, creează dependenţă.

— La ce tatuaj te gândeşti? o întreb eu.

— Păi, începe ea, dându-şi şuviţele pe spate şi aplecându-se peste masa pe care tronează micul dejun, am tot citit despre luptătoarele Skrang Iban din Borneo.

— Despre cine? întreabă Trudie.

— Skrang Iban, răspunde ea. Între chestiile războinice pe care le făceau şi ţesutul păturilor sacre *pua kumbu,* ele au fost în avangarda artei tatuajului. Ţelul suprem al Ibanelor era să asigure echilibrul şi armonia în univers, *exact* punctul în care mă aflu şi eu acum. M-am gândit să-mi fac un model care să semene cu unul de-al lor.

— Super, spune Trudie. Ce reprezintă tatuajul pe care-l ai deja?

Amber îşi ridică mâneca bluzei şi-şi analizează simbolul de pe braţ.

— E un *kanji* tibetan.

— Mda. Dar ce reprezintă? întreabă Trudie.

— Păi… ăă, sunt doar nişte cuvinte despre o filosofie care mi-a plăcut foarte mult la un moment dat.

— Ştiu, dar cum se traduce?

— Păi, ăă… „Mintea, sufletul şi spiritul sunt puterea mea.”

— Aha. Drăguţ, spune Trudie.

— Sau cel puţin asta ar trebui să însemne.

Trudie se încruntă nelămurită.

— Am aflat cam cu un an în urmă că e posibil să nu însemne asta.

— E posibil? repetă Trudie.

— Ăă… nu înseamnă asta.

— Şi, atunci, ce înseamnă? întreabă Trudie, strâmbând din nas.

— Ştii, n-aveam de ce să nu-l cred pe individul care mi l-a făcut când mi-a spus că e budist. Adică, i se putea întâmpla oricui, serios, aşa că înainte să…

— Şi totuşi ce înseamnă? insistă Trudie.
Amber îşi răsuceşte timid o codiță pe deget.
— ”Bateriile nu sunt incluse.”

Capitolul 16

Am aflat deja că Trudie nu e ceea ce am numi o maniacă a regulilor de nutriție aşa cum sunt ele prezentate de manualele pentru bone. De fapt, gustările pe care le-a pregătit azi pentru noi ar fi suficiente ca să-i provoace un infarct lui Jamie Oliver.

Festinul a început cu un morman de felii anemice de pâine, unse la întâmplare cu o chestie lipicioasă indescriptibilă, despre care Trudie spune că e „brânză la tub”, un ingredient pe care îl laudă drept una dintre cele mai grozave invenții culinare ale Americii. Feliile sunt aşezate pe farfurii pline ochi de chipsuri, gogoşi, bomboane M&M şi alte asemenea alimente atât de pline de grăsimi saturate, încât doar dacă le priveşti simți că te umpli de celulită.

Nu e o surpriză că niciunul dintre copii nu se plânge. Gemenii lui Trudie încep încântați să demoleze zgârie-norii de pe farfurii şi, în timp ce Brett, băiețelul de patru ani aflat în grija lui Amber, e oarecum panicat la început, o înghițitură de nachos confirmă că e mai mult decât pregătit să renunțe la prânzul lui obişnuit.

— Cum ai ajuns bonă aici? o întreb pe Amber.

— *Au pair,* mă corectează ea. E doar o slujbă temporară de vară. Am călătorit în India şi m-am întors în Marea Britanie ca să aplic pentru un post de profesor de aromaterapie pentru foştii dependenți de droguri, dar n-am fost selectată. Sora mea a lucrat aici anul trecut ca *au pair* şi i-a plăcut, aşa că m-am gândit să încerc şi eu.

— Şi îți place?

— Da, chiar îmi place, răspunde Amber. Adică, nu am de gând să fac asta pe termen lung şi nu sunt nici pe departe atât de calificată ca tine, dar… – Andrew râgâie atât de puternic, încât n-ai crede că n-are niciun metru înălțime.

— Mânca-l-ar mama, nu cred că e obişnuit cu mâncare din asta, spune Trudie, aruncând o mână de M&M în gură. Mama lor vrea să le dau mâncare ultrasănătoasă şi, de obicei, asta le dau. Indiferent de consecințele pe care le are asupra conținutului scutecelor.

— Deci, n-ar fi de acord cu toate astea? o întreb eu.

— Păi, m-am gândit să pregătesc un prânz special azi, dacă tot

veniți în vizită. Ca tratație. Adică, nimeni nu s-ar supăra pentru o tratație, nu?

— Probabil că nu, spun eu. Dar, dacă le-ai da asta în fiecare zi, unii părinți te-ar da pe mâna celor de la Protecția Copilului.

Se aude o uşă trântindu-se. Fața lui Trudie oglindeşte o asemenea panică, încât ai crede că a dat nas în nas cu King Kong.

— Fir-ar să fie! E Barbara! şuieră Trudie. Repede! Să scăpăm de mâncare, vă rog! Haideți, repede!

— Dar parcă ai spus că n-ar avea nimic împotriva unei tratații? spun eu.

— Nu vreau să testez teoria asta, iubire. Trudie aleargă spre frigider. Ajută-mă... acum!

Ceva din felul în care rosteşte ordinul ne face pe mine şi pe Amber să intrăm în panică.

Îmi arunc gogoaşa şi mâncarea de-a valma în cel mai apropiat coş de gunoi, spre uimirea copiilor.

— Chestia verde din farfuriile copiilor... pronto!

Trudie aruncă o pungă de lăptuci spre Amber, care o prinde cu stângăcie.

Toate trei ne-am transformat într-o echipă de desant a SAS[14].

— Zoe, nişte mere. Repede! strigă Trudie, la fel de convingătoare ca un comandant suprem.

Iau la întâmplare nişte fructe dintr-un castron mare aflat în mijlocul mesei şi trântesc repede câte unul în farfuriile copiilor. Trudie tocmai dă gata o mână de chipsuri din farfuria lui Eamonn, când uşa bucătăriei se deschide.

— Doamna K! Bună! Ați venit devreme! Bolboroseşte Trudie, emanând o aromă persistentă de Lays cu barbeque.

Barbara King intră în bucătărie cu aerul unei împărătese romane care-şi supraveghează regatul. Poartă un costum de firmă, pantofi din piele întoarsă cu toc şi o poşetă scumpă. Părul negru e tăiat într-un bob scurt şi drept, iar machiajul e atât de perfect, încât ai crede că e făcut de însuşi Max Factor.

— De ce e o lămâie pe farfuria copilului? întreabă ea.

La naiba! E greşeala mea.

— Ăăă, e un joc tradițional din Anglia când ai musafiri. Se

---

[14] Special Air Service (SAS) - regiment din armata britanică, specializat în operațiuni militare secrete (n.tr.)

numeşte „Pasează lămâia”. Îl jucam mereu la grădinița unde lucram. Ruby, tu urmezi.

Ruby ia lămâia şi mă priveşte de parcă aş fi nebună. Apoi ridică din umeri şi i-o dă lui Samuel.

— Eu sunt Zoe, spun eu, întinzându-i mâna.

Barbara mi-o strânge şi se încruntă, neştiind încă ce să creadă despre jocul meu. Sau, cel puțin, încearcă să se încrunte. Se pare că Barbara a beneficiat de suficiente injecții cu Botox cât să paralizeze şi fruntea unui Tyrannosaurus Rex, aşa că e mai mult un spasm.

— Unde sunt băieții mei? strigă ea. Mami era în drum spre o şedință şi s-a gândit să vă facă o surpriză!

Gemenii coboară de pe scaune şi se reped spre brațele ei deschise, cu mâinile şi fețele atât de pline de brânză artificială şi de ciocolată nesănătoasă încât abia dacă au puterea să-şi desfacă degetele.

— Oo... ăă... stați puțin! strigă Trudie. Să vă şterg *sucul de piersici* de pe mâini.

Trudie ia un şervețel umed şi-l şterge pe Andrew, dar Eamonn e prea rapid. Când ajunge la Barbara, ea face un pas înapoi şocată.

— Ce naiba ați mâncat? întreabă ea, cu o asemenea oroare de parcă un şoarece viu ar atârna în colțul gurii copilului.

— Trudie, spune Barbara cu severitate, analizând masa din bucătărie. Ai uitat de regulile mele în legătură cu ce au voie să mănânce copiii şi ce nu? Multe fructe şi legume?

— Sigur că nu, doamnă K! spune Trudie, fluturând o frunză ofilită de salată ca dovadă. Cinci mese pe zi! N-am uitat!

— Şapte mese în casa asta, o corectează Barbara, ştergându-l pe Andrew la gură cu o batistă imaculată pescuită de prin poşetă. Şi nu vreau, sub nicio formă, grăsimi trans. OK? Şi zahăr – nu mai mult de zece la sută din numărul total de calorii pe zi. OK?

— Nu vă faceți griji, spune Trudie, aşezându-se strategic în fața unei farfurii cu negrese. Nu mă gândesc *decât* la bunăstarea arterelor lor, doamnă K.

— Hmm, mormăie Barbara, deloc convinsă, şi nu le dai vreun tonic, nu?

„Tonic” este numele generic dat de cei din Boston băuturilor carbogazoase.

— Tonic? Ha! Da’ de unde! râde Trudie.

Barbara se îndreaptă de spate şi o priveşte pe Trudie cu suspiciune.

— Bine. Pentru că, după cum se manifestă bolile de inimă în ziua de azi, cred cu tărie că a nu le da copiilor o mâncare echilibrată înseamnă cruzime. Jumătate dintre preşcolarii din țară suferă de constipație cronică.

Trudie o aprobă ascultătoare.

— Atunci vă las, continuă Barbara. Voi doi, haideți la mama în brațe!

Se apleacă spre copii, închizându-şi ochii şi îngropându-şi fața în părul lor.

— *Eu* am un tonic, anunță Ruby, ridicând o doză de Cola.

Ochii Barbarei se deschid brusc.

— O, asta e doar pentru tine, scumpo, spun eu, luând doza din mână. Mă întorc spre Barbara simțind nevoia să mă explic. Ceilalți copii au băut altceva, îi spun. Tatăl lui Ruby nu are nimic împotrivă ca ei să bea băuturi carbogazoase.

Barbara îşi strânge buzele.

— Deci Ryan Miller îi dă voie fetiței lui să bea Coca-Cola cât e ziua de lungă. Oare de ce nu mă miră?

— Păi, n-aş spune chiar *toată ziua,* mormăi eu, întrebându-mă de ce încerc să-l apăr. Doar că…

— Nu-ți face probleme, spune Barbara. Dacă locuieşti cu Ryan Miller, asta e ultima dintre grijile tale, crede-mă.

Capitolul 17

Cheile de la garaj se pare că se află în sertarul de pe hol. Problema e că toate celelalte lucruri se află tot acolo. Hotărâtă să scot bicicletele copiilor ca să facem ceva activ şi distractiv după-amiază, scotocesc zece minute prin sertar, până când renunț şi-l golesc pe podea.

Copiilor li se pare foarte amuzant să cotrobăie prin lucruri, cel puțin în primele cinci minute. Eu sunt mai puțin impresionată, mai ales pentru că am ceva mai bun de făcut decât să dezlipesc bucăți de plastilină de pe încărcătoare de telefon, leucoplast vechi, un metru de croitorie, o tartă cu gem mâncată pe jumătate şi numeroase alte bucățele de mâncare pietrificată.

După ce găsesc cheile, rezist impulsului de a face ordine în fleacuri şi, în schimb, le arunc înapoi în sertar. Tocmai vreau să-i chem pe copii înapoi, să le spun că suntem cu un pas mai aproape de găsirea bicicletelor, când observ o bucată de hârtie destul de interesantă. Uşor şifonată, dar aproape neatinsă în comparație cu celelalte lucruri din sertar, o despăturesc şi nu mă pot abține să n-o citesc.

Dragă Ryan,

În momentul de față sunt atât de confuză în ceea ce te priveşte, încât nici nu ştiu cu ce să încep. Aşa că voi trece direct la subiect. Te iubesc. Gata, am spus-o. Fie că-ți place, fie că nu, asta e situația. Situație cu care amândoi trebuie să ne confruntăm, într-un mod sau altul.

Oricât de previzibil ar suna, am ştiut că te iubesc din clipa în care te-am văzut. Nu doar fizicul tău m-a cucerit. A fost sufletul tău, mintea ta – o minte pe care majoritatea femeilor n-ar putea s-o înțeleagă. Am ştiut instinctual că, sub exteriorul tău impenetrabil, se află un bărbat care are atâtea de oferit. Cred că am ajuns să-l văd pe adevăratul Ryan şi acum sunt hotărâtă să-l cunosc mai bine.

Trebuie să-ți spun că tocmai faptul că te-am iubit în secret atâta timp, înainte să se întâmple ceva între noi, a făcut ca momentul să fie cu atât mai perfect. După cum cred că ştii deja, sunt o femeie care caută perfecțiunea. Şi, de aceea, nu vreau să renunț. Prima noapte pe care am petrecut-o împreună nu a fost doar specială, a fost frumoasă. Mi-a schimbat viața, de fapt. Şi nu te las s-o arunci ca pe o cutie veche de pizza.

Acum, că mi-am deschis sufletul în fața ta, Ryan, e momentul să fiu sinceră – te rog să mă ierți anticipat pentru asta, dar atâta îți cer: vreau să te mai gândeşti la ce mi-ai spus, că nu vrei să ne mai vedem. O simplă cerere, cred că eşti de acord, dar una care ar putea să ne schimbe amândurora viețile în mai bine.

A ta,
Juliet

— Zoe, le-ai găsit? întreabă Ruby, nerăbdătoare.

— Uite-le! îi răspund, fluturându-i-le prin față.

— Super! Hai, Samuel, să vedem cine ajunge primul la garaj! strigă ea, luându-l de mână şi lăsându-l intenționat să i-o ia înainte.

Împăturesc scrisoarea şi o împing la fundul sertarului, pe care-l închid cu hotărâre. Apoi, mă duc afară după copii, să mă gândesc la ceea ce *ar trebui* să mă gândesc.

Capitolul 18

To: Zoemmoore@hotnet.co.uk
From: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

Dragă Zoe,

Cum e în America? M-am *uitat mult la televizor în ultimul timp şi m-am gândit la tine şi la cum e viaţa acolo. A trebuit să închid la* Cagney şi Lacey[15] *într-o seară – ştii cum e când mintea ţi-o ia razna de capul ei.*

Desy îmi tot spunea că Cagney şi Lacey *are loc într-un cu totul alt oraş, că e vechi de vreo douăzeci de ani, că e despre viaţa a două poliţiste din New York şi că e ficţiune sută la sută. De parcă n-aş fi ştiut asta! Poate fi al naibii de serios câteodată. Din fericire, tata a sugerat să urmăresc* Happy Days, *care a fost pe cablu săptămâna trecută. Deja mă simt mult mai bine.*

Să-ţi *povestesc ce-am păţit zilele trecute. M-am oprit la Sainsbury's să iau ingredientele pentru o reţetă de-a Deliei[16] pe care m-am gândit s-o încerc, în variantă reinterpretată – plăcintă de mandarine –, şi stăteam la coadă, când m-a cuprins dintr-odată ameţeala. Aproape că am leşinat. Nu mi-am pierdut cunoştinţa, sau ceva de genul ăsta, dar a fost suficient ca să-mi doresc să mă aşez. Cineva de la magazin mi-a adus un pahar cu apă. Tocmai începeam să mă simt un pic mai bine, când mi-am ridicat privirea şi fosta ta şefă de la grădiniţă — Anita, nu? — stătea lângă mine.*

A început să-mi spună că ar trebui să merg la doctor pentru că aşa a păţit şi una dintre angajatele ei şi că niciodată nu eşti prea prevăzător (ce ipohondră aş fi, dacă m-aş *grăbi la doctor de fiecare dată când mi-ar fi un pic greaţă!). Ideea e că, după ce am reuşit să deschid şi eu gura, am făcut-o ca s-o întreb despre fata care ţi-a luat*

---

[15] Serial american de televiziune (n.tr.)

[16] Delia Smith, autoare de cărţi de bucate şi gazdă a unor emisiuni culinare în Marea Britanie (n.tr.)

locul.

Din câte am înțeles, nu e nici pe departe atât de bună ca tine. Anita a spus asta, folosind aproape aceleaşi cuvinte. Şi că te-ar primi înapoi într-o clipă. M-am gândit să-ți spun, în caz că te gândeşti să vii acasă.

Ştiu că tata crede că trebuie să faci lucrurile în ritmul tău, dar el nu te înțelege aşa ca mine, Zoe. Niciodată nu te-a înțeles. Şi, oricum, nu strică să-ți prezint opțiunile, nu? Aşa că, dacă te gândeşti să te întorci acasă, camera ta te aşteaptă. Să nu uiți asta, da?

Şi să ştii că oamenii nu mai bârfesc. Cel puțin, nu față de mine. Adică, am văzut-o pe Judy Stephenson la Andrew Herbert alaltăieri, când am fost să-mi decolorez mustața şi m-a înțepat, dar ea nu prea contează. Am spus întotdeauna că e a dracului. (Şi asta înainte să-mi spui despre părul ei. Pe cuvânt, femeia asta are nişte rădăcini atât de negre, încât mă miră că n-a luat-o nimeni drept prostituată.)

Alte ştiri nu prea mai am. Verişoara ta Kylie a fost aleasă să joace într-o piesă la şcoală, Vrăjitorul din Oz. Are *rolul unei găini. Nu-mi aduc aminte să fie găini în* Vrăjitorul din Oz, *dar, după cum spune Desy, nu putem fi toți Judy Garland. Şi, apoi, am auzit cum cântă biata copilă şi cred c-a fost norocoasă c-a luat chiar şi un rol de galinacee.*

Vremea e groaznică. Plouă cu găleata de câteva zile. Unde e încălzirea asta *globală cu care ne tot amenință ăştia? Asta aş vrea să ştiu.*

Pupici,
Mama

Capitolul 19

Deşi mă bucur că sunt departe de Liverpool, primele săptămâni petrecute în America trec greu. Îmi ia mai mult timp decât mă aşteptam să mă obişnuiesc cu lucrurile. Cu faptul că nu am casa mea, că nu am familia şi prietenii lângă mine. Cu faptul că sunt aproape mereu de serviciu.

Cel mai mult însă sunt şocată de cât de puţin îmi afectează mutarea sentimentele pentru Jason. Sunt la mii de kilometri depărtare de vechea mea viaţă şi totuşi el este mereu prezent în gândurile mele. Bine, nu plâng cum am plâns imediat după ziua nunţii. Emoţiile mele nu mai sunt atât de intense cum erau atunci, dar încă păstrez o durere surdă îngrozitoare, pe care nimic n-o poate alina.

Încă mă simt furioasă la gândul că mi-a făcut aşa ceva, pentru tot ce ne-a făcut. Dar nu acesta e sentimentul dominant. Mai mult decât orice altceva, mi-e dor de el. Cu disperare. Tânjesc să-i simt braţele în jurul meu, să mă bucur de îmbrăţişarea despre care cândva credeam că mi se cuvine.

În unele dimineţi mă trezesc şi, uitând unde mă aflu, mă întorc pe cealaltă parte şi mă aştept să-l găsesc acolo. Când îmi dau seama că sunt singură într-un pat de o persoană, mă trezesc brutal la realitate.

Mă surprind câteodată – mai des decât aş putea crede – visând cu ochii deschişi în mijlocul zilei, amintindu-mi evenimente-cheie din relaţia noastră. Ca ziua în care l-am dus acasă să-i cunoască pe părinţii mei, cu mulţi ani în urmă. M-a emoţionat efortul pe care l-a făcut s-o impresioneze pe mama, aducând cel mai frumos buchet de trandafiri galbeni pe care l-am văzut vreodată. S-a prefăcut că îi plăcuse cum gătise, deşi mama citise greşit reţeta pentru *salsa verde*. Preparatul rezultat conţinea de aproximativ şapte ori mai mult anşoa decât recomandă Rick Stein. Plus cartofii atât de tari, încât tata a reuşit să-şi disloce o plombă cu ei – m-am mirat că s-a mai întors.

Numai că el s-a purtat minunat cu ambii mei părinţi. L-am urmărit cum i-a fermecat, încât au fost entuziasmaţi în privinţa lui după doar câteva săptămâni, de la opiniile despre ultimele întâmplări din *This Morning* (mama), până la priceperea în privinţa arbitrajului din Premiership (tata).

Jason avea acelaşi efect asupra prietenilor mei. Vedeai cum li se aprind beculețele când îl întâlneau pentru prima dată, întrebându-se dacă nu cumva era periculos de atrăgător – genul de tip care se crede prea bun pentru orice femeie şi a cărui unică relație serioasă e cu oglinda din baie.

Au descoperit în curând, ca şi mine, că, în ciuda etichetei de băiat frumuşel, Jason chiar era un tip drăguț.

Cel puțin, când am venit aici, am lăsat acasă toate fotografiile cu el. Ideea era că, în timp, nu voi mai putea să îmi amintesc cum arată.

Uneori, teoria funcționează. Uneori mi-e imposibil să-mi formez o imagine clară şi rezultă doar un contur şters. Alteori, chipul lui e clar ca lumina zilei.

Oricum, nu prea contează, pentru că ceea ce iubeam – şi iubesc încă – nu era fizicul lui Jason. Era pachetul în întregime. Un pachet pe care l-am pierdut pentru totdeauna.

Capitolul 20

— Of, pentru Dumnezeu, nu se poate ocupa altcineva, măcar o dată?

Nu mi-a luat mult să aflu că Ryan *nu este* niciodată în toane bune. Numai în toane rele. Sau foarte rele. Sau doar toane. Dispoziția lui de azi e atât de departe de a fi bună, încât, dacă ar fi câine, ar fi eutanasiat pe loc.

— Spune-mi, te rog, tună el în telefon, care *idiot* de la contabilitate n-a reuşit să înregistreze factura când au avut la dispoziție paisprezece zile? Ce poate fi *atât* de greu?

Nu aud cum încearcă persoana cu care vorbeşte să justifice gogomănia cumplită care l-a enervat în aşa măsură, dar văd că nu e pe punctul de a cânta de bucurie.

În dimineața asta, poartă un tricou verde ponosit, cu o inscripție decolorată în față. Pantalonii îi atârnă pe şolduri, ca şi cum ar fi purtat cu un număr mai mult când i-a cumpărat. Nu s-a ras, nu o face decât atunci când e nevoie. Am ajuns zilele trecute la concluzia că e mai sexy cu barbă de o zi.

— Nu vreau scuze, izbucneşte el, învârtindu-se prin bucătărie. Vreau un transfer în numerar. Pentru Wolfe & Co. Acum. *Azi*

Închide telefonul şi se îndreaptă spre cafetieră, lângă mine.

Miroase din nou a „proaspăt ieşit de sub duş” şi mă trezesc că inspir adânc, ferindu-mă ca nu cumva să mă vadă. Un val de căldură îmi trece prin corp, apoi se concentrează în zona chiloților. Îmi muşc buzele. Slavă Domnului că nimeni, în afară de mine, nu-şi dă seama.

— Unde e cafeaua? întreabă Ryan.

Răspunsul la această întrebare e că a băut acum vreo patruzeci şi cinci de minute toată cana pe care am făcut-o – ca să înlocuiesc tentativa dezastruoasă pe care el o numeşte cafea. În loc să-i spun asta, mă întorc spre el, întruchipare a calmului în fața reacțiilor lui de-a dreptul termonucleare. E un talent pe care mi l-am cultivat de când locuiesc cu Ryan.

— Vrei să-ți fac nişte cafea? mă ofer eu.

— Aş fi preferat să fie deja gata, ținând cont de faptul că *eu* am făcut de dimineață.

Şi ridică o sprânceană.

— Dar, dacă nu e, da, aş vrea nişte cafea, te rog.

Mă prefac că nu înțeleg aluzia acuzatoare din spusele lui.

— Nicio problemă, îi zâmbesc. Nu e nicio problemă să mai fac o cafea, după cea pe care *eu* am făcut-o de dimineață.

E pe cale să înceapă iar cursa prin bucătărie, dar se opreşte.

— Cred c-o să afli că *eu* am făcut cafea de dimineață.

— Da, recunosc eu – sperând că tonul e suficient de blând ca să scap basma curată –, dar se poate să fi greşit cantitățile, pentru că nu a ieşit foarte bună. Aşa că am înlocuit-o.

— Ai înlocuit-o?

Încuviințez dând din cap.

— Pentru că n-a ieşit prea bună?

Încuviințez din nou.

— Păi, nu va mai fi nevoie de acum înainte, spune el încrucişându-şi brațele pe piept.

Îl privesc în ochi. Competiția de-a cine cedează primul a început din nou.

— Sigur, îi spun.

— Deoarece cafeaua *mea* era bună, explică el.

Rânjesc şi refuz să-mi întorc privirea.

— Nu era bună.

— Eu fac o cafea foarte bună, îmi spune sfidător.

— Sunt convinsă. Dar *această* cafea nu era foarte bună.

— Sunt sigur că era.

— Chiar nu era.

— Ba da, insistă el, era.

Sunt tentată să-i spun că abia dacă putea fi considerată comestibilă, când apare Ruby şi ne întrerupe conversația – ceea ce, probabil, e un lucru bun.

— Tati, am făcut un desen cu tine şi cu Zoe, ne anunță Ruby, trăgându-l de tricou.

Privesc spre ea şi-i zâmbesc.

— Nu acum, iubito. Tati încearcă să rezolve ceva, îi răspunde Ryan.

Când îmi întorc privirea spre el, observ că mă priveşte în continuare. Roşesc puternic.

Din fericire, se îndepărtează formând alt număr de telefon, în

vreme ce eu şi copiii îl urmărim cu privirea.

— Jim, sunt Ryan, începe el. Tot nu s-a rezolvat cu factura aia... hei, nici să nu *te gândeşti* să începi şi tu cu asta.

Ryan continuă să patruleze prin încăpere în timp ce eu îi torn nişte cafea şi, de îndată ce sunt sigură că fața şi gâtul meu şi-au recăpătat culoarea inițială, îi pun cana în mână.

Îmi observă privirea şi-mi transmite un „mulțumesc”, care nu poate fi interpretat decât ca sarcastic.

— Ascultă, sună-mă înapoi, dar pe mobil, nu la birou, continuă el. Cum? Ah, da, lucrez de acasă azi. E o problemă cu aerul condiționat la mine în birou... Nu întreba.

În timp ce Ryan intră în camera de lucru, cu hotărârea unui robot din *Star Wars* îndreptându-se spre Millennium Falcon, îi spun lui Ruby:

— Îmi arăți desenul?

Mi-l întinde cu sfială.

— Oh, uau! E minunat! îmi place rochia cu care m-ai îmbrăcat. E mai şic decât jeanşii pe care îi port de obicei, nu?

Ruby chicoteşte.

— Crezi că seamănă cu tine şi cu tati?

În desenul ei, am părul atât de creț încât arăt ca o corcitură între un pudel şi Miss Piggy.

— Ne-ai surprins foarte exact, îi spun.

Dar e ceva ciudat cu desenul. Ruby ne-a desenat pe mine şi pe Ryan ținându-ne de mână. Ceea ce e improbabil, dat fiind faptul că noi doi se pare că nu putem sta în aceeaşi cameră fără ca discuția să nu degenereze într-un schimb acid de replici.

Nu e vorba că nu încerc. Alaltăieri, Ryan mi-a spus: „Pune şi hainele mele la spălat împreună cu ale copiilor, vrei?” Chiar dacă agenția pentru care lucrez spune că singurele haine pe care bonele ar trebui să le spele sunt cele ale copiilor, nu vreau să fiu considerată pedantă, aşa că am ajuns să spăl două maşini şi jumătate pentru el. Nu cred că omul ăsta şi-a spălat vreo pereche de chiloți de la Crăciun.

Şi ce am primit în schimb? Nu mă aşteptam la ciocolată, dar un simplu „mulțumesc” ar fi fost de ajuns. În schimb, Ryan şi-a strâns hainele proaspăt spălate fără nicio vorbă şi le-a dus în dormitor.

Apoi a urmat telefonul de aseară. Copiii făceau din nou nazuri

înainte de culcare – i-am liniştit pe la nouă, după vreo două ore în care am încercat să-i potolesc. Şi Ruby a refuzat să se bage în pat până nu i-am dat voie să-i telefoneze lui tati, să-i spună noapte bună.

Am telefonat, am lăsat-o să-l „sărute” de noapte bună şi eram pe punctul de a închide când Ryan a cerut să vorbească cu mine.

— Copiii n-ar trebui să fie treji la ora asta, mi-a spus el. Am vorbit cu un coleg şi copiii lui sunt în pat la şapte şi jumătate.

— Ştiu! Eram uşurată că, în sfârşit, era pregătit să vadă cu ce m-am luptat timp de câteva săptămâni. A fost atât de greu să rezolv problema asta! Dac-ai putea să faci ceva să mă ajuți, ar…

— Deci, poți să rezolvi? a spus el.

— Să rezolv?

— Da. Nu e bine pentru ei.

Dac-ai fi spus mai devreme! aproape că am țipat, dar m-am abținut.

— Sigur, i-am spus sec. Nicio problemă.

Am închis telefonul, cu inima bubuind de frustrare. Poate că Ryan Miller a trecut prin multe probleme emoționale, dar asta nu înseamnă că am să-l las să mă calce în picioare.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Ruby. Nu eşti bolnavă, nu?

— Nu, scumpo, i-am zâmbit, strângând-o de mână.

Numai dacă nu pun la socoteală şi spinul din coaste.

Capitolul 21

BlackBerry-ul lui Ryan are o sonerie atât de enervant de stridentă, încât e de mirare că nu ne trezim în prag cu întreaga populație canină a cartierului de fiecare dată când îi sună. În timp ce țârâitul devine şi mai disperat, iau telefonul de pe masa din bucătărie şi alerg spre birou. Se opreşte când ajung la uşă. Fruntea încruntată a lui Ryan e îngropată în laptop; apasă atât de tare şi de rapid pe taste, încât pare că-şi poate rupe vreo câteva degete în orice moment. Îi întind BlackBerry-ul.

— Ai un apel pierdut.

Ryan ia telefonul.

— Îhî, mormăie el, ceea ce, pentru sănătatea mea mentală, aleg să cred că a fost un mulțumesc.

Tocmai vreau să plec, când îmi spune:

— În legătură cu hainele.

Sunt uluită. Nu l-am judecat greşit, nu? E posibil, oare, ca nici măcar Ryan Miller să nu fie atât de nepoliticos încât să nu spună măcar „mulțumesc” cuiva care îi spală trei maşini de haine?

— N-ai pentru ce, îi spun eu, simțindu-mă ciudat de fericită. Au fost cam multe, dar nu mă deranjează să...

— Una dintre cămăşi a ieşit roz de la spălat.

— Poftim?

— Una dintre cămăşi, continuă el hotărât, e acum roz.

Respiră adânc. Ryan are pe jumătate dreptate. Chiar are o cămaşă roz acum. Însă, chestiunea *esențială* e că era roz când am băgat-o în maşină. De ce sunt atât de sigură? Pentru că respectiva cămaşă era atât de roz, încât îmi amintesc că mă gândeam că seamănă mai mult cu o toaletă potrivită pentru o serată în onoarea Barbarei Cartland.

— Cred că era deja roz, îi spun eu. Îmi amintesc de ea şi...

— Vrei să spui că nu-mi cunosc cămăşile? mă întrerupe el.

Exact asta vreau să spun.

— Îți spun doar că...

— Ascultă, n-am de gând să te concediez pentru asta, îți spun

doar, continuă el, ca să nu se mai întâmple.

Nu trebuia să fie o observație nici prima dată, nu mai zic de data viitoare!

— Dar, dar, dar…

Reuşesc foarte bine să imit un disc stricat.

— S-o lăsăm baltă, spune Ryan. Nu vreau să fac caz din asta. Am vrut doar să-ți spun.

— Pentru data viitoare?

Vocea îmi musteşte de ironie.

— Mda, răspunde el, aparent nesesizând sarcasmul.

Îşi îngroapă capul în laptop din nou.

Mă pregătesc să plec în tăcere, când observ unul dintre obiectele de anticariat de pe măsuța laterală. Casa e plină de antichități, unele obişnuite, altele mai puțin. Aceasta intră în cea de-a doua categorie: un arc şi o săgeată de jucărie. Arcul are numai vreo optzeci sau nouăzeci de centimetri, iar capătul săgeții e legat cu o sfoară roşie decolorată, ca să nu te răneşti în vârful ascuțit.

Nu ştiu de ce îmi vine acum să-l ridic, ținând cont de faptul că am trecut pe lângă el de nenumărate ori înainte şi nu i-am acordat niciodată prea multă atenție. Dar, Ryan fiind cu spatele la mine, trag de arc țintind spre capul lui şi-mi înăbuş un chicotit. Normal că n-am să lansez săgeata. În orice caz, ultima dată când am tras cu arcul la cercetaşi, singurul lucru pe care l-am nimerit a fost propriul meu deget de la picior, pentru că săgeata îmi scăpa mereu din mână.

Dar momentul – cu coarda arcului întinsă şi cu Ryan neştiutor în ceea ce priveşte mica mea glumă – e cât se poate de *delicios* de perfect.

— *Zoeee! Ce faci?*

Icnesc şi mă întorc să văd fața îngrozită a lui Ruby. În clipa în care îmi caut o scuză, atenția îmi e distrasă din nou.

— *Auuu!*

— Ce este? mă întorc înapoi spre Ryan, cu inima bubuind.

E aplecat în față, geme şi se ține cu ambele mâini de ochiul drept.

— Vai, ți-a intrat ceva în ochi? întreb eu cu optimism.

— Da, un rahat de săgeată de un metru!

— O, Doamne! N-avea cum, eu țintesc foarte prost!

— Faptul că azi eşti în formă nu mă face să mă simt mai bine.

— Eşti sigur că eu sunt de vină?

OK, poate că mă aflu în faza de negare.

— Sunt sigur. Uite!

— *Auuuuuuuu!* țipă Ruby *şi* Samuel, care ni s-au alăturat să vadă ce e cu tot tămbălăul ăsta.

Ochiul lui Ryan s-a umflat, ajungând de forma unui ou de struț şi având culoarea unei supe consistente de sfeclă.

Bun. Nu intra în panică, Zoe. Orice-ai face, nu intra în panică. E o ocazie perfectă să-i impresionezi cu puterea şi viteza ta de reacție în această situație de urgență.

— Presupun că nu mai vrei încă o ceaşcă de cafea?

Capitolul 22

Incidentul cu săgeata n-a făcut tocmai minuni în ceea ce priveşte relaţia mea profesională cu Ryan. De fapt, singurul lucru pozitiv pe care-l pot spune despre incident e că nu m-a concediat. Am fost mirată, trebuie să spun, dar, mai mult ca orice, am fost uşurată. Nu dă bine în CV să fi fost concediat pentru că ai tras cu arcul în capul şefului.

Totuşi, înfăţişarea „trei runde cu Mike Tyson” l-a făcut pe Ryan să-şi anuleze întâlnirile pentru o săptămână, ceea ce i-a dat un motiv în plus să se plimbe prin casă ca un urs morocănos şi mahmur.

Şi, dacă tot am adus în discuţie subiectul, am început să observ cât de mult bea Ryan. Recunosc, s-ar putea să fiu tentată să fac comparaţie cu Jason, care nu bea niciodată acasă. El preferă, ca şi mine, să păstreze cantitatea recomandată de alcool pentru o ieşire de sâmbătă seara, înainte să ia masa la un restaurant indian.

În cazul lui Ryan, nu e vorba că se îmbată pulbere, doar că, atunci când se întoarce de la muncă, la orice oră ar fi, primul lucru pe care-l face e să-şi arunce geanta într-un colţ al holului, să-şi desfacă nodul de la cravată, apoi să se arunce asupra whiskyului, cu un licăr de disperare în privire. Coşul nostru de gunoi arată mereu de parc-ar fi pubela din faţa cramei Yates, după un weekend cu vânzări bune.

Asta se întâmplă, bineînţeles, în serile pe care le petrece acasă. Iese de multe ori cu o femeie misterioasă. Tot ce ştiu despre ea e că foloseşte foarte mult parfum. Faptul că se întoarce acasă duhnind a parfum ar putea însemna şi că-şi petrece serile la Macy’s, încercând noi arome de la Nina Ricci, dar mă îndoiesc.

— Zoe, poţi să faci Scouse[17] la cină? întreabă Ruby când ajungem acasă, după o zi petrecută în parc cu Trudie, Amber şi ceilalţi copii. Accentul ei face ca bătrâna tocăniţă cu cartofi să sune de-a dreptul exotic.

— O să fac într-o zi, îi spun, sperând să pot amâna momentul cel puţin până după Paşte.

---

[17] Fel de mâncare specific britanic, asemănător cu tocana de cartofi (n.tr.)

În timp ce copiii mă urmează în bucătărie, observ că robotul telefonic pâlpâie, semn că există un mesaj nou. Apăs pe buton şi mă duc să iau nişte paste din dulap.

— Hei, Ryan, ce mai faci?

Vocea femeii e atât de răguşită, încât o face pe Mariella Frostrup să pară canarul Tweety.

— Sunt Christina… de aseară…

Scap pastele din mână şi mă uit disperată la copii.

— Voiam doar să-ți spun că mi s-a părut că e ceva special între noi…

O, Doamne! Copiii nu trebuie să audă cum o damă îi şopteşte dulcegării tatălui lor.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ne mai vedem, pentru că chestia aia pe care mi-ai făcut-o… ştii la ce mă refer…

Traversez bucătăria şi încerc să închid robotul. Din păcate, nu mă prea pricep la tehnologie şi în fața unui set de butoane luminoase intru în panică.

— A fost extaz, Ryan…

Apăs înnebunită pe butoane – şi ele refuză să mă asculte, mă lupt cu telefonul.

— Şi a fost o experiență pe care evident că aş vrea s-o repet…

O, Doamne! O, Doamne! Schimbare de tactică, Zoe.

— Ăsta e drumul spre Amarillo! țip primul vers al cântecului din toate puterile. La la la la la la la pernă!

Cei doi copii mă privesc de parc-aş fi nebună.

— La la la la Amarillooo!

Continui să apăs pe butoane la întâmplare.

— La la la la la la la la!

În sfârşit, ca prin minune, metoda dă roade şi mesajul se întrerupe în mijlocul unei şoapte seducătoare.

— Hmm, îmi dreg glasul, aranjându-mi topul. Era o prietenă de-a mea.

Ruby se încruntă.

— Parcă a spus că mesajul e pentru tati?

— Ăă, da. Bună observație, recunosc eu. Va face ceva pentru tatăl vostru. Eu am recomandat-o.

— Ce anume? întreabă Ruby suspicioasă.

Scanez bucătăria şi văd costumul lui Ryan atârnând într-un

colț.

— Servicii de curățătorie. Da. Curățătorie. E cea mai bună în domeniu; e prietena mea... ăă, Karen.

— A spus că o cheamă Christina, mă informează Ruby.

— Da? Păi, ăsta e numele ei profesional.

— Cei de la curățătorie au nume profesional? îşi încrețeşte Ruby nasul.

O îndemn să se întoarcă la masă.

— Uite ce e, domnişoară, pui prea multe întrebări. Ce s-a întâmplat cu colajul pe care mi-l făceai mai devreme?

— N-am găsit cu ce să-ți fac părul. Nu mai avem bureți de sârmă.

Pentru că am ascultat deja o parte din declarația Christinei, robotul nu mai pâlpâie ca să-l anunțe pe Ryan de existența mesajului. Ceea ce, din păcate, înseamnă că trebuie să-l anunț eu. Aştept până când adorm copiii – la miraculoasa oră de nouă fără un sfert, oferindu-mi mai puțin de o oră şi jumătate de crize înainte de culcare – şi încerc să abordez subiectul.

— Hmm, încep eu, în timp ce Ryan dă pe gât a patra sticlă de bere. Aveai un mesaj pe robot.

— Îhî, răspunde el, în timp ce analizează conținutul frigiderului. De la cine?

— Nu sunt sigură, bolborosesc eu. Conversațiile dintre mine şi Ryan n-au fost niciodată dintre cele mai grozave şi ideea de a pătrunde direct în intimitatea lui nu e cea mai bună metodă de a le îmbunătăți. Cred c-ar fi mai bine dacă l-ai asculta.

Se încruntă, în timp ce-şi ridică manşeta cămăşii sale albastre – care, sunt convinsă, a fost frumoasă cândva, dar acum arată de parcă ultima dată când a fost călcată tocmai treceam în secolul XX.

— Bine, spune el, apropiindu-se de aparat.

În timp ce stă lângă mine, îşi masează rapid şi apăsat un omoplat. Privirea mi se fixează pe degetele lui, în timp ce-şi freacă pielea aurie, pe care abia o pot zări dincolo de marginile obosite ale gulerului.

— Da, articulez eu răguşită. Cred că mă duc la culcare devreme. Salutare!

Salutare? De unde am scos-o şi pe asta?

— Zoe? spune el când ajung la uşă.

— Da?

— Nu e niciun mesaj.

— Ah, îi răspund, întrebându-mă dacă l-am şters în timpul luptelor mele de mai devreme cu aparatul.

— Mda. Ăă, poate că mi s-a părut.

Mă îndrept spre uşă.

— Aşteaptă... ce spunea mesajul?

Mă strâmb, îmi place chestia asta tot atât de mult pe cât îi place unui curcan ziua de Crăciun.

— Ăă... era de la o doamnă, îi spun, nutrind speranța că va fi suficient.

Îşi descheie al treilea nasture de la cămaşă. Ochii mei sunt atraşi instantaneu acolo – are păr pe piept sau nu? Asta e o altă problemă la care m-am gândit mai mult de o singură dată în ultimul timp. Pun pariu că are păr pe piept.

— Şi?

— O chema Christina, îi spun.

Aruncă o privire spre una dintre luminile de deasupra cuptorului. Aproape că îi aud rotițele din creier cum se mişcă, în timp ce caută în străfundurile memoriei informații despre Christina. Se apleacă peste masă, gulerul i se deplasează şi zăresc o umbră de păr pe piept. *Ha! Ştiam eu!*

— OK, zice, mulțumesc.

Îmi iau privirile de la el şi când dau să ies pe uşă îl aud tuşind.

— Zoe...

Tresar.

— Hm?

— Dacă mai sună şi intră robotul, nu ridica, bine?

— Nu?

— Aş vrea s-o evit, îmi explică el.

Sunt sigură că e stânjenit.

— Sigur. Nicio problemă.

Îmi zâmbeşte. E un zâmbet ciudat, aproape umil. Un zâmbet care pare să arate că îmi apreciază înțelegerea şi discreția.

Mă trezesc că mă simt fascinată de zâmbetul lui, incapabilă să mă mişc sau să spun ceva. Sunt țintuită pe loc de ochii lui, care mă privesc – pentru prima dată – fără nota aceea agresivă. Când

nu se încruntă e mult mai atrăgător, mult mai captivant…

— Noapte bună atunci, îi spun veselă.

— Da, sigur, noapte bună, îmi răspunde.

Când ajung în camera mea, mă cuibăresc în pat şi analizez povestea asta cu Ryan. Teoria mea e următoarea: uşoara atracție pe care o simt pentru el e un mecanism de apărare. După ce am suferit cea mai urâtă respingere posibilă – fiind părăsită în ziua nunții de un bărbat de care sunt îndrăgostită nebuneşte – mă agăț de primul tip atrăgător pe care-l întâlnesc, deşi e arogant, rece şi mereu țâfnos.

Cred că mi se înmoaie genunchii de fiecare dată când mă priveşte Ryan pentru că încerc, în subconştient, să-mi demonstrez că *sunt* în stare să îmi placă şi un alt bărbat, nu numai Jason. Asta e. Asta *trebuie* să fie.

Acum sunt la fel de convinsă de această explicație cum sunt de aceea că pasiunea pentru brațele lui Ryan îmi va trece la fel de repede cum a apărut. Iau cartea lui Jackie Collins, convinsă că asta face parte dintr-un proces de vindecare emoțională. Ar fi fost bine dacă subconştientul meu şi-ar fi ales pe cineva mai potrivit decât şeful meu.

Sunt pe cale să mă cufund în capitolul 64, când îmi sună telefonul. Poate că e Trudie. A spus că va suna în seara asta, să vorbim despre posibile ieşiri cu copiii mâine, însă, când mă duc să iau telefonul, observ numărul care pâlpâie pe ecran şi oftez.

Pentru că nu e Trudie. E un număr din Anglia, unul pe care-l cunosc foarte bine.

N-am auzit nimic de Jason de luni de zile, în ciuda eforturilor mele de a-l contacta în acele prime zile. Şi, iată, mă sună.

Cu mâna la gură şi cu inima bătându-mi atât de repede încât mă mir că nu fac un atac, mă holbez la telefon.

Dumnezeule, să ridic?

Nu, nu, nu pot.

Dar vreau…

Ba nu vrei, Zoe Moore. E bărbatul care nu numai că te-a părăsit, dar n-a avut nici măcar bunul-simț să-ți explice de ce. Aşa că nu fi ridicolă! Serios.

Dar îl iubesc…

Degetul îmi întârzie deasupra micului buton verde, dar, înainte

să apăs, telefonul nu mai sună. Mintea mi-a luat-o razna şi strâng telefonul atât de tare, încât mi se albesc încheieturile degetelor.

OK, Zoe. Fii calmă! Fii relaxată!

Cea mai bună metodă în acest caz e să verific dacă a lăsat vreun mesaj. Dacă nu a lăsat, e esențial să nu mă mai gândesc la acest incident.

Formez numărul căsuței vocale de paisprezece ori. Şi, de fiecare dată, aud aceleaşi patru cuvinte neiertătoare: „Nu aveți mesaje noi”.

Mă întind pe pat şi privesc tavanul, încercând să-mi dau seama ce să fac. Fiecare părticică din corpul meu mă îndeamnă să iau telefonul şi să-l sun. Dar ceva mă opreşte. E mândrie? Nu cred. Am pierdut orice urmă de mândrie după ziua nunții, când am continuat să-l sun, refuzând să ascult ce-mi spunea toată lumea: „Zoe, nu te mai vrea, aşa că mai bine să-l uiți şi să mergi mai departe”.

N-a fost uşor. A fost nevoie de fiecare dram de voință pe care îl aveam ca să rezerv biletul de avion spre New York şi să-mi spun că trebuie să accept faptul că n-o să-l mai văd niciodată. Că trebuie să-mi croiesc o viață nouă fără el.

Ăsta e motivul pentru care nu trebuie să-l sun: am ajuns până aici fără el şi trebuie să continui să merg înainte. E vorba de instinctul de conservare. Habar n-am ce vrea să-mi spună, dar sunt sigură de un lucru: că mă voi întoarce mereu la punctul zero, la zilele de suferință când plânsul era primul lucru pe care-l făceam dimineața şi ultimul pe care-l făceam seara.

Închid telefonul hotărâtă şi, înfăşurându-mi cearşaful în jurul umerilor, îmi târâi picioarele spre fereastra deschisă. Un vânt călduț îmi mângâie fața, în timp ce-mi ridic privirea spre lună, atât de strălucitoare în seara asta încât copacii sunt aproape scăldați în lumină.

Încerc din răsputeri să nu mă mai gândesc la ce s-a întâmplat. Dar gândurile mele se întorc, încăpățânate, înapoi la Liverpool, înapoi la tot ceea ce reprezintă el.

Privesc în jos, spre pervazul ferestrei, în timp ce o lacrimă îl loveşte, urmată repede de alta. Cu ochii arzând şi cu un nod în gât, ştiu că n-o să adorm niciodată.

Capitolul 23

După ce am aflat, în fața bisericii, că viitorul meu soț mă lăsase cu ochii în soare, restul zilei a rămas oarecum în ceață.

Îmi amintesc de domnişoarele de onoare şi de cavaleri certându-se pe subiectul cine era de vină şi de Win pocnindu-şi iubitul cu un buchet aproape veştejit de cale, după ce acesta întrebase dacă banchetul mai are loc.

Îmi amintesc cum se propuneau unul pe celălalt pentru sarcina de a-i anunța pe cei o sută şi ceva de invitați că spectacolul s-a terminat înainte să înceapă.

Îmi amintesc de bietul tata, care voia să stea cu mine, dar care, până la urmă, s-a lăsat convins să meargă să-i spună mamei.

Şi îmi amintesc că, în timp ce în jurul nostru se instaura haosul, Jessica m-a împins înapoi în maşină şi i-a dat instrucțiuni şoferului să accelereze, de parcă tocmai ar fi câştigat un rolişor în *The Sweeney.*

— Ce nenorocit! continuă să exclame. Un nenorocit absolut! Nu-mi vine să cred. Adică... *ha! Nenorocitul!*

Apoi s-a oprit.

— Scuze, a spus, sfioasă pentru o clipă. N-am vrut să fac scandal. Tu ar trebui să faci scandal, nu eu. Deşi... ce *nenorocit!* Pur şi simplu, nu-mi vine să cred. Oh, scuză-mă. Eşti bine?

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu, i-am răspuns, atât de amorțită încât mă simțeam ca după anestezie. Îmi amintesc că mă gândeam că, dacă nu plâng, înseamnă că sunt bine.

— Chestia e că, a continuat ea, o persoană care face aşa ceva nu e genul cu care să vrei să fii măritată, Zoe. Ce-a fost în capul lui? Probabil că nimic.

Am privit în jos la rochie, la frumoasa mea rochie de mătase ivorie, care avusese un preț atât de mare, încât ar fi trebuit să-mi dea şi o sticluță de picături de ochi pentru că, preț de o clipă, crezusem că nu văd bine. Aveam o mică ață pe fustă, chiar în față. Am tras uşor de ea cu degetul mijlociu. Materialul s-a strâns.

— Nu e ca şi când n-ar fi avut ani la dispoziție să te părăsească, bolborosea Jessica. Putea s-o facă acum şase luni şi să nu te mai

pună să treci prin asta. Sau, cel puțin, să aştepte până după luna de miere, când ar fi putut să divorțeze. Nu e aşa de greu în ziua de azi.

Am privit afară pe fereastră şi m-am întrebat, dintr-odată, ce făcea săraca mama. Probabil că țipa suficient de tare ca oamenii care luau masa la Newcastle să o poată auzi.

— O să-l *ucid* pe Neil când pun mâna pe el, s-a enervat Jessica. În calitate de cavaler de onoare, era treaba lui să-l aducă pe mire, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l lege şi să-i pună căluş.

Telefonul i-a vibrat. Şi l-a dus atât de repede la ureche, încât nici nu i-am observat mâna mişcându-se.

— UNDE NAIBA EŞTI? Mi-l imaginam pe Neil tremurând la capătul celălalt al firului. Dacă spun că Jessica poartă pantalonii în relația lor, am spus tot. Cred că Neil nici nu are pantaloni în garderobă. Mai la subiect, a continuat ea (atât de tare, încât cred că părul din urechile lui Neil s-a pârlit), unde e nemernicul ăla de prieten al tău?

N-am auzit răspunsul lui Neil. Dar, după cum avea să se dovedească, nici n-aveam nevoie să-l aud.

— Cum *adică* o să-mi spui mai târziu? Jessica părea că mai are puțin şi-i taie capul. Spune-mi acum. Neil? Neil! Să nu închizi, vorbesc serios. N-am vorbit niciodată mai serios. Dacă-mi închizi telefonul în nas, o să...

Îi închisese telefonul în nas.

— La naiba, a spus ea. La naiba, la naiba, la naiba!

Am privit amândouă pe fereastră în tăcere.

— Era cu el? n-am putut eu să nu întreb într-un final. Jason.

Ea a oftat şi a încuviințat dând din cap.

— Nu mi-a spus mare lucru. De fapt, nu mi-a spus nimic. Of, îmi pare rău, chiar îmi pare rău. E groaznic. E absolut groaznic. Nu cred că am auzit vreodată...

Şi-a şters o lacrimă şi s-a aşezat, clătinând din cap şi bolborosind ca în primele faze de şoc posttraumatic.

Când am ajuns acasă, mi-am dat seama, imediat ce am băgat cheia în uşă, că trebuia să merg la toaletă. De fapt, eram disperată. Adică, toți muşchii din zona pelviană se contractau atât de puternic încât părea o adevărată întrecere sportivă. Îmi amintesc că m-am întrebat cum m-aş fi descurcat dacă m-aş fi aflat acolo unde ar fi trebuit să fiu în acea clipă.

Să ajung la toaletă a durat mai mult decât anticipasem, din cauza trenei de 1,20 metri şi a fustei atât de largi, încât aproape că umplea camera. Când eram pe punctul de a ieşi din baie am auzit oameni coborând pe scări. Vocea mamei se auzea cel mai tare:

— Ce tâmpit! urla ea. Ce tâmpit, tâmpit! Şi ce tâmpit egoist pe deasupra! Presupun că în Cheshire nu e mare lucru dacă se duc pe apa sâmbetei 122 de tartine cu sparanghel. Sau 122 de bucăți de spumă de lămâie cu curry.

— Coulis, a corectat-o Desy.

— Asta am spus, l-a repezit mama. Ideea e că stau toate într-o cameră cu un DJ de 160 de kilograme şi douăsprezece ornamente inutile cu dale.

— Cale, a corectat-o Desy.

— Poftim? a spus mama.

— Se spune *cale,* a repetat Desy.

— Şi ca să nu mai zic de migdalele trase în zahăr, a continuat mama, ignorându-l. Ce-ar trebui să facă Zoe cu 122 de punguțe cu migdale confiate?

Am încercat să deschid uşa băii încet, dar balamalele aveau nevoie să fie unse de prin 1991.

— Zoe? Zoe! Tu eşti? a strigat mama, urcând în viteză scările, urmată de Desy, de mătuşa Linda şi de mai mulți membri ai Slimming World, gaşca de la cursul de step. Of, *draaaga mea!* a țipat, punându-şi brațele în jurul meu şi strângându-mă atât de tare că mi-a dat jos voalul.

Când s-a desprins din îmbrățişare, pălăria ei – varianta de la Accessorize, copie fidelă a uneia de la Philip Treacy – era strâmbă. Mi-a trecut un cuțit prin inimă.

De obicei, mama arată impecabil. Poate că are cu douăzeci de ani mai mult decât o WAG[18] obişnuită, dar felul în care se întreține ar face-o de ruşine pe Alex Curran. Câteodată, cred că ar prefera să-şi taie degetele decât să fie văzută în public fără ojă.

În acel moment, nu era impecabilă. În acel moment, când se desprinsese din îmbrățişare, strângându-mi brațele atât de tare de parcă s-ar fi temut să nu dispar, avea atâta rimel pe obraji, încât ar fi putut afişa fără probleme un look gotic.

---

[18] WAG - acronim folosit inițial în presa britanică pentru a le denumi pe soțiile şi iubitele fotbaliştilor, foarte interesate de ultimele noutăți din modă (n.tr.)

— Mamă, eu…

— Nu spune *nimic!* a zis ea, luându-mă din nou în brațe şi strângându-mă asemenea unui mare maestru de Tae Kwon Do. Nu trebuie să spui nimic. Tâmpitul naibii! Ştiam eu că nu te merită.

— Mamă, îl plăceai până acum o oră, i-am atras eu atenția.

A pufnit disprețuitor.

— Nu mi-a plăcut niciodată părul lui. Să n-ai niciodată încredere într-un bărbat care-şi vopseşte părul, asta zic. Îşi vopsea părul, nu?

Am oftat şi am închis ochii.

Am simțit că e pe cale să pornească din nou protestele, dar a spus:

— Of, Doamne, e vina mea.

— De ce? m-am încruntat.

— N-ar fi trebuit să îngădui să se întâmple lucrul ăsta.

Desy şi-a dat ochii peste cap şi a tras un fum din țigara Embassy.

— Zoe, cum te simți? a întrebat el, suflând fumul.

— Eu? Ăăă… sincer, nu prea ştiu.

S-au încruntat amândoi. Dacă le-ar fi cerut cineva să evalueze sănătatea mea mentală, în acel moment, cred că mi-aş fi petrecut următorii douăzeci de ani încuiată într-o cameră cu pereți căptuşiți.

Pentru că, din punctul lor de vedere, ar fi trebuit să jelesc. Ar fi trebuit să zic că Jason e un nenorocit şi un tâmpit şi să-l blestem cu toate blestemele de pe pământ. Privind înapoi – scuze, folosesc iar sintagma asta – eram în stare de şoc. În mod sigur, eram în stare de şoc, pentru că lacrimile au venit mai târziu, cu găleata, în sufocanta cameră de oaspeți a mamei, unde m-am mutat, simțindu-mă ca o falnică adolescentă întârziată.

În săptămânile care au urmat zilei nunții, am plâns atât de mult încât obrajii îmi deveniseră la fel de rumeni ca doi pui de fermă ecologică. Am ascultat cântece de dragoste chinuitoare şi m-am adâncit în amintiri despre primul nostru sărut, primul nostru weekend în Țara Lacurilor, despre ziua în care ne-am mutat în casa noastră.

Dar nu l-am insultat niciodată, nici măcar în gând. Pentru că încă îl iubeam. Ştiam că n-ar fi trebuit. Dar îl iubeam.

Capitolul 24

Instinctul natural al bonelor englezoaice din SUA este să-şi caute suratele de aceeaşi naţionalitate – chiar dacă acasă n-ar fi tocmai prietene. Noua mea prietenă, Felicity Bowdon-Clarke, şi cu mine intrăm, fără îndoială, în această categorie. De fapt, corect ar fi să spunem că aveam tot atâtea în comun câte are prinţesa Michael de Kent cu Kerry Katona.

Eu lucrasem într-o grădiniţă frumoasă, dar obişnuită, din suburbia unui oraş de provincie, în vreme ce Felicity fusese angajată în ultracostisitorul Knightsbridge, de familia unui industriaş atât de bogat, încât tapetul din toaletă probabil că era un Picasso în original. Din câte îmi amintesc, e prima absolventă de pension şi prima fiică de magistrat pe care am întâlnit-o.

— Nancy, priveşte cu atenţie, te rog. Cuţitul îl ţii aşa, furculiţa o ţii aşa, o instruieşte ea, cu o voce atât de veselă că ar putea spune aproape orice şi i s-ar ierta.

În timp ce Felicity ridică mâna dreaptă a lui Nancy şi îi aşază degetele corect, trebuie să vă dau o explicaţie: Nancy *nu* este copilul de cinci ani pe care Felicity trebuie să-l îngrijească, ci mama de treizeci şi nouă de ani a acestuia.

— Eticheta americană, după cum ştii, spune că se taie câteva bucăţi de mâncare, apoi se aşază cuţitul peste farfurie, cu lama spre interior, continuă Felicity. Atunci trecem furculiţa din mâna stângă în mâna dreaptă, înainte să începem să mâncăm.

— Aha, răspunde Nancy sârguincioasă.

— Stilul european începe la fel ca acela american, adică se taie ţinând cuţitul în mâna dreaptă, în timp ce mâncarea se ţine cu furculiţa din stânga. *Diferenţa* e că furculiţa rămâne în mâna stângă, cu dinţii în jos, iar cuţitul în mâna dreaptă. Începem să mâncăm bucăţelele de mâncare luându-le cu furculiţa care e în continuare în mâna stângă. Uite-aşa. Ce zici? Uşor, nu?

Tocmai încerc să-mi dau seama cum a reuşit Felicity să facă din ceva atât de banal, cum e folosirea furculiţei şi a cuţitului, un subiect demn de o conferinţă de ştiinţe aplicate, când ea intervine din nou.

— Cred că asemenea detalii contează, nu-i aşa, Zoe? mă

întreabă, cu un zâmbet mai larg ca niciodată. Cred cu tărie în importanța unui bun exemplu dat de părinți. Am văzut de atâtea ori ce se întâmplă în caz contrar. Dacă părinții au o casă dezordonată, ajung să aibă copii dezordonați. Apoi râde. Şi, sincer, eu nu am grijă de dezordinea nimănui!

Felicity e extraordinar de atrăgătoare: o roşcată subțire şi neastâmpărată – gândiți-vă la Nicole Kidman de acum cincisprezece ani. Şi, cu toate că felul în care înțelege îngrijirea copiilor e la fel de modern ca acela al unei învățătoare din epoca victoriană, e greu să nu o îndrăgeşti.

— OK, cred că m-am prins, răspunde Nancy, cu un evident accent de pe Coasta de Est. Aşa?

Îşi ridică furculița şi cuțitul spre Felicity, aşteptându-i aprobarea.

— *Parfait!* exclamă Felicity. *Felicitations!*

— Hmm? întreabă Nancy.

— O, nu-ți face griji, ajungem şi la asta, în altă zi.

Nancy Magenta şi soțul ei, Ash, s-au îmbogățit conducând un imperiu de saloane de coafură, pe care l-au vândut anul trecut ca să se concentreze pe lansarea unei linii de şampoane. Nu sunt exact locuitorii tipici pentru Hope Falls, care, mi-am dat seama, intră în două categorii: intelectuali sau genul de orăşeni ambițioşi. Judecând după succesul lui Nancy şi al lui Ash, nu poți decât să presupui că sunt aşa cum par a fi. Şi, dat fiind acest lucru, ai putea crede că a reînvăța arta folosirii tacâmurilor nu e pe lista priorităților lor. Dar, din câte se pare, te-ai putea înşela.

— Ştii, asta e genul de plus pe care îl aduce într-o gospodărie o bonă englezoaică, ne spune Nancy mie, lui Trudie şi lui Amber, în timp ce-şi dă părul pe spatele îmbrăcat în haina Versace. Am ştiut din clipa în care a venit Felicity că am avut dreptate să angajăm una de-a voastră. Adică, are atât de multe de oferit din punct de vedere *cultural.*

Nancy se opreşte o clipă din mestecat guma, lucru pe care l-a făcut atât de energic în ultima jumătate de oră încât mă dor fălcile numai privind-o.

— Nu-ți spun asta suficient de des, Felicity, dar e *aşa* de grozav că eşti aici!

Se ridică s-o îmbrățişeze pe Felicity, din câte se pare doar pentru a sărbători faptul că există.

— Da, bine, să nu ne lăsăm duse de val, chicoteşte Felicity,

desprinzându-se din brațele lui Nancy. Tallulah, te-ai spălat pe mâini şi pe față ca să mergem în oraş?

Tallulah, o fetiță simpatică, uşor rotofeie, tunsă bob în stil Cleopatra şi cu un zâmbet timid, dă din cap ascultătoare.

După mai puțin de jumătate de oră, ajungem în parc şi Tallulah se destinde puțin, în mare parte mulțumită faptului că se înțelege extraordinar de bine cu Ruby – o fană la fel de înfocată ca şi ea a păpuşilor Bratz. Cele două țopăie spre leagăne, în timp ce Felicity se aşază pe o bancă şi zâmbeşte cu afecțiune.

— Tallulah e o fetiță adorabilă.

— Îți place să lucrezi pentru Nancy? o întreabă Trudie.

— Sigur! răspunde Felicity. Adică, nu am să rămân pentru totdeauna la vreo familie şi sunt sigură că mă voi întoarce în Anglia, la un moment dat, dar deocamdată sunt minunați!

— Par mult mai de treabă decât ultimii pentru care ai lucrat, spune Amber, dând din cap. Din câte ai spus, încă nu-mi vine *să cred* că cineva poate fi atât de materialist.

— N-am nimic împotriva materialismului, răspunde Felicity. De fapt, aproape că îl consider o condiție esențială. Nimic nu e mai rău decât să lucrezi pentru cineva care nu e pregătit să dea bani.

— Nu poți face meseria asta pentru bani, îi atrage atenția Trudie.

— Sigur că nu! sare Felicity. Deşi sunt bine plătită.

— Serios? o întreb eu neîncrezătoare.

Mă priveşte compătimitor.

— Sunt oameni în Boston, care au JD – o diplomă în drept – şi care câştigă mai puțin decât o bonă bună, mă informează ea. Dacă îți joci bine cărțile, ca mine, poți obține tot felul de beneficii… asigurare de sănătate, un permis de intrare la un club, călătorii în interes personal folosind programul de fidelitate al angajatorului…

Eu n-am obținut nimic din toate astea de la Ryan şi, judecând după expresia lui Trudie, ghicesc că nici ea.

— Bineînțeles că ceea ce contează e să fii solicitată, continuă Felicity. Nancy ştie că deseori sunt abordată în parc de părinți care se oferă să-mi plătească dublu față de cât câştig. Chiar ieri am găsit un bilet sub ştergătoarele de parbriz.

Continui să mă holbez la ea, uimită.

— O, adaugă ea în grabă, n-aş vrea să vă dau impresia că fac asta din motive financiare. Sunt aici pentru că slujba asta, cu

copiii şi cu părinții lor, mi se pare aducătoare de satisfacții. Când sunt cuminți, vreau să spun.

— Te epuizează atunci când nu sunt, nu-i aşa? depistez fericită primul milimetru de teren comun. Ruby şi Samuel sunt minunați şi, în cea mai mare parte a timpului, sunt foarte bine educați, dar ora de culcare e un coşmar câteodată.

— Mă refeream la părinți, răspunde Felicity.

Se ridică în picioare şi-şi duce mâinile pâlnie la gură:

— *Tallulah! Tallulah! Vino aici, te rog!*

Ordinul e dat cu tonul unui sergent-major care are în subordine un pluton de surzi. Tallulah îşi scapă păpuşa şi aleargă spre noi, cu ochii mari de emoție.

— Ei, spune Felicity cu blândețe, ce ți-am spus în legătură cu hainele?

— Ăăă... se gândeşte Tallulah, muşcându-şi buzele. Nu sunt sigură.

Felicity oftează, în timp ce scoate o perie din geantă şi începe să-i aranjeze fetiței părul, de parcă ar peria un ogar afgan.

— Te-am rugat să încerci să le păstrezi curate, îi aminteşte, zâmbind. Ai tu cinci ani, dar asta nu e o scuză să începi să te neglijezi. Aşteaptă să ajungi de vârsta mamei tale ca să faci asta. Fugi acum şi fii atentă, scumpo!

— V-am spus că familia mea vrea să merg cu ei în insulele Seychelles, luna viitoare? ne anunță Amber.

— Glumeşti! țipă Trudie. Norocoaso! Barbara şi Mike sunt de treabă, dar nu cred că vor merge într-un concediu foarte curând, nu mai vorbesc să mă ia cu ei. Sunt, pur şi simplu, prea ocupați pentru *vacanțe,* îmi tot spune Barbara.

Sunt pe cale să le povestesc că trebuia să merg în Bermude în vara asta, dar mă hotărăsc să nu le spun. Sunt destul de profesionistă ca să nu mă ocup de asemenea lucruri. Chiar dacă acum câteva săptămâni am fost cât pe ce să îmi pun bikinii pe un rug ceremonial.

— Păi, nu e sută la sută sigur, se încruntă Amber.

— Cum? De ce? întreb eu.

— Doar că... e foarte greu să împac excursia asta cu vederile mele religioase.

Îşi răsuceşte o şuviță de păr.

— Şi-au propus să stea într-un hotel de cinci stele. Eu am

trecut de faza asta acum câțiva ani. Prefer să fac călătorii cu sens, să stau cu indigenii, dacă se poate. De fapt, anul trecut am plănuit să stau cu populația zulu din Africa de Sud. N-am reuşit numai pentru că mi-am rupt un deget de la picior când am urcat în avion.

Trudie, care îl saltă pe Andrew pe genunchi în cel mai viguros stil de călărie pe care-l vezi în afara unui spectacol de rodeo, se opreşte ca s-o privească.

— Pot să-ți dau un sfat, dragă? Du-te în Seychelles, aşază-te pe un şezlong, comandă cea mai mare piña colada de la bar şi relaxează-te. Apoi, dacă îți mai faci griji pentru principiile tale, sună-mă şi vin acolo într-o clipă.

Capitolul 25

În ciuda vârstei sale fragede, lui Samuel îi place să mă ajute cu treburile casnice. Aproape la fel de mult pe cât îi displace tatălui său.

Mă aflu în America de aproape două luni şi nu mai am atât de multe treburi câte aveam când am ajuns aici, mulțumită noii noastre menajere, Daria (se pare că au avut mai multe înainte să vin eu, aproape la fel de multe ca bonele). Fie că e vorba să mă ajute să scot vasele din maşina de spălat, să mătur pe jos după masă sau să curăț măsuța de cafea după ce am desenat, Samuel se dedică fiecărei sarcini cu un entuziasm extraordinar. Lasă un pic de dorit la capitolul îndemânare, dar asta contează prea puțin.

Totul a început acum câteva săptămâni, când l-am provocat pe Samuel să-şi strângă jucăriile mai repede decât sora lui, apoi m-am dat la o parte şi m-am minunat de ce poate să facă un pic de competiție pentru motivația unui copil. Amândoi alergau prin sufragerie, strângând lucrurile de parcă ar fi fost posedați de spiritul lui Mr. Proper.

Ultima distracție a lui Samuel e să scoată scrisorile din cutia poştală, după ce vine poştaşul. Îşi aminteşte asta în fiecare zi, înaintea lui Ruby, şi mă roagă să-i dau voie să alerge afară pe scări, ca apoi să se ridice pe vârfuri şi să le ia.

În dimineața asta, când aleargă înapoi în casă, are brațele pline de scrisori. Majoritatea sunt maculatură, cataloage şi broşuri cu lucruri pe care nu le vrea nimeni, dar sunt şi câteva facturi. La prima vedere, niciuna nu pare să fie pentru mine, dar m-am obişnuit cu asta. Cea mai mare parte a corespondenței mele se desfăşoară prin e-mail, care e mult mai rapid şi mai practic. Singurul dezavantaj e că îmi petrec mare parte din zi întrebându-mă dacă Jason mi-a trimis vreun e-mail. Când am ajuns aici, nu mă puteam abține să nu mă loghez cu fiecare ocazie, moment însoțit de bătăi rapide de inimă – care se linişteau în clipa în care îmi dădeam seama, încă o dată, că nu aveam nicio veste de la el.

Abia am reuşit să îmi controlez pornirile când am primit telefon de la el. De atunci, mă loghez cu o mână tremurândă şi cu fruntea transpirată – inutil, pentru că primesc e-mailuri doar de la mama.

Sortând scrisorile, găsesc spre fundul teancului un plic mai

ciudat, pentru că nu are nici nume, nici adresă. E dintr-o hârtie de bună calitate, dar, în afară de asta – şi de lipsa unei adrese – nu are nimic deosebit.

Presupunând că e tot maculatură, îl deschid şi scot scrisoarea. Dar, în clipa în care arunc o privire peste bucata de hârtie, îmi dau seama că nu e o nouă broşură publicitară şi că nu îmi este adresată mie.

— Ce-i cu scrisoarea ta, Zoe? întreabă Samuel.

— Ăăă, e de la tata, mint eu, roşind patetic.

— Mi-o dai mie? mă roagă el, întinzându-se după ea.

— Oh, ăă, nu, nu cred că e o idee bună.

— Vreau o scrisoare.

— Îmi pare rău, Samuel, nu ți-o pot da pe asta, scumpule. Ce-ar fi să facem altceva? Ce-ai vrea să facem?

În ochi i se aprinde scânteia îndrăzneață a celui care întrezăreşte o ocazie.

— Pot să mă uit la *Sponge Bob*? întreabă el, cu un zâmbet plin de speranță.

— De ce nu? îi răspund, îndemnându-l să iasă pe uşă. Pare atât de uimit încât îmi dau seama că se întreabă deja dacă n-ar fi cazul să ceară şi nişte înghețată şi o pungă de popcorn.

Acum, când ştiu că scrisoarea nu e pentru mine, ar fi urât din partea mea să continui s-o citesc. Ceea ce e enervant pentru că, după o privire rapidă aruncată conținutului ei, n-ar putea fi mai interesantă nici dac-ar fi scrisă de Del Monte.

Mă îndrept spre hol şi chiar intenționez să împăturesc scrisoarea, s-o pun la loc în plic şi s-o las pe măsuța din hol, să-şi aştepte destinatarul.

Problema e că, în timp ce încerc să fac asta, sunt atacată de un grup de celule nervoase rebele. Celule care-şi fac tabăra undeva în capul meu şi care mă prind în ambuscadă, din când în când.

Acele celule nervoase mă forțează, împotriva voinței mele, să cumpăr şi să înfulec batoane de Crunchie, când am jurat, cu numai câteva ore înainte, să urmez dieta macrobiotică strictă pe care o recomandă Gwyneth Paltrow.

Aceleaşi celule nervoase mă trimit la magazin şi mă obligă să-mi folosesc cardul Visa pentru o nouă pereche de pantofi cu barete, care, în mod sigur, mă fac să depăşesc limita de cont şi nu se potrivesc cu nicio haină din garderobă.

Acele celule nervoase sunt responsabile de toate deciziile incorecte pe care le iau. Printre care se numără, cu siguranță, şi aceea de a piti scrisoarea lui Ryan într-un colț al holului, ca s-o pot citi.

Dragă Ryan,

Au trecut câteva săptămâni de când ți-am scris ultima dată şi am avut nevoie de toată puterea de voință ca să nu-ți scriu până acum. Presupun că ai un motiv întemeiat pentru care nu mi-ai răspuns la prima scrisoare. Nu ştiu care ar putea fi acesta, dar sunt pregătită să-ți acord circumstanțe atenuante.

Te-am văzut în oraş marți. Luai prânzul cu cineva, în localul acela nou de pe Boylston Street. Am fost foarte tentată să vin să te salut, dar nu eram singură în acel moment, aşa că nu am putut.

Purtai cămaşa neagră care îmi place atât de mult cum îți vine. N-am putut să nu observ. Chiar îți stă bine în culori închise, ți-am spus întotdeauna. Îți scot în evidență ochii aceia minunați.

Probabil că deja te întrebi ce e cu scrisoarea asta şi, cumva, asta mă întreb şi eu. Cred că aveam nevoie pur şi simplu să iau legătura cu tine şi să repet ce ți-am spus data trecută. Aveam nevoie să ajung la tine şi să te implor să nu mă ignori. Nu, nu să te implor. Eu nu implor, nu? Chiar nu e stilul meu.

Dar cred că ştii asta.

Ideea e, Ryan, că sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii încă despre mine. Ceea ce am început a fost doar atât – începutul. Începutul a ceva frumos, dacă îi dai voie. Te rog, Ryan, ascultă-ți inima şi mintea. Noi ne potrivim, şi în adâncul tău ştii asta. Nu face cea mai mare greşeală a vieții tale nevăzând lucrul ăsta, iubirea mea.

A ta pentru totdeauna,
Juliet

— Pot să citesc scrisoarea ta, Zoe? mă întreabă Ruby. Tresar şi ascund scrisoarea la spate, conştientă că n-aş putea arăta mai suspect nici dac-aş purta barbă falsă şi ochelari.

— Ăă, e doar o factură, îi spun.

— I-ai spus lui Samuel că e de la tatăl tău. Te-am auzit.

— E de la tatăl meu, roşesc eu. Pe tata îl cheamă Bill[19]. Cred că ți s-ar părea plictisitoare, atâta tot.

— Mi-ai spus că pe tatăl tău îl cheamă Gordon, îmi spune ea.

— Parcă aş locui cu inspectorul Poirot, oftez eu. E o scrisoare personală, bine? Atâta tot. Şi aş vrea, măcar de data asta, s-o păstrez doar pentru mine. Se poate?

— E o scrisoare de dragoste, rânjeşte ea. Haide, Zoe, e o scrisoare de dragoste?

— Nu! îi spun, clătinând din cap cu o exasperare prefăcută. Deloc.

E *pe jumătate* adevărat.

---

[19] În limba engleză *bill* poate fi atât substantiv comun, însemnând „factură", cât şi substantiv propriu. De aici jocul de cuvinte (n.tr.)

Capitolul 26

Planul meu e să merg pur şi simplu să cumpăr nişte plicuri, să pun scrisoarea lui Ryan într-unul, să-l strecor alături de restul corespondenței şi să mă prefac că nu l-am văzut. Sunt stresată să mă asigur că nu crede că sunt genul de persoană care i-ar încălca cu bună ştiință intimitatea, citind ceea ce e evident o scrisoare personală. Chiar dacă *sunt* acel gen de persoană.

Restul zilei nu e doar încărcat, e ca o zi proastă la casa de nebuni.

La început e antrenamentul de înot sincron al lui Ruby, unde o duc mândră cu zece minute înainte să-mi dau seama că i-am lăsat costumul de baie pe hol. Până când ne ducem acasă şi ne întoarcem, am întârziat extraordinar de mult şi toată lumea a ajuns miraculos la o mişcare complicată numită scoica, în vreme ce săraca Ruby încă se luptă să stea vertical în apă.

Acceptă lucrul acesta cu o bunăvoință incredibilă, dar nu-ți trebuie un manual de psihologie şi meditații cu Sigmund Freud ca să-ți dai seama că e supărată, îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat, dar, din păcate, e doar începutul.

Apoi mergem la containerul de peste drum, ca să aruncăm câteva cutii de gunoi nereciclabil, care s-au adunat într-unul dintre dulapurile de pe hol de când am ajuns eu. Cei doi copii vor să ajute şi nu văd niciun motiv să nu le dau voie. Doar când plecăm mă minunez de cât de curat şi de ordonat e portbagajul – apoi îmi dau seama că, de fapt, nu ar trebui să arate aşa.

În entuziasmul ei, Ruby a aruncat în container şi o pungă care conținea jumătate din garderoba lui Ryan, pe care trebuia s-o duc la curățătorie. Panicată, îmi cântăresc opțiunile, admit că nu prea am de ales şi mă decid asupra singurei posibilități.

În vreme ce sar în container, găsesc obiectul cu pricina şi încerc să sar afară din nou, mă şi procopsesc cu nişte arcuri ruginite de pat încâlcite prin păr, o porție generoasă de pizza pe sub tricou şi câțiva tipi zdraveni, reprezentând autoritățile locale, care stau lângă mine şi amenință cu arestarea.

— Îmi *place* să fii bona noastră, Zoe! chicoteşte Ruby, în timp ce apăs accelerația în încercarea disperată de a scăpa cât mai repede de acolo. Abia aştept să-i spun lui tati!

La scurt timp după aceea, sunt cât pe ce să intru cu maşina în nişte copaci, Ruby se împiedică în fața casei şi aproape că-şi rupe piciorul, iar Samuel fură un pachet de prezervative de la supermarket, crezând că sunt un nou tip de bomboane M&M.

Nazurile dinaintea orei de culcare, care n-au mai fost atât de dese în ultimele zile, încep devreme, de la ora şapte. Trebuie să recunosc că scuzele lor devin impresionant de inventive. În seara asta, Ruby ne anunță că picură ceva de pe tavanul dormitorului ei şi că nu poate dormi dacă picură ceva pe ea.

— Ruby, îi spun calmă, nu picură nimic de pe tavan. N-ar putea fi mai uscat nici dac-ar fi în mijlocul Saharei.

Îşi răsfrânge buza de jos.

— Şi la mine picură, spune Samuel, fie din solidaritate cu sora lui, fie dintr-o încercare evidentă de a-i sufla scuza. Pic, pic, pic!

— Ba nu picură! intonez eu pe cel mai vesel şi mai jovial ton, cu toate că sunt la fel de obosită de parcă aş fi călătorit câteva zile prin toată țara, călare pe un măgar, până să-mi dau seama că am lăsat fierul în priză acasă. Ce-ați făcut cu pijamalele?

— Nu-mi plac pijamalele, mă anunță Samuel.

— Ba sigur că-ți plac, scumpule!

— Nu-mi plac!

— Dar astea sunt pijamalele tale preferate, Samuel! Uite!

— *Nuuuuuu!*

În acel moment, descopăr că noua mea regulă strictă de a nu mai bea alcool decât o dată pe săptămână – inventată aseară, după ce am comandat al treilea pahar de vin la o ieşire cu fetele – e în pericol. Ideea de a pune mâna pe o sticlă de bere şi de a vorbi la telefon cu Trudie pentru cel puțin o oră şi jumătate e prea tentantă.

La nouă şi douăzeci şi unu, vine în sfârşit momentul când mă furişez sus şi-mi pun urechea la uşa camerei copiilor şi aud ceva sublim. Linişte.

Umerii mi se relaxează, respir adânc şi mă duc în bucătărie, direct spre frigider. Refuz să mă las demoralizată de faptul că Ryan a lăsat iar o farfurie de paste aproape plină pe masa din bucătărie, pe care zâna gospodină (adică eu) s-o facă să dispară.

Am pus deja mâna pe o sticlă de Coors, când îl aud intrând în bucătărie.

— Salut! Tocmai căutam ceva de ronțăit pentru cină.

Dar, când mă întorc şi-i privesc faţa, văd că îl interesează dacă-i beau sau nu berea tot atât cât îl interesează prognoza meteo în insulele Galapagos.

— Vrei să-mi spui ce înseamnă asta? tună el, strângând în mână scrisoarea pe care am găsit-o mai devreme.

— Ce înseamnă ce? îl întreb nevinovată.

— *Mi-ai deschis scrisorile!*

— Nu! îngaim eu. Adică, da. Vreau să spun...

— *De ce* ai făcut aşa ceva?

Întrebarea e pusă cu o asemenea forţă, încât mă aştept ca în trei secunde să se transforme în Incredibilul Hulk.

— *De ce* ar intra cineva în casa mea şi mi-ar deschide scrisorile personale?

— N-am... n-am vrut s-o deschid!

Ştiu că sună patetic.

— Poftim? Ţi-a alunecat mâna? Ai deschis plicul *din greşeală,* ai scos scrisoarea *din greşeală,* apoi ai aruncat plicul *din greşeală?*

— Păi... *da!* răspund eu, sperând că am un aer demn, în ciuda obrajilor pe care-i simt atât de fierbinţi, încât ai putea face ouă ochiuri pe ei. Chestia e că nu era...

— Dumnezeule! mă întrerupe el. Eşti o figură! Chiar te aştepţi să cred asta? Am mai văzut bone comportându-se aiurea, dar nimic nu se compară cu asta. Adică, pentru numele lui Dumnezeu...

În timp ce Ryan îşi continuă tirada, mă enervez din ce în ce mai tare. OK, n-ar fi trebuit să citesc scrisoarea, dar chiar am deschis-o din greşeală. Şi, oricum, chiar merit aşa ceva după câte am suportat până acum?

Cu sângele atingându-mi punctul de fierbere, ştiu că singura metodă de a mă ocupa de această situaţie e rapidă şi are un scop precis: să demonstrez că Zoe Moore nu e genul de femeie care acceptă un asemenea comportament.

Îmbărbătată de acest gând, ridic mâna stângă şi dau cu ea în blatul din bucătărie, convinsă că forţa acesteia – împreună cu privirea mea autoritară şi dură – îi va închide gura imediat şi-l va face, apoi, să-şi ceară scuze.

Din păcate, uit să iau în calcul un factor: farfuria de paste a lui Ryan, care stă în calea pumnului meu, în timp ce dau cu el în masă.

Când mâna atinge masa, farfuria şi toate funditele de *tagliatelle* cu roşii sunt aruncate în aer şi zboară prin cameră ca nişte artificii, ca acelea pe care le-am văzut la ultima ceremonie de deschidere a Jocurilor Olimpice.

În timp ce farfuria se loveşte cu zgomot de plăcile de gresie şi se sparge în vreo optzeci şi ceva de bucăţele, inima îmi bubuie ca nebuna şi aproape că gâfâi de panică.

Zoe, adună-te. Gândeşte-te la o strategie inteligentă cu care să răspunzi la toate astea. Să-mi cer iertare, poate? Să mă prefac că aveam, oricum, de gând să redecorez pereţii în seara asta? *Să fug?*

Of, la naiba…

Apoi observ ceva. OK, poate că nu e chiar ce doream. Dar Ryan – cu o pată de sos de roşii pe nas – e redus la tăcere.

Mă îndrept de spate şi mă încrunt la el. Azi a avut o întâlnire importantă; îmi dau seama de asta pentru că s-a bărbierit şi poartă o cămaşă albă, scumpă, care-i face pielea de pe gât să arate extrem de bronzată şi de fină. Privirea îmi e atrasă de curba erotică a mărului lui Adam şi o imagine teribilă îmi trece în viteză prin minte – buzele mele atingându-l uşor. Sunt vrăjită de contururile senzuale ale pomeţilor lui, de sprâncenele hotărâte şi de buzele lui indecent de pline.

Chiar îţi taie răsuflarea. Indiferent cât de arogant, de nervos sau de enervant e, nu i se poate nega acest lucru.

Dar nu pot îngădui ca asta să-mi distragă atenţia.

— Am *încercat* să-ţi spun că scrisoarea a venit într-un plic care nu avea niciun nume şi nicio adresă pe el. Nu am ştiut că era pentru tine. Şi, în mod sigur, nu am ştiut despre ce era vorba.

Se îndreaptă şi el de spate, evident, amintindu-şi că *el* ar trebui să fie enervat *pe mine.*

— Dar acum ştii, nu?

Dau din cap în tăcere, cu expresia calculată de dezamăgire pe care o vezi pe chipul unui antrenor de câini al cărui cocker spaniol tocmai a făcut caca pe covor.

Înainte să aibă ocazia să spună sau să facă altceva decât să se simtă stânjenit, mă întorc şi – fără să bag în seamă mizeria pe care am făcut-o – mă îndrept spre frigider. Îl deschid şi scot intenţionat nu una sau două, ci *trei* sticle de bere. Apoi îl închid şi mă îndrept spre uşă.

— Merg la culcare, anunţ.

Urc scările, simţind un val de euforie. L-am făcut pe Ryan să

tacă şi să mă asculte. De necrezut!

Sunt pe cale să deschid o bere ca să sărbătoresc evenimentul, când îmi dau seama că am uitat să aduc ceva cu care să o desfac.

Nu te îngrijora, Zoe. Nu e o nenorocire. Pot să iau un desfăcător de sticle fără să stric efectul ieşirii mele spectaculoase. Sertarul în care se află e la intrarea în bucătărie, exact lângă uşă. Aşa că, şi dacă el e încă acolo, pot să mă furişez, să deschid uşa şi să alerg fără zgomot înapoi, înainte să mă observe.

Sunt în bucătărie, cu mâna pe mânerul sertarului, când îl văd pe Ryan, în cealaltă parte a camerei, făcând ceva care mă şochează: şterge sosul de roşii de pe pereți cu o cârpă şi cu nişte spray de bucătărie. Nu e ca şi când n-ar mai fi văzut niciodată până acum o sticlă de lichid de curățat; doar că, în cele câteva ocazii în care l-am văzut analizând una, i se citea pe chip genul de uimire pe care ai vedea-o pe fața unui om din epoca de piatră, care încearcă să asambleze un set de mobilă de la IKEA.

Când observă că-l privesc, se ridică în picioare şi-şi duce mâna spre buzunarul de la spate.

— Poftim, îmi spune, întinzându-mi desfăcătorul de sticle. L-am folosit mai devreme.

— Mulțumesc, îi spun tăios, luându-l.

— N-ai pentru ce, îmi răspunde.

Sunt pe cale să ies din cameră, când mă priveşte din nou şi simt un val de căldură ridicându-mi-se spre gât.

Îmi zâmbeşte cu superioritate.

Pentru ce zâmbeşte aşa? Când mă încrunt din nou, gura i se crispează şi-mi dau seama că încearcă să-şi înăbuşe un chicotit.

Nu ştiu de ce, ideea mă face să zâmbesc, ceea ce îi provoacă o reacție. Râde. Un râs incontrolabil, uşor isteric, din care, e clar, nu se va opri indiferent cât de hotărât şi-ar ține dosul mâinii pe gură.

Mai rău, e contagios. Mă trezesc că încep şi eu să râd, pe înfundate la început, apoi de-a binelea, răsunător şi de neoprit.

Devine redundant. De fiecare dată când cred că mi-am revenit, îi văd fața şi o iau de la capăt. Şi el la fel.

În cele din urmă, cu lacrimi în ochi, Ryan mă conduce spre uşă:

— Fugi de-aici, reuşeşte să spună printre hohote. Femeie nebună.

În timp ce alerg zăpăcită în sus pe scări, îmi dau seama că ăsta e, probabil, cel mai bizar lucru care mi s-a întâmplat de când am

ajuns aici. Of, Doamne, acum chiar am nevoie de o bere!

Capitolul 27

Trebuie să mărturisesc că sunt câțiva ani de când n-am mai fost la biserică pentru altceva în afară de nunți, înmormântări sau botezuri. Vreo douăzeci, ca să fiu exactă. Nu e vorba că nu cred în Dumnezeu. Cred. Aşa mă gândesc. Doar că nivelul de convingere pe care îl aveam la vârsta de nouă ani a dispărut. Şi, apoi, bunica Bonnie nu mai e, ca să-mi spună că voi ajunge în iad dacă nu vin în fiecare duminică la slujbă, cu părul proaspăt spălat şi cu pantofii atât de lustruiți încât să orbească jumătate de congregație.

În America, mersul la biserică pare să se plaseze la un nivel mult mai sănătos decât în Anglia. În timp ce eu şi celelalte bone intrăm în biserica St. Stephen, biserica episcopaliană din cartier, şi adunăm mulțimea de copii în spate, înăuntru e atât de plin, încât ai crede că au venit să-l vadă pe Frank Sinatra la primul concert din turneul mondial.

— Când am început să studiez principiile Bisericii Scientologice, am crezut că nu voi mai pune piciorul niciodată într-o biserică normală, ne spune Amber cu sinceritate.

— Când ai început să studiezi principiile scientologiei? o întreb.

— Marțea trecută.

Biserica e una tradițională şi numai faptul că mă aflu acolo mă trimite cu gândul la ziua nunții mele. Nu că aş fi ajuns în biserică. Dar tot mă gândesc la asta.

Adesea mă trezesc că alunec într-o lume a fanteziei, în care Andrew, cavalerul nostru – în loc să se târască spre mine şi spre tata şi să ne spună că Jason şi-a luat tălpăşița – ne zâmbeşte larg şi spune: „Arăți extraordinar, Zoe. Jason e un bărbat norocos. Nici n-o să ştie ce l-a lovit când te va vedea venind spre altar, deşi ştiu că va fi uşurat. Stă aici de treizeci şi cinci de minute".

În acest punct, de obicei visul se destramă. Poate că să mă imaginez la altar, lângă Jason, e o amăgire prea mare. În adâncul meu, ştiu că aşa ceva nu-mi face bine.

Mă întorc la realitate şi o explozie de muzică umple biserica, pentru a anunța sosirea preotului care, deşi surprinzător de tânăr, păşeşte în față cu un aer sever şi stăpân pe sine.

— Bună dimineața tuturor, în această zi frumoasă, spune el, în timp ce muzica scade în intensitate. Aş vrea să încep prin a ura

bun venit în biserica noastră celor care sunt alături de noi pentru prima dată.

E clar, preotul nu se potriveşte cu imaginea stereotipă a unui om al bisericii. Cu aceea a unui model pentru Armani, poate. Sau cu aceea a vărului mai tânăr al lui George Clooney. Şi e clar că nu sunt singura care a observat asta.

Trudie se apleacă peste capul lui Samuel şi-mi face semn.

— E tare! şuieră ea.

Dau din cap cu înțelepciune, în încercarea de a o convinge pe femeia din strana alăturată că Trudie tocmai mi-a transmis un comentariu teologic profund.

În timpul slujbei, mă surprind încercând să par la fel de familiarizată cu procedurile ca unul care asistă la slujbă de patru ori pe săptămână şi de două ori duminica. Felul în care interpretez imnurile religioase e destul de convingător, cred eu, excepție făcând partea în care dau din greşeală două pagini şi cânt alt imn, făcând-o pe Felicity să-mi dea un cot.

— A fost o slujbă minunată! spune ea după aceea, în timp ce ieşim din biserică, împreună cu restul parohiei. Coada ei de cal e atât de netedă şi de țeapănă azi, încât ai crede că s-a țesălat pentru o cursă de cai la hipodrom.

— Sunt atât de fericită că ați venit cu toții. V-am spus eu c-o să vă placă, nu? V-a plăcut, nu?

— A fost minunat, spune Trudie. Şi nu numai pentru că preotul arată ca Mister August dintr-un calendar Hollyoaks.

— Scumpo, zâmbeşte Felicity, aplecându-se spre Tallulah, în timp ce ne fâțâim prin fața bisericii, îndreaptă-ți spatele, cum ți-am spus. Şi hai să aranjăm pălăria asta, da?

Îi aşază bereta lui Tallulah, ca să stea mai elegant. Astăzi Tallulah poartă pantaloni albi strâmți, pantofi de lac şi o haină cu nasturi până sus, genul de îmbrăcăminte în care te-ai aştepta să apară micul Lord Fauntleroy la o nuntă regală. Ceva îmi spune că nu maică-sa a îmbrăcat-o în dimineața asta.

— Zoe, eu şi Tallulah ne întrebam dacă ai timp pentru o nouă întâlnire de joacă săptămâna asta. Vrea să-i cânte lui Ruby la pian noua bucată pe care am învățat-o. Ce zici?

— Marți e bine, îi spun. O să-mi verific programul, dar nu cred că am întâlniri importante în ziua respectivă.

— Minunat, draga mea. Venim noi la voi?

Lui Ruby şi Tallulah le plac întâlnirile lor de joacă. Şi mie îmi

cam plac. Nu în ultimul rând pentru că, de când petrec atât de mult timp împreună cu Felicity, ştiu să explic care ar fi modul corect de a te adresa unei baronese la un cocktail şi pot să spun în franceză: „îmi pare rău, sunt alergică la caviar, nu aveți trufe?”

— Felicity, Tallulah, ce mai faceți? întreabă o voce blândă, cu accent american, din spatele nostru.

— Părinte! A fost o slujbă foarte frumoasă! exclamă Felicity, într-un exces de sentimentalism. Predica dumneavoastră a fost momentul culminant. Eu şi Tallulah am fost foarte emoționate.

— Mă bucur, zâmbeşte preotul, în timp ce-şi încrucişează brațele pe piept, un piept care e atât de lat încât mă întreb dacă-şi petrece timpul dintre rugăciuni făcând flotări. Şi e plăcut să vezi şi fețe noi. Eu sunt Paul.

De aproape, Paul pare şi mai tânăr decât în biserică, nu poate fi cu mai mult de doi-trei ani mai în vârstă decât noi.

— Bună! spun eu entuziasmată şi urmează o tăcere uşor penibilă, spartă de Brett, băiețelul de patru ani care o întrebă pe Amber dacă Taco Bells o face să tragă tot atâtea vânturi câte trage tatăl lui.

— Mergi la biserică acasă, în Anglia?

— O, da, încep să fabulez, apropiindu-mă cu încă un pas de pedeapsa eternă. Când pot.

— Minunat! Dar tu? o întreabă pe Amber. Nu cred că te-am mai văzut pe aici. Bun venit la biserica noastră, ne bucurăm să vă primim.

Ridicându-şi privirea, Amber roşeşte violent. Când îl priveşte în ochi, n-ar putea fi mai evident că a făcut o pasiune pentru el nici dacă în jurul capului ei ar zbura roiuri de inimioare roşii.

— Ăă, eu am venit cu Brett, îi răspunde Amber, dându-şi pe spate o codiță rasta şi încercând să se controleze. Am crezut că aveți mesaje interesante de transmis, dar eu fac parte din Biserica Scientologică.

— Serios? răspunde pastorul Paul fără să clipească. Am un prieten care e scientolog. Principiile lui L. Ron Hubbard referitoare la existența umană sunt o teorie interesantă. Purtăm nişte discuții profunde pe tema asta.

Pentru o clipă, Amber pare că şi-a pierdut coardele vocale.

— Ăă… bine, răspunde ea.

— Evident, nu sunt un adept, zâmbeşte el, dar cum sunt mereu interesat atât de filosofie, cât şi de teologie, unele dintre întrebările

pe care le ridică scientologia mi se par fascinante: dacă scopul vieții e simpla supraviețuire. Atunci, bineînțeles, ajungi la dianetică, la relația dintre spirit, minte şi corp. Tu ce crezi? Ți se pare că îți oferă răspunsuri esențiale?

— Ăă… absolut, răspunde Amber. Da, fără îndoială.

— Mi-ar plăcea să mai discutăm, Amber, dar acum trebuie să plec. Îmi pare bine de cunoştință. Mai veniți, da?

Când nu ne mai poate auzi, Trudie se întoarce spre restul grupului cu o expresie mai obraznică decât aceea a unui cățeluş care tocmai a şterpelit un ecler de ciocolată.

— E *delicios!* exclamă ea.

— E un om al bisericii, o dojeneşte Felicity.

— Da, dar e singur? face Trudie cu ochiul.

— Pentru Dumnezeu, Trudie, spune Felicity cu reproş. Nu te poți gândi aşa când e vorba de cineva aflat în poziția pastorului Paul. Nu se cade.

— De ce? protestează Trudie. Au voie să se căsătorească, nu? Şi, apoi, comentam, doar atât. Sunt deja luată, după cum ştii.

— Foarte bine, răspunde Felicity.

— Dar cred că a pus ochii pe Amber, adaugă Trudie, evident incapabilă să se stăpânească.

— Nu vorbi prostii, se răsteşte Felicity.

— De ce prostii? Ce zici, Amber? Superb, nu?

— Eu… păi… vreau să spun că… Amber e tulburată. Pare foarte de treabă dar, e… e… o religie acceptată e ceva ce eu n-aş…

— Amber, Amber, o întrerupe Trudie, punându-şi mâna pe brațul ei pentru a o consola, nu trebuie să mai spui nimic. Fă doar un semn când te răzgândeşti şi vă combin pe amândoi mai repede decât poți digera anafura de la împărtăşanie.

Capitolul 28

După ce am fost la biserică, merg cu copiii la Trudie, la o ceaşcă de ceai. Ne bucurăm întotdeauna de tradiția asta, doar că ceaiul ei e tare şi are atât de mult zahăr, încât faci carii numai privindu-l.

Ne urcăm în maşina ei uriaşă şi eu încerc să glumesc, ca de obicei, deşi călătoria e mai periculoasă decât un raliu.

— Uneori e greu să-ți aminteşti să conduci pe dreapta, nu? spun cu diplomație, în timp ce mă țin bine de marginea scaunului.

— Se zice că te obişnuieşti, dar, ca să fiu sinceră, nu cred că eu voi putea să mă obişnuiesc vreodată, ne mărturiseşte Trudie, în timp ce ratează la mustață un 4x4. Şoferul coboară geamul şi ne face un semn cu mâna, despre care sunt convinsă că nu înseamnă „vă doresc o zi bună".

— Ce nesimțit! exclamă ea. Scuzați-mă, copii, acoperiți-vă urechile. CARĂ-TE, AI ÎNȚELES?

— Unii chiar n-au maniere, nu? adaug şi eu, în timp ce Trudie dă flash-uri.

— Mi-ai luat vorba din gură, draga mea, îmi spune, în timp ce-şi verifică rujul în oglinda retrovizoare.

Ajung la concluzia că aricii sunt mai atenți la siguranța în trafic decât e Trudie. Când intrăm pe strada următoare, e periculos de aproape să intre într-un autocamion. Îşi coboară geamul imediat, pregătindu-se pentru o altă tiradă. Numai că niciunul dintre noi nu se aşteaptă la ceea ce urmează.

— *Aaa! Afurisitule! Tu eşti!*

Trage frâna de mână, coboară din maşină şi se repede peste drum, la şofer. Îl apucă de gulerul cămăşii şi începe să-l sărute de parcă ar încerca să scoată ceva blocat în gâtul lui. Mă prefac, de dragul trecătorilor, că n-am întâlnit-o niciodată până acum.

— E Ritchie! exclamă Eamonn. Ritchie! Ritchie!

În acel moment, buzele lui Trudie se desprind de cele ale iubitului ei. Îl ia de mână şi-l trage spre noi.

— Trebuie să-ți prezint pe cineva, spune ea, aplecându-se peste portiera din dreptul meu.

Ritchie are pielea de culoarea unei castane lucioase, păr castaniu ondulat decolorat de soare şi cei mai mari bicepşi pe care

i-am văzut, exceptând benzile desenate.

— Tu trebuie să fii Zoe. Zâmbeşte şi-mi strânge mâna. Trebuie să-ți spun, fata asta te laudă mult.

— Ăă, şi pe tine, îi răspund, şi îmi dau seama că e puțin spus, ținând cont de faptul că numele lui apare la fiecare a doua propoziție.

— Serios? O strânge de mijloc. Mă bucur să aud asta.

— De parcă n-ai ştii deja, intervine Trudie, dându-i un ghiont în coaste atât de tare, încât dacă ar fi fost un pic mai firav ar fi ajuns în ghips.

Îmi petrec restul călătoriei spre gospodăria familiei King confirmând faptul că Trudie este probabil cea mai norocoasă persoană din lume să-l aibă ca iubit pe Ritchie. Ajungem exact în timp ce Barbara pregăteşte masa de duminică.

Pentru un avocat important, cu un salariu la care magnații petrolului doar visează, Barbara King se descurcă destul de bine la treburile casnice. Costumul la comandă cu care era îmbrăcată data trecută a fost înlocuit cu o fustă şic din bumbac, care cade elegant peste genunchi, cu o cămaşă modern croită şi cu un şorț atât de apretat, încât mă întreb de ce s-a mai deranjat să-l îmbrace.

Părul îi e la fel de aranjat ca pentru birou şi machiajul fără cusur, deşi nu are pe cine să impresioneze în afară de noi şi un pui fript, de dimensiunile unui struț bine dezvoltat, pe care tocmai l-a scos din cuptor.

— Băieții mei! strigă ea, dându-şi jos mănuşile şi deschizându-şi brațele larg. V-a plăcut la biserică?

Andrew şi Eamonn aleargă în brațele ei, dar rămân reci în ceea ce priveşte biserica. Barbara se trage înapoi şi le analizează fețele.

— Trudie, se încruntă ea. L-ai îmbrăcat pe Eamonn cu jerseul de lână al lui Andrew? Nu ți-am spus că e alergic?

— O, scuze, spune Trudie.

— Dac-ai ştii ce i se poate întâmpla! Deja văd semne de iritații, bombăne Barbara. Eamonn, las-o pe mami să-ți dea jos asta, da?

După ce îi trage peste cap puloverul şi se asigură că e în afara oricărui pericol imediat, Barbara se întoarce la masă.

— Ați învățat ceva nou la biserică? aruncă ea peste umăr.

— Cară-te! chicoteşte Andrew. Cară-te! Cară-te! Cară-te!

După expresia de pe chipul Barbarei King, nu cred că e

impresionată.

Capitolul 29

E zece şi douăzeci şi patru de minute, ora mea preferată. Copiii sunt în pat, deci pot să trimit e-mailuri, să țin conferința mea telefonică zilnică cu Trudie şi să încerc să nu mă mai gândesc la Jason, cuibărindu-mă în pat ca să aflu cu cine şi-o mai trage Lucky Santangelo în următorul capitol din *Chances,* cartea lui Jackie Collins.

Dar nu şi în seara asta. O, nu! Deşi a ajuns să-mi placă să am grijă de Ruby şi de Samuel, se întâmplă ceva din când în când, la ora de culcare. Ceva care face ca aceste ființe, de altfel adorabile, să se transforme în mini-pittbuli, hotărâți să nu se lase duşi cu forța în dormitor.

În această seară, asta se traduce în protestele, scuzele şi minciunile obişnuite, dar, în cazul lui Ruby, include o asemenea porție de isterie, încât încep să mă întreb dacă nu cumva chiar *are* un vampir în dulap.

— *Nuuuu!* Nu merg la culcare, *nuuuuu!* țipă ea, bătând cu pumnii în balustradă.

— Ruby, scumpo, ascultă-mă, îi spun disperată. Nu te ajută la nimic, chiar la nimic, eşti epuizată.

— *Nuuuu, nu sunt!* se plânge ea, alergând în living.

Mai respir o dată adânc, a paisprezecea oară în seara asta. E mai rău decât de obicei. Habar n-am de ce, dar e mai rău. Încep să disper în fața aparentei inutilități a metodelor mele, care includ tonul calm, abțibildurile, pauzele, şi simt cum mă podidesc lacrimile.

O găsesc pe Ruby pe canapea, cu capul îngropat într-o pernă, suspinând continuu. Îmi pun mâna pe brațul ei, dar mi-o dă la o parte.

— *Nuuuuuu!*

Respir adânc a cincisprezecea oară, îmi iau capul în mâini şi încerc să gândesc.

Dar nu mă pot concentra la soluții practice, ci doar la un şir de gânduri care demonstrează că sunt varză la treaba asta.

Şi ce dacă am avut câțiva ani grijă de copii, într-o grădiniță frumoasă, organizată, de unde trebuia să-i înapoiez părinților la

sfârşitul zilei? Asta nu e o provocare, nu?

Şi cui îi pasă dacă reuşesc să-mi păstrez un ton calm şi o atitudine la fel de calmă când Ruby arată de parcă ar vrea să se arunce de pe o stâncă, iar eu mă simt de parcă cineva mi-ar smulge măruntaiele?

Nu există altă explicație, Zoe Moore. Eşti o amărâtă ratată.

Ruby se ridică şi se uită urât la mine.

— Tu de ce eşti supărată? îmi spune acuzator, cu buza de jos tremurând.

— Nu sunt supărată, scumpo, îi răspund, sperând că par convingătoare.

— Şi atunci de ce plângi?

Îmi ating obrajii. Sunt uzi.

— Nu ai niciun drept să plângi, strigă Ruby. *Tu* ai o mămică. Eu nu.

Sunt atât de surprinsă, încât nu ştiu ce să răspund. Apoi îi spun:

— Despre asta e vorba, Ruby? E din cauza mamei tale?

Ruby îşi trage nasul şi îşi şterge obrajii. Apoi dă din cap.

— Of, scumpo.

O trag spre mine şi o iau în brațe.

La început, umerii ei mici şi încordați refuză să se lase îmbrățişați. Dar, în timp ce o mângâi pe păr, se relaxează şi îşi îngroapă fața în gâtul meu.

— M... mămica mă ducea la culcare în fiecare seară, îmi spune, cu vocea tremurândă. Îmi... îmi citea o poveste şi mă săruta pe frunte, şi era în camera cealaltă dacă aveam nevoie de ea. Se opreşte şi trage aer în piept. Dacă eram speriată, nu trebuia decât să merg în camera ei şi ea era acolo. Ruby îşi ridică privirea spre mine. Dar... nu mai e acolo. E în rai.

Lacrimile cad pe cămaşa ei de noapte. Simt un nod în gât care nu mă lasă să vorbesc.

— Ştiu, dar, când mămicile sunt în rai, ele sunt în continuare lângă fetițele lor, îi spun, improvizând cât pot de bine.

Mă priveşte întrebător.

— Ele le privesc de sus şi au grijă ca totul să fie în regulă, continui eu, printr-o perdea de lacrimi. Şi, dacă ți-e frică, nu trebuie decât să închizi ochii şi să ți-o imaginezi pe mămica ta şi să-i spui care e problema.

— Şi o să mă audă? întreabă Ruby.

— Sigur.

Stăm amândouă în tăcere şi ne gândim pentru o clipă la acelaşi lucru, bănuiesc. La mămica lui Ruby, care e în rai şi nu mai poate s-o sărute de noapte bună.

— E greu uneori, spune Ruby, oprindu-se din plâns.

— Ştiu, Ruby…

— Să mi-o imaginez, vreau să spun. Asta e greu.

— Cred că nu ai văzut-o de mult, nu? îi spun. Ştii ceva? Ar trebui să-ți pui o fotografie cu ea lângă pat. Aşa vei putea să vorbeşti cu ea sau chiar numai să te gândeşti la ea ori de câte ori vrei.

Face ochii mari, surprinsă.

— Serios? spune ea, înseninându-se. Aş putea face asta?

— Nu văd de ce nu. Dacă ți-ar plăcea.

Dă din cap hotărâtă.

— Da, mi-ar *plăcea.*

Sunt atât de încântată de gândul că poate sunt varianta de Liverpool a lui Tracy Hogg, până la urmă, încât îmi trebuie un moment până să-mi dau seama că sunt uşor îngrijorată. Îngrijorarea e declanşată de ceva ce m-a tot sâcâit de când am ajuns aici: *n-am văzut nicio fotografie cu mama lui Ruby, în toată casa.*

Nicio fotografie de nuntă pe şemineu, nicio fotografie de familie lipită pe frigider, niciun album foto prin sertare. De fapt, dacă n-aş şti, aş zice că nici n-a existat vreodată.

— OK, îi spun lui Ruby, poate că pot să vorbesc cu tăticul tău despre asta mâine-seară – dacă vine acasă – şi vedem dacă putem face rost de una pentru tine. Ce zici?

— Ştiu unde putem găsi o fotografie cu mămica, îmi spune ea, coborându-şi vocea conspirativ. Vino să-ți arăt.

Când se ridică în picioare şi mă ia de mână mă simt dintr-odată neliniştită.

— Ruby, chiar cred c-ar trebui să aşteptăm să vorbesc cu tatăl tău.

Fețişoara ei se îmbufnează iar.

— Deci, nu pot vorbi cu mămica?

Îmi muşc buzele.

— Haide, atunci. Arată-mi unde e.

Capitolul 30

Fotografia e în camera de serviciu, ascunsă pe fundul unui sertar de lângă un grătar portabil care adună praful. Nu poate fi atât de veche pentru că apare şi Ruby în ea, chiar dacă e bebeluş, dar e jerpelită şi cu colţurile îndoite. În ciuda stării în care se află, are ceva care te atrage imediat.

Mama lui Ruby e personificarea tinereţii şi a vitalităţii, părul ei lung şi blond căzându-i în cascade pe umeri, ochii ei căprui fiind vii şi strălucitori. O ţine pe Ruby atât de aproape de faţă, încât au nasurile la câţiva centimetri distanţă şi se privesc ochi în ochi. E imaginea de neconfundat a iubirii profunde şi fulgerătoare pe care o simt mamele imediat după ce li se naşte primul copil. Imaginea cuiva care tocmai a descoperit o parte a inimii despre care nu ştia că există.

— Nu crezi că e frumoasă? îmi şopteşte Ruby.

— E superbă, îi răspund.

Şi vorbesc serios. Are o frumuseţe clasică, cu buzele pline, pielea uşor pistruiată şi structura osoasă a unui supermodel.

Găsesc o ramă foto într-un sertar din hol – îmi amintesc că am văzut-o acolo mai demult. Ruby mă priveşte în timp ce aranjez fotografia în ramă.

— Gata, îi spun. Cum e?

Când îmi zâmbeşte, ştiu că mă aflu pe drumul cel bun.

— E bine, îmi spune cu hotărâre.

— Mă bucur. Acum, haide la culcare.

— Aşteaptă, spune Ruby şi ia fotografia. O priveşte o clipă, apoi îşi lipeşte buzele de sticlă.

Îmi simt inima crescând în piept şi-mi amintesc automat că aici e vorba de mult mai mult decât de a-mi face treaba bine. E vorba de o fetiţă care poate să-i dea mămicii ei un sărut de noapte bună, ceea ce n-a mai făcut de aproape trei ani.

Când Ruby se cuibăreşte în pat şi-şi trage cuvertura până la umeri, mă aplec şi o sărut.

— Noapte bună, Ruby.

— Noapte bună, Zoe.

Sunt pe cale să ies, când o aud spunându-mi:

— Zoe?
— Da, scumpo?
— Mulțumesc.

Când ajung în patul meu e aproape unsprezece şi jumătate. Somnul mă cuprinde repede şi profund… şi următorul lucru pe care-l aud e vocea lui Ryan. La fel de sonoră ca un elicopter care aterizează în dormitorul meu.

— Zoe? Vino afară, aş vrea să vorbesc cu tine.

Mă frec la ochi şi mă uit la ceas. E şapte şi douăsprezece dimineața, ceea ce înseamnă că am dormit aproape opt ore. Dar mă simt de parcă au trecut numai câteva minute de când am ațipit.

— Zoe? Mă auzi?

Mă ridic, simțindu-mă ca un zombi care a suferit de insomnie o săptămână.

— *Zoe!*

Mă ridic, aranjându-mi pijamalele şi căutând prin cameră un elastic cu care să-mi leg părul. Sunt eu pe jumătate adormită, dar în niciun caz nu-i deschid uşa lui Ryan arătând ca nevasta lui Dracula într-o zi proastă.

— O clipă! îi răspund pe un ton care ar trebui să sune relaxat, dar care nu e aşa.

— ZOE!

Mă reped la uşă şi o deschid, fără să mai iau în considerare faptul că tot n-am găsit un elastic.

— *Da?* îi răspund relaxată.

Tocmai deschide gura să vorbească când privirea i se îndreaptă spre bluza mea de pijama.

— E vreo problemă, Ryan? îl întreb calmă.

Îşi întoarce privirea intenționat şi-mi face semn spre bluza de pijama.

Îmi îndrept privirea în jos.

Apoi, aproape că-mi vine să leşin.

Of, futu-i! Futu-i!

Eram aşa de obosită aseară, că am reuşit să sar doi nasturi când m-am îmbrăcat cu pijamalele. N-ar fi cine ştie ce problemă, doar că sânul meu stâng iese afară prin gaură.

Intru la loc în cameră, iau halatul şi-l leg strâns în jurul

corpului.

— Scuze, murmur eu, cu fața arzând. Ăă, cu ce te pot ajuta?

— Pot să intru? întreabă el. Expresia de pe chipul lui îmi sugerează că nu-l interesează o cană de cafea şi o conversație despre ce ne mai zice horoscopul astăzi.

Mintea mea o ia la goană – ce am în cameră şi n-aş vrea ca Ryan să vadă? În capul listei sunt chiloții de ieri pe care i-am lăsat lângă pat şi pe care evident că nu trebuie să-i vadă, chiar dacă tocmai i-am arătat ceva mai mult decât aş fi dorit.

— Trebuie să-ți vorbesc undeva unde copiii să nu audă, şopteşte.

Ezit.

— Da, sigur. Doar o secundă, îi spun, intrând înapoi în cameră şi închizând uşa după mine.

Îl aud cum oftează din nou.

Studiez repede camera, în timp ce inima îmi bubuie într-o încercare curajoasă de a bate recordul mondial la alergat viteză. Împing chiloții cu pricina sub pat. Ascund setul pentru decolorarea mustăților în dulap. Şi, dintr-un motiv pe care nu-l pot explica, înlocuiesc volumul de Jackie Collins de pe noptieră cu *Crimă şi pedeapsă* a lui Dostoievski, o carte pe care mi-am promis că o voi citi la un moment dat în viață, dar pe care n-am reuşit până acum s-o încep.

În douăzeci de secunde, camera se transformă în ceva acceptabil pentru ochii lui Ryan. Deschid uşa.

— Intră, te rog, îi spun, de parcă l-aş invita la o tratație cu vin fiert şi prăjiturele.

Ryan intră şi se aşază la capătul patului. Eu mă instalez în partea opusă.

— Bun, spun eu senină. Cu ce te pot ajuta?

Capitolul 31

Stând în vârful patului, mă observ în oglinda măsuței de toaletă şi cele mai negre bănuieli în legătură cu coafura mea îmi sunt confirmate. Părul meu arată de parcă ar fi fost prins între lamele unei secerătoare. Îl adun cât de bine pot şi-l strâng, încercând să mă concentrez la ce spune Ryan.

— Zoe, începe el şi oftează din nou.

În dimineața asta poartă o pereche de pantaloni scurți mai vechi, pe care nu i-am mai văzut. În timp ce se apleacă în față şi-şi pune coatele pe genunchi, pantalonii se ridică şi îi descoperă coapsele musculoase şi bronzate. Le privesc o clipă, dar imaginea lor îmi rămâne întipărită pe retină.

— Da, Ryan?

Mă priveşte în ochi şi îmi dau seama cât e de obosit.

— Copiii mei te plac, spune el încet.

— O! îi răspund, înviorându-mă. Păi… mulțumesc. Adică, e bine!

El dă din cap.

— Copiii mei te plac. Şi… şi eu…

E pe cale să-mi dezvăluie părerea lui despre mine.

— Eu cred că eşti… eşti…

Mă aplec spre el nerăbdătoare, muşcându-mi buzele.

— De fapt, nu contează ce cred eu, spune el.

— Exact.

Mă dezumflu.

Îşi priveşte mâinile şi-şi scarpină un deget. Pielea aurie de pe încheietura lui se albeşte o clipă.

— Şi pentru că noi… adică, de vreme ce copiii te plac, o să fiu cât de diplomat pot.

Încerc să nu ridic o sprânceană, dar cuvintele „diplomat" şi „Ryan" nu prea merg împreună.

— Fotografia pe care ai pus-o lângă patul lui Ruby, aseară…

Inima aproape că mi se opreşte. Uitasem de ea. Dar îmi dau seama imediat că rețineri le mele erau justificate. Şi mai ştiu că, orice s-ar fi întâmplat seara trecută, aceasta e o discuție care *nu* se

va încheia într-o criză de râs.

— Ah, e tot ce reuşesc să spun.

— Da, „ah”, mă imită el. Am luat-o de acolo.

— Oh.

— Şi aş vrea să respecţi faptul că asta e casa mea, continuă el. Vocea lui, la fel de gravă şi de profundă ca întotdeauna, e puţin guturală în dimineaţa asta. Dacă voiam s-o decorez cu fotografii ale fostei mele soţii, aş fi făcut-o. Dar nu vreau. Şi cred că e alegerea mea.

— Ryan, uite… Nu ştiu exact ce am să-i spun. Vreau să spun că nu mi-am dat seama…

— Atât am vrut să-ţi spun.

— Te rog, dă-mi voie să-ţi explic…

— Nu, mă întrerupe el.

Sunt atât de uimită, încât aproape cad jos din pat. Mă ridic şi mă străduiesc să-mi păstrez cumpătul. Pentru că ştiu că, indiferent dacă-i place sau nu, trebuie să-i explic lui Ryan ce s-a întâmplat aseară.

— Te rog, dă-mi voie să-ţi spun ce a zis Ruby aseară. Te rog.

Ryan ezită o clipă.

— OK, ce a spus?

Simt un nod în gât. Bun. *Fii calmă, Zoe. Calmă, dar concisă.*

— A spus că motivul pentru care nu vrea să meargă la culcare este că mămica ei nu mai e aici s-o sărute de noapte bună. Cuvintele mi se rostogolesc din gură. A spus că nu şi-o poate imagina, pentru că nu-şi mai aminteşte cum arată. A spus că vrea să poată vorbi cu ea pentru că…

— *Opreşte-te!* strigă Ryan. E destul. Pentru Dumnezeu, e destul!

— Dar, Ryan…

— Am spus că e destul. Acum, *te rog,* fă cum zic eu. Măcar o dată.

— OK, OK. Îmi strâng mai tare halatul pe mine. Scuză-mă.

Dă încet din cap şi trage aer în piept, apoi se ridică să plece.

Bravo, bine jucat, Zoe.

— N-am vrut să te supăr, adaug eu stânjenită.

Când ajunge la uşă, se întoarce. Îi întâlnesc privirea şi sunt şocată de ce văd. Ochii lui sunt plini de tristeţe şi, sunt sigură, de lacrimi. Plânge? Ryan chiar plânge?

— Nu m-ai supărat.

Îşi trage nasul şi trânteşte uşa după el.

Capitolul 32

To: zoemmoore@hotnet.co.uk
From: helen@hmoore.mailserve.co.uk

Dragă Zoe,

Ce mai faci? Scuze că nu ți-am mai trimis mesaje de un timp, dar, după cum cred că ți-a spus tata la telefon, nu m-am simțit în apele mele în ultima vreme. Absolut toți cei de la birou au virusul ăsta la stomac şi sunt sigură că mă atinge şi pe mine.

Doar asta poate fi, pentru că sunt extrem de epuizată şi mi-am pierdut complet pofta de mâncare. N-am fost niciodată o mâncăcioasă, după cum ştii, dar, acum câteva seri, când ne-am dus pe la Dave şi Angela să mâncăm, abia dacă am putut înghiți ceva. Cu toate astea am slăbit un kilogram la Slimming World, pentru prima dată într-o săptămână „roşie", deci nu am numai veşti proaste.

Ian şi Debbi, vecinii de alături, au un bebe. E un băiețel, de 4,73 kilograme, îți vine să crezi? Debbie încă se simte un pic slăbită după naştere. Ne-am întâlnit cu ea ieri şi a spus că a fost ca şi cum ar fi încercat să scoată un pepene prin zonele ei intime. Tatălui tău i s-a făcut un pic greață. L-au botezat Harley. Harley Stan Keanu Xabi Smith. Cu toate astea, sunt sigură c-o să ne obişnuim cu numele.

Apropo, mulțumesc că ne-ai trimis fotografiile. Copiii sunt superbi, mai ales Ruby, cu *părul ei blond. Şi casa arată minunat, parcă e desprinsă din* Neveste disperate. *Bineînțeles, eu tot cred că era mai bine dacă acceptai postul acela în Wirral, indiferent cât de bun şef îmi spui că e Ryan. Acolo, în Neston, era una dintre grădinițele acelea multietajate. Aşa se numesc, nu?*

Of, n-are rost, trebuie să-ți spun ceva.

Jason a venit pe aici zilele trecute. Tocmai ajunsesem acasă de la serviciu – după o zi infectă de la un capăt la altul, în care Maurice *Black de la salarizare mi-a zgâriat Astra pe o aripă, când ieşeam din NEP – şi a plecat mai departe, pur şi simplu. De necrezut. Voia adresa ta din State, cică, şi a insistat destul de mult să i-o dăm. Normal că nu i-am dat-o. Taică-tău l-a trimis la plimbare şi sper, din*

toată inima, să nu-l mai văd niciodată.

Sper că am făcut bine că ți-am spus. Să nu-ți faci griji, da? Cred că am reuşit să scăpăm de el şi, după câte i-a zis taică-tău, m-aş mira să-l mai văd apărând la uşă.

Nu prea mai am ce să-ți zic, în afară de faptul că am ales modelul pentru o baie nouă. E aproape identică cu aceea din catalogul de la Fired Earth şi are şi bideu. Reacția lui taică-tău a fost: „La ce ne trebuie bideu, dacă avem hârtie igienică?” Tipic pentru el, nu-i aşa?

Cu mult drag,
Mama

Capitolul 33

Ținând cont de faptul că mama consideră bârfa o întrecere sportivă, sunt uimită de lipsa de detalii din mesajul ei referitor la faptul că Jason a apărut acasă. Ce anume a spus? Cu ce era îmbrăcat? Era stânjenit? Şi-a cerut scuze? Şi, mai exact, de ce a venit?

De ce? De ce? De ce?

Bineînțeles că nu o pot întreba toate lucrurile astea în e-mailul meu de răspuns. Să vorbesc despre acest subiect ar distruge iluzia atent construită că l-am uitat. Că acum, dacă sunt în State, abia dacă mă mai gândesc la el.

E comic, realmente, pentru că nimic nu e mai departe de adevăr. Mă gândesc la el tot timpul, între momentele bine-venite de distragere a atenției oferite de bicepşii lui Ryan şi deciziile referitoare la cina copiilor.

Mă gândesc mereu la detalii: că, atunci când râde, e un râs adevărat, fără jumătăți de măsură, îşi lasă capul pe spate şi se abandonează în totalitate momentului.

Mă gândesc la atenția cu care lucrează când găteşte, o imagine a concentrării intense, chiar şi atunci când pregăteşte ceva simplu, cum ar fi spaghete bolognese. Mă gândesc că el cântă sub duş aşa cum n-am auzit pe nimeni cântând: cu vocea lui puternică şi melodioasă, fredonând melodii ca un profesionist.

Mă gândesc la detaliile astea şi la altele. Şi nu mă pot opri să nu mă gândesc.

Pe lângă problema evidentă că încă sunt îndrăgostită de el, nu mă ajută deloc faptul că au rămas atât de multe întrebări fără răspuns în ceea ce priveşte relația noastră. De exemplu, habar n-am când s-a stricat totul. M-am întrebat iarăşi şi iarăşi şi am ajuns la concluzii diferite, de fiecare dată.

Şi mai sunt şi bănuielile mele rămase fără răspuns că trebuie să fi fost vorba de o altă femeie. Jason a insistat după aceea că n-a fost – nu mi-a spus mie, pentru că eu nu l-am mai văzut din acea zi fatidică, dar, nu după mult timp, mi-a ajuns la urechi explicația prin prietenii comuni: pur şi simplu, i s-a făcut frică. N-a putut merge până la capăt. Şi-a dat seama că nu eram potrivită pentru

el.

Toate astea au făcut ca săptămânile de după nuntă să fie şi mai insuportabile – pentru că, deşi în Liverpool sunt circa o jumătate de milion de locuitori, uneori seamănă cu un sat. Ca o ironie, ăsta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau acolo. De exemplu, nu cred c-am intrat vreodată în barul lui Keith, de pe Lark Lane, fără să dau de cineva cunoscut. Îmi plăcea să-l compar cu viața de pe platourile de filmare de la *Prietenii tăi,* doar că eu semăn cu Jennifer Aniston la fel de mult cât semăn cu o balenă cu cocoaşă.

Singura problemă în ceea ce priveşte un sat e că, atunci când există ceva despre care nu vrei să vorbeşti, este greu să te abții, mai ales când ştii că e cel mai tare subiect de conversație.

Ştiu că e în natura omului să bârfească. Dar nu-mi pot închipui nimic care să atragă mai multe discuții şi speculații ca ziua nunții mele.

În mod ciudat însă, singura persoană cu care toți voiau să discute eram eu. Expresia de pe chipurile lor, când ajungeau să vorbească cu mine – mai ales dacă era prima dată când mă întâlneau din ziua cu pricina –, era de milă, stânjeneală şi disconfort (semănând un pic cu expresia femeilor din reclama la pilulele pentru „probleme cu burtica”, doar că, bineînțeles, nu poți cumpăra ceva de la magazin care să te ferească de o conversație cu Zoe Moore).

Cred că era de aşteptat, dar, după un timp, atmosfera din jurul meu, oriunde aş fi mers, a devenit apăsătoare.

Până şi relațiile cu prietenii mi-au fost afectate. Jessica, de care am fost atât de apropiată în ultimii ani, n-a ştiut cum să se descurce în perioada de după 14 aprilie. Problema era că Neil, logodnicul ei, era cel mai bun prieten al lui Jason. Când Jason şi cu mine eram un cuplu, totul fusese grozav. Când ne-am despărțit, a fost dezastruos.

Discuțiile cândva fireşti cu Jessica au devenit încordate. Continuând să păstreze legătura cu Jason, era, în mod clar, apăsată de un sentiment de lipsă de loialitate față de mine. Asta, dar şi o stare permanentă de panică, referitoare la ce trebuia să-mi dezvăluie din ce spusese el şi ce nu.

Rezultatul a fost o serie de întâlniri stânjenitoare, în care Jessica se lupta cu conştiința, neştiind dacă ar trebui sau nu să se alăture ritualului de împroşcare cu noroi a lui Jason, condus de mama, sau, ca o persoană care cunoştea şi varianta lui, ar fi

trebuit să încerce să-l apere. Bineînțeles că n-a făcut-o niciodată, dar mi-am dat seama că ideea, în sine, o făcea să se simtă vinovată.

Ideea e că prieteniile nu pot supraviețui unor asemenea întâmplări – cel puțin, prietenia mea cu Jessica n-a supraviețuit. Şi, chiar dacă n-aş merge atât de departe să spun că n-o mai consider prietenă, relația noastră s-a stins undeva, pe traseu. Ne vom trimite una alteia felicitări de Crăciun, sunt sigură, dar nu mă aştept la mai mult de atât.

În ceea ce-i priveşte pe mama şi pe tata, asta e o altă poveste. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tata. Ca de obicei, a adoptat o atitudine curajoasă şi mi-a oferit ajutorul tăcut de care aveam nevoie. Şi nu e vorba despre nimic special. E vorba de băuturi cu lapte, de consistența pastei pentru tapet, înainte de culcare. E vorba despre felul în care a tratat cu agenții imobiliari, care erau la fel de înțelegători ca planctonul. Şi e vorba, mai ales, de faptul că a ținut-o în frâu pe mama. Ceea ce n-a fost uşor, pentru că ea n-a reacționat deloc bine.

Sigur că n-o acuz pentru faptul că era supărată: 14 aprilie era ziua cea mare şi pentru ea. Şi avea dreptate când spunea că migdalele confiate sunt greu de returnat.

Chiar dacă n-am învinovățit – şi nu învinovățesc – pe nimeni pentru cele întâmplate, după un timp am vrut o pauză. Am vrut un nou început. Aşa că, atunci când am citit într-o revistă un articol despre femei care îşi foloseau cunoştințele dobândite în Anglia pentru a lucra în străinătate, am rămas pe gânduri.

În multe privințe, era tot atât de probabil ca eu să mă mut în străinătate pe cât este să ia Gordon Ramsay titlul de Miss World. Nu mai făcusem aşa ceva. Dar, în timp ce-mi verificam mesajele, a cincizeci şi treia oară în ziua respectivă, să văd dacă Jason nu încercase cumva să ia legătura cu mine – şi am văzut că nu –, mi-am dat seama că îmi ajunsese. Trebuia să plec.

Dar există o fisură în planul fără cusur pe care am încercat să-l pun la punct ca să scap de vechea mea viață. Poți traversa un ocean ca să evadezi. Dar nu poți să scapi de propriile tale gânduri.

Capitolul 34

Barbie şi Action Man suferă operaţii estetice complicate, mulţumită unui tub uriaş de plastilină. Action Man e binecuvântat cu un picior în plus, iar Barbie a primit implanturi cu silicon atât de strâmbe, încât, dacă ar fi vie, ar putea intenta un proces pentru malpraxis. Poate că nu e ora tradiţională de lucru manual, de sâmbătă după-amiaza, dar îi ţine pe copii ocupaţi până când le pregătesc cina târzie.

Însă, când îmi ridic privirea de la sendvişurile cu ton, îmi dau seama imediat că pacea e pe cale să fie tulburată: Ryan intră în bucătărie mai stresat ca niciodată.

— Zoe, trebuie să-ţi cer o favoare.

Încerc să nu par uimită. De obicei, Ryan nu-şi califică cererile drept „favoruri”. De obicei, le consideră lucruri pe care ar trebui să le fac în mod automat. Sau nu le consideră nicicum.

— Ăă, OK. Despre ce e vorba?

Sper că nu par prea suspicioasă.

— Nu trebuie să fii atât de suspicioasă.

— Nu trebuie, îi spun. Adică, nu sunt.

— S-ar putea să fie ceva drăguţ, continuă el defensiv. De fapt, chiar *e* ceva drăguţ.

Acum chiar că sunt suspicioasă.

— Ăă, mda. Ce anume?

— Vreau să ieşi cu mine diseară, mă anunţă el.

Scap cuţitul din mână. Când se loveşte de podea, sunt cât pe ce să rămân fără degetul mic de la picior. Ruby scoate un icnet şi sare în sus, strivind sânii lui Bărbie de masă.

— Tati, te duci cu Zoe *la o întâlnire?* strigă ea.

— Nu! răspundem amândoi la unison.

Obrajii mei sunt, dintr-odată, foarte roşii.

— Trebuie să merg la o cină oficială, explică Ryan. La o cină oficială extrem de importantă. Una de la care nu-mi permit să lipsesc. Şi persoana cu care trebuia să merg m-a lăsat baltă.

— Da, răspund eu cu jumătate de gură.

Probabil că nu există vreo femeie care să nu sară în sus la

ocazia de a merge la o întâlnire cu un bărbat care arată ca Ryan. Dar eu sunt extrem de conştientă de cât de nepotrivite sunt sentimentele semierotice pe care le trezeşte în mine şi încep să cred că *trebuie* să fac mai mult ca să le țin în frâu.

Ştiu că nu sunt altceva decât rezultatul inimii mele frânte, dar asta nu le face acceptabile, ținând cont că e şeful meu. Să merg cu el la o întâlnire, cum spune Ruby, ar însemna s-o caut cu lumânarea.

— Ăăă, n-ai putea încerca cu altcineva? adaug eu.

— Am încercat. E prea târziu.

— Deci, eu sunt ultima opțiune, nu?

Mă ignoră.

— Cine va avea grijă de copii? îl întreb.

— Ăă, îi telefonez Barbarei King, să văd dacă pot sta la ea, îmi răspunde.

— Barbara King? întreb eu uimită.

Cred că s-a țicnit. Ştiu că pe Trudie n-ar deranja-o, dar cu Barbara e altă poveste. Barbara ar avea mai multă îngăduință pentru un criminal în serie decât pentru Ryan.

— Da, de ce nu? întreabă el.

— Credeam că nu vă înțelegeți.

— Nu ne înțelegem. Dar nu-i cer să-şi petreacă seara cu mine, îi cer să şi-o petreacă împreună cu copiii mei. Are impresia că e vecina perfectă. Acum o poate dovedi.

— Dar nu pot să merg! intervin eu când ridică receptorul.

— De ce nu?

— N-am... n-am nimic cu ce să mă îmbrac!

În clipa în care rostesc cuvintele, îmi vine să-mi trag una. Pentru urechile unui tip, fraza asta este echivalentă cu încercarea de a te eschiva de la datoria de jurat doar pentru că ți-a ieşit un coş. Dar nu numai că e extrem de important pentru mine, e şi foarte adevărat.

Când mi-am făcut bagajele pentru State nu mi-am închipuit că voi ieşi în vreun loc extrem de elegant, nu mai mult decât vreun bar din apropiere. Şi doar pentru că am de gând să stau aici un an nu înseamnă că am avut mai mult loc în geamantan decât pentru o călătorie de două săptămâni în Mallorca. Aşa că rochiile şic au rămas acasă, iar jeanşii au venit cu mine.

— Va trebui să găseşti o scuză mai bună, îmi spune Ryan.

— Şi, atunci, în ce-ar trebui să mă îmbrac? continui eu exasperată.

— Nu-ți face probleme. Rezolv eu.

Probabil că par extrem de îngrijorată.

— Relaxează-te, insistă el. Găsim noi ceva frumos cu care să te îmbraci.

Dintr-odată mă simt mai bine, când îmi dau seama ce-mi sugerează. Mă gândesc la Richard Gere. Mă gândesc la Julia Roberts. Mă gândesc la momentul din *Pretty Woman*, în care el o duce pe Rodeo Drive şi cheltuie o avere pe ea. Mă gândesc... *Uraaa!*

— OK, OK, îi spun, dându-mi ochii peste cap. Hai că merg.

— Bine.

— Îmi eşti dator, adaug, încercând să nu par atât de veselă pe cât mă simt acum.

În timp ce Ryan ridică receptorul să negocieze cu Barbara King în legătură cu copiii, eu mă gândesc dacă să aleg violet sau roşu. Violetul mi se potriveşte, dar roşul e mult mai versatil – oricum, aşa spune mereu revista *Grazia.* De ce mă gândesc la asta? Roşu, violet, ce contează? Atâta timp cât e nou şi folosim cardul lui Ryan, nu contează.

— Nu ştiu cum să-ți mulțumesc, îi spune Ryan Barbarei, printre dinți. E pe cale să închidă, când ezită. Ah, încă un lucru, continuă el. O trimit pe Zoe la tine. Aş vrea să-i împrumuți o rochie.

Capitolul 35

Îmi place să vin în inima Bostonului, cu combinația lui copleşitoare de clădiri vechi, parcuri pline de verdeață şi zgârie-nori strălucitori. În fruntea listei mele cu locuri favorite e Newbury Street, plină de galerii de artă elegante, pe care tot vreau să le vizitez, restaurante cochete, unde aş vrea să mă ducă cineva, şi buticuri selecte, în ale căror vitrine privesc întotdeauna. (Fac asta sperând că vânzătorii mă vor crede fiica bogată a unui diplomat englez, şi nu doar cineva care nu-şi permite nici măcar o pungă de hârtie de la ei.)

Şi venim aici pentru cina lui Ryan, care are loc în cel mai fițos hotel din oraş, un monument magnific al anilor ’20, aflat în capătul străzii, dominând magazinul Chanel, într-o parte, şi parcul Boston Common, în cealaltă. Ştiu c-ar trebui să trăiesc momentul, cu toată strălucirea lui, şi, în timp ce păşesc în holul hotelului, încerc să copiez mersul elegant al celorlalte femei.

Numai că nu-mi iese.

Pantofii cu toc cui şi cu barete ai Barbarei King nu mă ajută. Ea poartă echivalentul măsurii britanice şase. Eu port cinci. O diferență mică, am crezut eu, dar, după cum am observat – când m-am împiedicat de scările verandei şi aproape că am intrat cu capul într-un tufiş – una esențială.

Suntem întâmpinați la uşă de o blondă bosumflată, cu o talie de diametrul brațului meu, şi conduşi spre sala de dans.

— Pe aici, spune Ryan, deschizându-mi o uşă. Apropo arăți… ăă… bine.

Mă priveşte în ochi în timp ce-mi spune asta, iar eu simt fluturi în stomac. Aproape că-mi vine să mă iau la palme: cât de ridicol de naivă şi de primitivă. Lăsând la o parte hotărârea de a pune capăt obsesiei mele, cuvintele lui Ryan sunt, în mod clar, o expresie a unei tehnici de management pe care a învățat-o la un curs costisitor unde l-a trimis compania pentru care lucrează – cuvinte care să mă facă să fiu mai încrezătoare în fața obstacolelor. Pentru că adevărul e că nu arăt bine: arăt de parcă m-ar fi îmbrăcat un nebun daltonist.

Pe lângă pantofii nepotriviți, trebuie să mă lupt şi cu cea mai

meschină rochie pe care am văzut-o în viața mea, o rochie care ar fi prea mică să acopere un porcuşor de guineea bulimic, ca să nu mai vorbim de mine şi de cele şaptezeci şi patru de kilograme ale mele.

Mi-am dat seama de asta în timp ce mă pregăteam, rochia dezvăluia prea multe ca eu s-o port în starea ei inițială, aşa că am adaptat-o cu ajutorul câtorva ace de siguranță, de care spânzură acum nişte bucăți de material, ca să pot păstra măcar o urmă de decență.

Artificiul aproape că funcționează. Am un ac la fiecare subraț, câte două de fiecare parte a taliei şi unul la spate. Dar, dacă vreunul dintre ele se desface la un moment dat, în timpul serii, mă voi trezi în mijlocul unei şedințe ad-hoc de acupunctură.

— Urăsc rochia asta, murmur, cu un zâmbet țeapăn, în timp ce mă împiedic de altă treaptă.

— Arăți minunat, răspunde Ryan. Hei, vorbesc serios.

Simt o senzație periculos de plăcută în stomac.

Of, adună-te, Zoe!

Am vrut să probez cel puțin alte şase rochii din garderoba Barbarei, dar mi-a dat peste mână de parcă aş fi fost un copil de şase ani care se întinde după dulciuri. Rochia Valentino neagră, lungă până în pământ, nici nu intra în discuție. Nici cea violet de la Roberto Cavalli. Mi-a aruncat o privire de nici-să-nu-te-gândeşti când am zărit rochia YSL roşie şi pe cea crem de la D&G. Nu că aş fi încăput în vreuna dintre ele. Dar ar fi fost mai potrivite decât rochia asta galbenă oribilă, în care mă simt ca vedeta unui bar de striptease.

Mai mult, ştiți că toate revistele spun că o lenjerie frumoasă face minuni pentru încrederea ta? Ei bine, singura pereche de chiloți curați erau nişte boxeri cu Wonder Women, pe care i-am primit de la Moşu' la grădiniță, acum patru ani.

Mai e nevoie de detalii?

Şi mai rău e că Ryan s-a aranjat atât de bine în seara asta, că tuturor femeilor din sală li se vor scurge ochii după el, inclusiv – of, Doamne, nu-mi place s-o recunosc – mie.

Îmbrăcat în smoching e mai sexy decât orice agent 007. Umerii îi par mai lați, abdomenul şi mai ferm. Cămaşa călcată îi scoate şi mai mult în evidență ochii albaştri şi pielea bronzată. Uşoara asprime a mâinilor e într-un contrast minunat cu hainele elegante. Miroase senzațional şi nu reuşesc să-mi dau seama a ce. E acelaşi

after-shave pe care-l foloseşte de obicei, dar cu note diferite, note pe care am încercat să le ghicesc mare parte din călătoria până aici.

Pe scurt, n-a fost niciodată mai atrăgător, n-a avut niciodată mai mult sex-appeal. E întruchiparea perfecțiunii masculine.

Şi de asta îmi vine să-l pocnesc.

În timp ce intrăm în marea sală de bal, iau un pahar de şampanie de pe prima tavă pe lângă care trecem şi sorb încet.

— Haide, îmi spune Ryan. Hai să vorbim cu cineva. Fii fără griji, te prezint eu.

Dau pe gât restul de şampanie şi, cu inima bătând ca un instrument de percuție demonic, mă grăbesc în spatele lui Ryan, spunându-mi să nu intru în panică, spunându-mi să rămân calmă. Spunându-mi să țin minte că pot fi la fel de rafinată, de elegantă şi de cosmopolită ca oricine altcineva de aici. Chiar dacă rochia mea seamănă cu o cârpă de praf.

— Ryan, ce mai faci? tună o voce.

Ne întoarcem şi un tip înalt şi atrăgător, cu păr argintiu şi un zâmbet *á la* Paul Newman, îi strânge mâna lui Ryan.

— Michael, îmi pare bine să te văd, îi răspunde Ryan. Zoe, el e Michael Ronson.

Îmi dau seama de faptul că am ajuns cumva într-un grup la fel de numeros ca un alai de nuntă şi că eu roşesc fără niciun motiv întemeiat.

— Iar ei sunt Catherine Manford, Jack Bishop, Victor Hislop, James Sorbie, John Kaplovski şi Terri Costa, continuă Ryan.

În timp ce ei dau din cap şi zâmbesc politicos, mă loveşte un gând stăruitor şi poznaş, care mă convinge imediat că le pot citi gândurile şi că se gândesc la un singur lucru: cu ce *naiba* e îmbrăcată fata asta?

Încetează, Zoe! Adu-ți aminte, poți fi la fel de sofisticată ca oricine altcineva.

— Salut! chițăi eu în timp ce rânjesc şi – pentru efectul de final – încep să fac cu mâna. E *grozav* să vă întâlnesc! Ce loc grozav! Uau!

— Ăă, Zoe e din Anglia, explică Ryan.

Ceilalți dau din cap şi spun: „Oo!” şi „Ce interesant!” şi „Super!” Urmează o pauză stânjenitoare.

Când un chelner îmi oferă un alt pahar de şampanie, îl iau şi

încerc să sparg tăcerea.

— În ritmul ăsta ne vom ameți cu toții! strig eu. Toată lumea mă privește în tăcere. Am impresia că nu i-am dat pe spate cu manierele mele.

— Ăă... și cum merg lucrurile, Ryan? întreabă Michael Ronson, în timp ce ceilalți se întorc la conversațiile lor.

— E, merge, ținând cont de circumstanțe. Ca toată lumea, am avut niște vești proaste de dat, economia fiind așa cum e. E greu acum.

— Așa e, admite Michael. Piața e foarte instabilă.

— *Boston Herald* e mereu pe urmele noastre, dar asta e o altă poveste, continuă Ryan. Dar voi cum stați?

— Cam la fel, dă din cap Michael. Hei, ai aflat despre Jerry Caplin de la Everright's?

— Cum să nu. Ryan își dă ochii peste cap. Tipul ăla e nebun.

Stau în tăcere, zâmbind, urmărindu-i cu privirea, când pe unul, când pe celălalt. Din când în când, dau din cap cu subînțeles, de parcă aș fi prietenă la cataramă cu Geoff din biroul de la New York și, la fel ca ei, sunt îngropată până peste cap în problemele din lumea afacerilor.

— Nțț, mie-mi spui, mă trezesc că bolborosesc, la un moment dat.

Dar, vedeți voi, trebuie să încerc. Mă simt la fel de folositoare în această conversație ca un purcel de lapte la o petrecere cu mâncare vegetariană.

— Zoe, probabil că te plictisim, spune Michael, într-un final.

— O, nu! mă entuziasmez eu, de parcă aș fi dispusă să-i port copiii numai pentru că s-a deranjat să vorbească cu mine. Nu mă deranjează deloc!

— Cu ce te ocupi? mă întreabă el.

— Sunt bona lui Ryan. Mai bine zis, bona copiilor lui Ryan.

Michael dă din cap.

— E prima dată când mă scoate în public, adaug eu.

Ochii lui Michael devin sticloși atât de repede, încât arată de parcă ar fi fost supus criogeniei.

— Mda, murmură el. Bun. Ryan, mi-a părut bine să vorbim. Ne mai vedem.

— Sigur, răspunde Ryan.

— Nu-ți face griji, îmi spune el după ce Michael a dispărut – mă întreb dacă mă liniştește pe mine sau pe el însuşi. Partea asta a serii e despre afaceri. Oamenii se vor relaxa în curând.

— Da, sigur, îi zâmbesc neconvingător. Serios, nu e nicio problemă.

Dar, după trei sferturi de oră de „relaționare”, nu mă gândesc decât cum să mă relaționez pe uşă afară şi să mă întorc acasă.

Capitolul 36

Organizatorii ne-au aşezat chiar în centrul încăperii, la o masă bogat decorată, care se făleşte cu un ornament masiv din pene negre, trandafiri violeţi şi cristale. Totul e atât de strălucitor şi ştiu că ar trebui să mă distrez, dar întreaga experienţă se dovedeşte a fi la fel de plăcută precum o colonoscopie în timpul unui examen la matematică.

Când ajungem la masa noastră, Ryan mă prezintă femeii din stânga lui.

— Zoe, ea e Matilda Levin, vicepreşedintele nostru de marketing. Matilda, ea e Zoe.

Matilda e o brunetă subţire, care arată atât de ireproşabil, încât precis că hidratarea e una dintre pasiunile ei.

— Zoe, îmi zâmbeşte ea, întinzându-mi o mână, îmi pare bine de cunoştinţă. Tu trebuie să fii avocata cu care se întâlneşte Ryan.

— Oo, ăă, nu, mormăi eu.

— A, spune ea, ridicând o sprânceană. Contabila?

— Nu.

— Designerul de interioare?

— Nu. Nu, nu! izbucnesc eu. Scuze. Eu sunt bona.

— O, pardon. N-am ştiut că te întâlneşti cu o bonă, îi zâmbeşte ea lui Ryan.

— Nici nu o fac, îi răspunde el.

— Sunt *doar* bona, explic eu. Adică, bona copiilor lui Ryan.

— O, spune ea, zâmbind în continuare. Foarte interesant. De unde eşti?

— Din Anglia, păcatele mele. Îi întorc zâmbetul.

— Ador Anglia! Trebuie neapărat să stăm de vorbă!

Mă simt copleşită de uşurare că am găsit pe cineva cu care să vorbesc, până când Matilda îl ia pe Ryan de mână.

— Dar, mai întâi, trebuie să-ţi spun ceva, Ryan, despre pachetele media pe care le-am pregătit. Am încercat să dau de tine toată săptămâna…

Cei doi se angajează rapid într-o altă conversaţie năucitoare, în

timp ce eu stau acolo, jucându-mă cu poşeta. Unghiile îmi seamănă acum cu capetele unui os de jucărie pentru câini.

— Salut, ce mai faci? spune o voce în spatele meu. Eu sunt Gerard Raven.

Mă întorc şi văd un bărbat impozant, cu o expresie blândă, păr alb scurt şi o burtă de Moş Crăciun.

— Eu sunt Zoe Moore, îi răspund. Sunt bona copiilor lui Ryan.

M-am hotărât că asta va fi noua mea tactică: să anunț imediat cine sunt şi să le dau ocazia să se care către cineva mai important.

Gerald Raven nu se mişcă.

— Serios? spune el. Sunt doi copii frumoşi.

— O, îi ştii?

— Sigur. Parcă ieri s-a născut Ruby. Un copil atât de bun, mai ales că a trecut prin ce a trecut.

— Aşa e, într-adevăr, spun eu uimită – şi uşurată – că am găsit pe cineva gata să vorbească despre un subiect pe care îl cunosc.

— Domnişoară, spune el, ridicând o sprânceană, nu prea pari să fii din părțile astea.

— Nu, zâmbesc eu, ai dreptate. Ți-ai dat seama că sunt din California, nu?

Râde.

— Lasă-mă să ghicesc. Anglia? Nordul Angliei?

— Mda.

— Nu, stai, continuă el. Pot mai bine de atât. Din Manchester? Nu, nu, din Liverpool, nu?

Fac ochii mari.

— E impresionant. Eşti primul american pe care îl întâlnesc şi care îşi dă seama că accentul meu e din nordul Angliei. Cel puțin trei persoane din seara asta au crezut că sunt irlandeză, şi unul a crezut că sunt australiancă. Dar să ştii şi oraşul... uau! Zece puncte din zece posibile!

— Păi, cred c-ar trebui să-ți dezvălui un secret – altfel aş simți că trişez.

— Da?

— Mama era din Liverpool.

— Glumeşti!

În cinci minute, aflu că mama lui Gerald Raven a fost croitoreasă în Speke (la cinci kilometri de locul unde am crescut eu) şi că l-a întâlnit pe tatăl lui – soldat american – în timpul celui

de-al Doilea Război Mondial, lângă Burtonwood. S-au mutat în America după 1945, iar restul e istorie, cum se spune. În câteva minute, mă simt extraordinar de apropiată de omul ăsta. Nu l-am mai întâlnit niciodată înainte, dar faptul că mama lui s-a născut în oraşul meu mă face să mă simt de parcă aş fi găsit un suflet-pereche.

— Hei, şefule, spune Ryan, apărând de nicăieri şi îmbrățişându-l pe Gerald. E clar că nu mai trebuie să vă fac cunoştință.

— O, nu trebuie să-ți faci griji pentru noi, îi spun. Deci, lucrați împreună?

— Da, Zoe, spune Ryan. Gerald e preşedintele BVH Systems. Ceea ce înseamnă că e, probabil, cea mai importantă persoană din încăpere.

Capitolul 37

Faptul că am stat lângă Gerald a fost probabil singura chestie bună care mi s-a întâmplat toată săptămâna. Dacă mi-aş fi angajat un specialist în PR pentru seara asta, n-ar fi putut să mă laude mai mult decât Gerald. Toată seara le-a spus celor din jur nişte poveşti atât de înduioşătoare despre „bătrânul Liverpool” – „oraşul natal al lui Zoe şi al dragii mele mame” încât toată lumea mă priveşte acum de parcă aş fi vreun artefact fascinant. Ceea ce e mai bine decât să fii o ciudată într-o rochie de un galben-canar.

Trebuie să recunosc că m-au ajutat să mă relaxez şi vreo două pahare de vin. Dar o iau încet – ultimul lucru pe care mi-l doresc în seara asta e să mă îmbăt şi să mă fac de râs.

— Şi, cum e să lucrezi pentru Ryan? şopteşte Gerald, când ajungem la desert şi Ryan e implicat într-o discuție cu Matilda, aflată la stânga lui.

— Păi, e o întrebare interesantă.

Încerc să mă gândesc la un răspuns potrivit. *E un coşmar, dar nu-mi pot lua ochii de la fundul lui,* nu sună tocmai bine.

— Copiii sunt minunați. Îmi place să am grijă de ei. Şi, cum ai zis adineaori, au trecut deja prin atâtea şi e plăcut să le pot oferi un pic de normalitate.

— Pun pariu că te pricepi la copii, spune el. Dar nu asta am întrebat.

— Nu?

— Te-am întrebat cum e să lucrezi pentru Ryan?

— Aha.

— Aha, mă imită el, surâzând uşor.

— Păi, e bine. Îi răspund tot cu un zâmbet. Serios.

— Bine, spune el. Pentru că multă lume îl consideră un pic cam dificil.

— Hmm…

— Nu trebuie să spui nimic, continuă el, dar dă-mi voie să-ți spun eu ceva. Ryan e un tip de treabă. Cel mai de treabă. În sufletul lui, e cel mai de treabă, muncitor şi loial om pe care ai putea spera să-l întâlneşti. Şi îşi *iubeşte* copiii. Dar, în ultima vreme… după moartea lui Amy, n-a mai fost el însuşi.

Mă simt puțin vinovată.

— Cred c-a fost groaznic pentru el.

— Se potriveau foarte bine. Ca să fiu sincer cu tine, nu cred c-a trecut peste moartea ei. A fost întotdeauna un tip puternic, dar asta se pare că l-a dărâmat. În plan personal, vreau să spun. În rest, a devenit o persoană foarte dusă.

— Mie-mi zici, mă trezesc eu spunând.

— Dar nu te lăsa păcălită de comportamentul lui, continuă Gerald. Are nevoie de timp. Şi de un pic de susținere. De aceea eşti atât de importantă.

— Eu?

— Evident că tu, spune el. De când lucrezi pentru el?

— Doar de vreo două luni.

— Ei, ăsta e un record, spune Gerald. Din câte am auzit, bonele lui Ryan nu rezistă mai mult de o săptămână. Deci, zece puncte din zece şi pentru tine.

Zâmbesc, dar mă simt ca şi cum mi s-ar spune că am un rol esențial în negocierea următorului acord internațional pentru drepturile omului. Eu sunt aici pentru copii, nu pentru Ryan. Şi pentru mine însămi. Dacă are nevoie de cineva care să-l aducă pe linia de plutire, eu sunt ultima persoană potrivită pentru asta.

Mă întreb dacă să-i spun asta lui Gerald sau nu, când orchestra începe să cânte, semn că e timpul ca oamenii să înceapă să se relaxeze.

— N-ai vrea să dansezi? mă întreabă el.

Încep să transpir. Oi fi eu uşor beată, dar în niciun caz nu am de gând să păşesc pe ringul de dans arătând aşa.

— Ăă... mi-ar plăcea, dar mă duc până la toaletă întâi. Nu te deranjează, nu?

— Nicio problemă.

Mă bate pe mână.

— Ne vedem mai târziu.

Mă îndrept spre toaletă, când cineva îmi apare în drum.

— Hei, salut, micuță englezoaică!

E unul dintre bărbații din grupul căruia m-a prezentat Ryan la începutul serii, un tip uşor rotunjor, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu cârlionți negri şi rebeli, care-mi amintesc de bătrânul terier de Westmorland al mătuşii Carol. Să vedem, numele lui era Jim Bishop sau Victor Kaplovski?

— Ăă… salut. Eşti Jim, nu? spun eu, încrezătoare că am nimerit numele.

— Jack. Dar te iert.

Spre groaza mea, îşi strecoară o mână în jurul meu cu o asemenea familiaritate, încât ai crede că suntem la a cincea întâlnire.

— Adică, te iert dacă dansezi cu mine, adaugă el.

— O, eu nu dansez, îi spun, strecurându-mă din brațele lui. Sunt o împiedicată, există pinguini care pot dansa salsa mai bine decât mine.

— Nu face nimic, spune Jack, încercând să-şi pună brațul înapoi în jurul taliei mele. Pentru că eu sunt foarte mulțumit să stau aici şi să te cunosc mai bine. Deci, eşti singură?

— Ăă… mm… ah… Trag de timp încercând să găsesc o metodă inteligentă de a evita întrebarea. Dar tu?

— O, da, scumpo. Nu sunt pregătit pentru o chestie serioasă. „Distracție" e numele meu. Din răspunsul tău, să presupun că e la fel şi în ce te priveşte?

— Păi, e o presupunere *exagerată,* mă încrunt eu.

— Sunt un tip *exagerat,* îmi răspunde.

— Hmmm, murmur, încrucişându-mi brațele pe piept, dar încercând să continui să zâmbesc, în timp ce îmi plănuiesc evadarea.

— Nu contează, continuă el, pentru că eu cred că noi doi suntem făcuți unul pentru celălalt.

— *Eu* nu prea cred, mă răstesc eu.

— Mamă, voi, englezoaicele, ştiți să flirtați! Rochia e *bestiaaală!*

Priveşte în jos spre decolteul meu, cu genul de expresie pe care o adoptă Scooby Doo când e pe cale să înfulece un sendviş înalt de un metru optzeci. Îmi încrucişez brațele mai strâns.

— Îmi plac fetele voluptuoase. Nu e nimic mai rău decât o fată căreia nu-i place mâncarea.

— Mulțumesc. Chiar te pricepi să vrăjeşti femeile, îi răspund, dar trebuie să plec acum. Scuze, mă duc la budă.

— La *budă?* exclamă el, de parcă tocmai aş fi inventat cea mai amuzantă replică de la John Cleese[20] încoace, în episodul cu

---

[20] Actor, comic, scriitor şi producător englez, membru al cunoscutului grup Monty Python. Episodul menționat face parte din serialul *Fawlty Towers,* care a avut premiera la BBC, în

germanii. *Budă!* Ce amuzant! Te aştept.

Mă îndrept spre toaletă. Când ajung acolo, mă hotărăsc să-mi amân întoarcerea la masă cât pot de mult, în caz că iar mă pipăie *en route* Jack Nu-mai-ştiu-cum.

Îmi refac machiajul la oglindă, când văd că mi se alătură Matilda Levin.

— Şi, cum e să lucrezi pentru Băiatul-cu-ochi-albaştri?

Îmi zâmbeşte.

— Eşti a doua persoană care mă întreabă asta, îi spun.

Zâmbeşte cu superioritate.

— Oamenii se întreabă în ce categorie ai să te încadrezi – în categoria e-un-nenorocit-şi-nu-dă-semne-de-recuperare sau în categoria e-un-nenorocit-dar-tot-reuşeşte-să-arate-superb.

Încerc să nu par prea şocată.

— O, nu-ți face griji, drăguțo, râde Matilda. Din punctul meu de vedere, cred că trebuie să fii o sfântă *să locuieşti* cu el.

— Păi, nu e chiar aşa de rău, îi spun, nedorind să las impresia că nu-i pot face față. Adică, are momentele lui proaste, dar... copiii sunt grozavi. Doar cu ei am de-a face, de fapt.

— Îhî, spune Mailda. Păi, aşa, ca să ştii, cred că Ryan te place. Mi-am dat seama după felul în care vorbea despre tine mai devreme.

— Vorbea despre mine? întreb alarmată.

— Sigur. Dar nu zice prea multe. Apropo, un sfat din partea mea..

— Oh?

— Dacă vă combinați, păstrează-ți capul pe umeri. Ryan e un cuceritor, dar, din punctul lui de vedere, femeile sunt doar obiecte pe care le foloseşti şi pe care le arunci după. E minunat cât durează, dar Ryan Miller înseamnă probleme cu P mare. Crede-mă.

— Nu e nimic între noi, serios. Şi nici nu *va fi* vreodată ceva între mine şi Ryan. Sincer, ideea în sine mi se pare ridi...

— Stop! rânjeşte Matilda. Doamna protestează prea mult! Tot ce vreau să spun e că trebuie să ai grijă. Şi ți-o spun doar pentru că eu am trecut prin asta. La un moment dat, eu şi Ryan am format

---

1975 (n.tr.)

un cuplu.

— Bun, murmur eu.

Dar nu mă pot abține să nu pun următoarea întrebare:

— Deci, tu în ce categorie intri?

— Drăguțo, e un subiect asupra căruia mă răzgândesc în fiecare zi, ridică ea din umeri.

Capitolul 38

Jack, cel care seamănă cu un terier de Westmorland, e tot prin zonă când ies de la toaletă. În clipa în care mă vede, se năpusteşte spre mine, de parcă aş fi o conservă ambulantă de Pedigree Chum.

— Deci, cum rămâne cu dansul ăla? Haide, îmi dau seama că nu-mi poți rezista.

Încearcă să facă pe deşteptul la modul drăgălaş şi obraznic. Nu-i merge.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Să-i spunem magnetism animalic. Îmi face cu ochiul, evocându-mi încă o imagine cu câinele mătuşii Carol.

— Haide, la asta te gândeai şi tu, nu?

— Cam aşa ceva, murmur eu. Oricum, trebuie să plec.

— Nu atât de repede. Mă prinde de cot. Îmi smucesc brațul în încercarea de a scăpa de el şi, în momentul acela, apare Ryan.

— Ce se întâmplă? întreabă el. Nu pare impresionat. Eşti bine, Zoe?

— Sunt bine. Serios, insist eu, cât pot de hotărât şi de postfeminist.

— E bine, repetă Jack ca un ecou.

— Bine, spune Ryan. Deşi pun pariu c-ar fi şi mai bine dacă nu te-ai mai apropia de ea tot restul serii.

— Poftim? exclamă Jack. Stăteam de vorbă, pentru Dumnezeu, Miller. Ce mama naibii poate fi greşit în a sta de vorbă?

Pe fața lui Ryan nu tresare aproape niciun muşchi, în timp ce păşeşte în față.

— Când o doamnă îşi exprimă clar dorințele, sfatul meu e să le respecți, şopteşte el amenințător.

— Ce nai…

— Nu te apropia. Asta-i tot.

În timp ce Ryan mă conduce înapoi la masa noastră, îl fixez cu privirea.

— Mulțumesc. Dar să ştii că nu sunt vreun soi de papă-lapte.

— Nici n-am crezut că eşti.

— Mie nu mi s-a părut.

— Deci, îți plăcea când Jack Bishop îți saliva pe sâni, nu?

Obrajii mi se îmbujorează atât de rapid, încât probabil că arăt de parcă cineva mi-ar fi aprins un foc de tabără în cap. Mă prefac că nu îmi dau seama de asta.

— Păi nu, dar nu despre asta e vorba. De fapt…

— Şi, atunci, ce e greşit în faptul că te-am salvat? mă întrerupe el.

— N-aveam *nevoie* să mă salvezi, subliniez eu.

— *Mie* nu mi s-a părut.

Mă aşez îmbufnată şi încerc să par că nu răspund cu o remarcă inteligentă doar pentru că fac pe moralista, şi nu pentru că nu-mi vine niciuna în minte.

— Îmi pare rău, bine? oftează el. N-am vrut să sugerez că nu te-ai fi descurcat. Dar e un tâmpit… Ceva de băut?

Îmi umple paharul cu vin, în timp ce eu mă străduiesc să nu mai zâmbesc.

— Ce e atât de amuzant? mă întreabă.

— Nu este uşor să trăiască cineva cu tine, Ryan, îi spun. Şi ai făcut destule lucruri enervante şi iritante de când am venit aici. Crede-mă. Ăsta n-a fost cel mai grav dintre ele.

— Şi, atunci, ce vrei să spui? mă întreabă el defensiv.

— Spun doar că asta a fost prima ocazie în care te-am auzit cerându-ți scuze.

— Şi?

— Îmi place. Zâmbesc cu superioritate.

Pune jos sticla de vin şi e pe cale să protesteze din nou, când îi arunc o privire.

— OK. O să tac, nu-i aşa? zice el.

Capitolul 39

— Deci, e atât de rău pe cât ai crezut? întreabă Ryan. Zâmbeşte, dar am senzația că, de data asta, îi pasă ce voi răspunde.

— N-am spus niciodată că va fi rău, îi răspund.

— Nici nu trebuia. Reacția ta din după-amiaza asta a fost destul cât să-ți creeze un complex.

— Nu cred că există pericolul ăsta, nu mă pot abține să spun.

Libidoul meu se ridică la cote maxime când stau lângă Ryan şi suntem singuri la masă, privindu-i pe cei de pe ringul de dans. Luminile au scăzut în intensitate, masa e o scenă de haos postculinar, iar fața de masă, cândva imaculată, e acum acoperită cu pete de vin roşu şi bucăți de brânză brie care au căzut de pe platoul de brânzeturi.

Stăm la câțiva centimetri distanță, iar Ryan şi-a dat jos sacoul. Încă mai are papionul, dar şi l-a lărgit şi se joacă cu eticheta unei sticle goale de Chablis. Luminile de pe ringul de dans îi dansează pe față şi îi scot în evidență trăsături pe care nu le-am mai observat până acum. Umbra unei cicatrici lângă urechea stângă. O aluniță mică, chiar deasupra maxilarului.

Cu prea multe pahare de vin curgându-mi prin vene, hormonii mei par să o ia razna ori de câte ori brațul lui se atinge de al meu.

— Aş minți dacă n-aş spune că mă simt ca un peşte pe uscat, continui eu. Adică, uită-te la mine: nu prea am experiență când e vorba de astfel de evenimente.

— Pentru liniştea ta, nu cred că şi-a dat seama cineva, mă asigură el. Şi ce contează, oricum?

— Presupun că nu contează. Dar tot mă simt ca o idioată, uneori.

Clatină din cap nefiind de acord cu mine.

— Ascultă. Îmi amintesc prima cină la care am participat când am intrat în afaceri. Purtam cel mai ridicol smoching pe care ți-l poți imagina, îl împrumutasem de la tatăl unui prieten. Era cu cel puțin două numere mai mic, iar pantalonii erau cu o jumătate de palmă mai sus de glezne. Sunt sigur că şi Woody Allen ar fi avut probleme să încapă în el, darămite eu.

Nu mă pot abține să nu râd.

— Dar ar fi putut fi mai rău. *Cât pe ce* să ascult de sfatul prietenului meu de a-mi pune o garoafa la butonieră.

— O garoafă? chicotesc eu.

Dă din cap.

— Oamenii ar fi crezut că mă rătăcisem venind de la o nuntă.

— Deci, prietenul tău nu era un expert.

— Era mecanic, deci nu ştiu de ce m-am gândit să-l ascult tocmai pe el. Totuşi, trebuie să învățăm cumva. Eu n-am crescut într-o lume de petreceri elegante şi cu hoteluri de cinci stele, erau ceva nou pentru mine atunci.

— A, spun eu, surprinsă. Şi în ce fel de lume ai crescut?

Nu ştiu de ce, dar mi l-am închipuit pe Ryan ca pe o persoană cu o solidă educație burgheză. Am presupus că a fost un copil bogat, care a crescut în acelaşi gen de cartier ca acela în care locuieşte acum. Se pare că nu a fost aşa.

— Păi, m-am născut şi am crescut la țară, îmi spune. Cât a stat cu noi, tata era fermier şi mama lucra într-un magazin.

— Cât a stat cu voi? întreb eu.

— Au divorțat când eu aveam zece ani. Dar a fost bine, pentru că nu m-am înțeles niciodată cu tata, nimeni nu se înțelegea. Era un bătăuş. Şi mamei i-a fost mai bine fără el.

— Înseamnă că te înțelegi bine cu ea?

— Mă înțelegeam, mă corectează el. Nu mai trăieşte. Dar, da, ca să răspund la întrebarea ta, era bună, iubitoare şi exasperant de muncitoare. O mamă grozavă, din toate punctele de vedere.

— Când a murit? îl întreb ezitând.

Analizează eticheta de Chablis.

— A murit când aveam douăzeci şi unu de ani, de cancer pulmonar.

— Îmi pare rău, îi spun, destul de patetic.

Ridică din umeri.

— Mi-aş fi dorit să mă fi văzut terminând facultatea.

Nu e de mirare că ochii lui Ryan par întotdeauna atât de trişti. A suferit în viață mai mult decât ar trebui să îndure cineva.

Se întoarce şi mă surprinde privindu-l. Roşesc şi mă întind după sticla de apă minerală. În timp ce deşurubez dopul să-mi torn în pahar, îmi dau seama că sticla e goală.

— Şi cum a ajuns fiul unui fermier la facultate? îl întreb. Din câte am auzit, aici şcoala e ridicol de scumpă.

— Este, prin comparație cu Anglia, recunoaşte el. E adevărat că voi nu trebuie să plătiți acolo?

— Trebuie, mai nou, îi spun, dar nu e nici pe departe atât de scump ca aici.

— Mda. Păi, am fost printre norocoşi şi am câştigat o bursă. Am muncit mult, am luat note bune şi gata, soluția e simplă. Uite-mă.

— Cred că mama ta ar fi fost foarte mândră de tine, îi spun.

— Sper.

— Ai frați sau surori?

— Nu, sunt singur la părinți.

— Şi eu, îi răspund.

— Serios? spune el, surprins. Nu ştiu de ce, dar mi te-am închipuit înconjurată de frați şi de surori.

— Înconjurată? rânjesc eu.

— O, da, o grămadă! îmi răspunde zâmbind.

Mi se strânge stomacul, aşa cum mi se întâmplă mereu când zâmbeşte. Nu ştiu de ce mi se întâmplă asta, poate pentru că întreaga față i se luminează, poate pentru că zâmbeşte atât de rar.

— Poate e din cauza meseriei tale, continuă el. Mi te-am închipuit genul care, în copilărie, a avut mereu grijă de alți copii.

— Nu. Regret că trebuie să-ți spulber iluziile, îi spun. Şi, apoi, aş fi putut să mă plictisesc.

— E adevărat. Deci, dacă eşti singură la părinți, ca mine, asta înseamnă că eşti răzgâiată, dominatoare şi răsfățată.

— Eu aş zice inteligentă şi conştiincioasă.

— Serios? râde el. Trebuie s-o țin minte pe asta.

În timp ce-mi toarnă încă un pahar de vin, îmi dau seama brusc cât de mult îmi place să vorbesc cu el. E vorba de mult mai mult decât de un corp bine lucrat şi de o pereche de ochi strălucitori, atunci când vrea. E simpatic. Amuzant. Lăsând la o parte felul în care arată, e unul dintre cei mai charismatici bărbați pe care i-am întâlnit vreodată. Mă întreb de ce nu poate fi aşa tot timpul; şi mă opresc. Probabil că e bine că nu e aşa. Dumnezeu ştie cum m-aş mai putea controla atunci.

Apoi îmi dau seama de altceva. În seara asta, nu m-am mai gândit la Jason.

Capitolul 40

După vreo oră de la discuția mea cu Ryan, îmi dau seama că, undeva pe parcurs, seara a luat o turnură spre mai bine. Rochia a început să-mi placă. De fapt, pentru ce Dumnezeu mi-am făcut griji? Arăt absolut *superb.*

Şi ce dacă se vede un pic mai multă piele decât li se vede celorlalți? Toți sunt superbi în felul lor. Eu sunt superbă în felul meu. Superbă, superbă, superbă! Nu-mi pot da seama exact de ce mă simt atât de bine, dar nu mă plâng.

— Unde a dispărut sticla aia de vin? mă întreb.

— Vrei să-ți umplu paharul, domnişoară? mă întreabă Gerald.

— Ups! exclam. Am spus-o cu voce tare?

— Da, îmi zâmbeşte el. Eşti sigură că nu vrei nişte apă mai bine?

— Ooo, *nuuuu!* răspund eu, dându-mi capul pe spate pentru a întări cele spuse. Camera se învârte atât de tare încât aproape cad de pe scaun. Cât de plictisitor ar fi!

Gerald zâmbeşte din nou.

— OK, îmi răspunde, umplându-mi un pahar, dar numai pe jumătate. Nu mi-ai acordat dansul pe care mi l-ai promis. Hai să dansăm.

Dintr-odată, îmi dau seama că Gerald ar putea crede că sunt un pic beată. Adică, nu pot să neg că mi-a plăcut vinul, dar n-am băut decât trei pahare – o, nu, stai aşa, patru... sau cinci? Nu, erau cinci imediat ce m-am întors de la toaletă. Dumnezeule, asta înseamnă că am băut...

Ideea e că m-am mândrit întotdeauna cu faptul că țin la băutură, chiar dacă toți cei asupra cărora îmi îndrept privirea se leagănă de parc-ar fi pe un feribot, pe Canalul Mânecii.

— Bine, Gerald, îi răspund, ridicându-mă şi întinzând mâna. S-a făcut.

— Eşti sigură că eşti pregătită pentru mine? rânjeşte Gerald.

— Hai să-i dăm gata! îi răspund, simțindu-mă atât de încrezătoare, încât, dacă Gerald mi-ar fi cerut să dansăm în fața unui public numeros, pe Shea Stadium, i-aş fi răspuns: „Dă-mi colanții şi tutuul".

Mă unduiesc spre mijlocul încăperii, dând din umeri ca Jennifer Grey în *Dirty Dancing,* chiar dacă trebuie să-mi folosesc la greu imaginația ca să-l fac pe Gerald să se transforme în Patrick Swayze. Totuşi, cum formația şi-a luat avânt, înainte să am ocazia să mă gândesc de două ori, Gerald mă învârte într-un vals atât de săltăreț încât îmi alunecă vreo două şuvițe de păr.

Nu ştiu dacă dansul nostru e de vină sau doar faptul că e şeful uneia dintre cele mai mari companii din Boston, dar, în curând, ochii tuturor sunt ațintiți asupra noastră, în timp ce ne învârtim prin sală.

Îl observ pe Ryan stând pe margine, cu câțiva dintre colegii lui, şi-i fac cu mâna când trec pe lângă el, sperând că e la fel de impresionat cum simt că sunt toți ceilalți. Recunosc, Gerald conduce, dar, cu toate astea, mă pricep. Al naibii de bine. Cu siguranță, ne pricepem amândoi pentru că, privind în jur, îmi dau seama că n-am putea beneficia de mai multă atenție nici dacă Gerald ar executa nişte figuri complicate de break-dance.

— Eşti o dansatoare foarte bună, zâmbeşte Gerald.

— O, chiar crezi? îi răspund eu cu modestie, țopăind ca un miel tânăr care tocmai a descoperit la ce-i folosesc picioarele. Simțindu-mă în culmea fericirii, mă pregătesc să execut o figură în viteză, de care şi Ginger Rogers ar fi mândră, care implică o mişcare de îndepărtare de partener, apoi revenirea în brațele lui.

Ceva îmi atrage atenția însă. Ceva foarte alarmant. Ba nu. Posibil catastrofic.

Unul dintre acele de siguranță care-mi țin rochia s-a agățat de căptuşeala sacoului lui Gerald. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Tot ce ştiu e că sunt prinsă de el.

Of, Doamne! Of, Doamne! Of, Doamne!

Prima imagine care îmi vine în minte e aceea a unei găuri în rochia Barbarei King, dacă fac greşeala de a încerca să mă despart de Gerald. Dar sunt optimistă: rochia e atât de subțire, încât, la o singură mişcare greşită, zboară de pe mine mai repede decât sutienul Barbarei Windsor în filmul *Carry* on *Camping.*

Panicată, mă împiedic pe ringul de dans, lipită de pieptul lui Gerald, în timp ce ritmul muzicii creşte.

Privesc în jos la acul de siguranță, cu pulsul aproape de infarct, iar pe frunte îmi răsar broboane de transpirație.

— Ooo, aaa, Gerald, gâfâi eu, cu pieptul lipit de al lui.

— Ce zici de ceva mai special, hm? îmi face cu ochiul, surd la

rugămințile mele, în timp ce mă învârte în aplauzele frenetice ale publicului nostru tot mai numeros.

— Uaaa! țip eu, dându-mi seama că trupurile noastre s-au depărtat puțin, haina lui şi rochia mea desprinzându-se de proprietarii lor într-un mod absolut îngrozitor, sinceră să fiu.

Îl apuc pe Gerald de spate şi mă lipesc de el, încercând, în acelaşi timp, să mă concentrez la picioarele cu care l-am călcat atât de temeinic în ultimele două minute, încât nu m-aş mira să ajungă în ghips.

— Gerald, uaaa... eu, încep să spun, dar acum mă conduce într-un quickstep, în timp ce întreaga sală e adunată în jurul ringului de dans aplaudând şi încurajându-ne atât de zgomotos, încât Gerald abia dacă mă aude.

Mă răsuceşte în timp ce eu gâfâi, încăperea se învârte şi ea în jurul meu, acul de siguranță intrându-mi în carne, ecoul aplauzelor sfredelindu-mi creierul.

— Acum, drăguțo, ne apropiem de final, şopteşte Gerald plin de veselie. Te strâng lângă mine, apoi îți dau drumul în piruetă.

Deodată, nu mai pot să respir. Pentru că ştiu exact la ce se referă. Şi mai ştiu şi la ce poate duce o piruetă la viteza cu care are el de gând să o execute. Şi mă tem că nou descoperita mea încredere nu include un striptease total în fața a cinci sute dintre cei mai importanți colaboratori de afaceri ai lui Ryan.

— Gerald, eu... *nuuu!* gâfâi, cu sângele clocotind şi obrajii în flăcări.

— Nu-ți face griji, drăguțo, publicului o să-i placă, mă linişteşte el.

— Nu, adică...

Când mă trage spre el, îmi bag mâna, bâjbâind, în haina lui, ca o hoață la prima tentativă.

— *Îi dăm drumul, drăguțo!* strigă el.

Când Gerald îmi face vânt, îmi dau seama că acul de siguranță e încă agățat. Trag în timp ce el mă împinge.
El mă împinge în timp ce eu trag. Şi, într-un final, în „ooo”-urile admirative ale mulțimii, simt că mi se rupe rochia, doar puțin, cât să mă elibereze de haina lui Gerald.

Ceea ce ar trebui să fie bine. Doar că atunci când se întâmplă asta, eu tocmai trag atât de puternic încât, în loc să mă rotesc grațios, sunt catapultată cu spatele, cu forța unei rachete Apollo la lansare.

În timp ce traversez pe spate ringul de dans, îmi pare că alunec aşa la nesfârşit – pe lângă picioarele câtorva invitați… pe lângă chelneri… pe lângă Ryan… pe lângă colegii lui.

Când mă opresc, într-un final, căzută grămadă, cu picioarele în toate direcțiile, sub ochii lui Jack, terierul de Westmorland, mă întreb pentru o clipă dacă am scăpat numai cu atât. Poate, poate că arăt ca Jayne Torvill după ce Christopher Dean a împins-o elegant de-a lungul gheții, în timpul exercițiului cu care au câştigat medalia olimpică, pe Bolero-ul lui Ravel. Îmi ridic privirea spre Jack, terierul de Westmorland.

— Faini chiloți, chicoteşte el, în timp ce Wonder Women rânjeşte spre mine. Îmi trag cu stângăcie rochia pe mine să mă acopăr şi scanez încăperea. Orchestra s-a oprit. Mulțimea e amuțită.

Iar Ryan pare gata să mă strângă de gât.

Capitolul 41

Când mă trezesc a doua zi dimineață şi mă uit la ceas e trecut de zece. Mă ridic şi mă frec la ochi.

Uşoara schimbare a centrului de greutate al capului meu mă face să mă simt de parcă l-aş fi lovit în mod repetat cu o cărămidă. Dar ăsta nu e cel mai rău lucru. Pe măsură ce-mi revin în memorie evenimentele de aseară, mi se face rău. Din nou.

Sunt sigură că am citit pe undeva că una dintre definițiile unui alcoolic este: persoană care regretă comportamentul pe care l-a avut când a băut. Gândul e atât de deprimant încât îmi vine să mă cuibăresc la loc în pat şi să nu mă mai ridic niciodată. Deja sunt o fugară instabilă emoțional, o nevrotică obsedată de bicepşi şi incapabilă să țină o dietă, pe deasupra.

Nu rezist să fiu şi alcoolică.

Mă îmbrac cât de repede pot, dar tot mi se pare că am nevoie de douăzeci de minute numai ca să-mi trag blugii pe mine. În timp ce îmi târăsc picioarele în jos pe scări, îmi revin în minte imagini ale serii anterioare. Cu rochia mea îngrozitoare. Cu Jack, terierul de Westmorland. Cu zâmbetul lui Ryan, în timpul celei mai frumoase şi mai liniştite conversații pe care am avut-o vreodată. Apoi cu Wonder Women zâmbindu-le tuturor celor interesați.

Mi-e atât de groază să-l văd pe Ryan, încât o parte din mine e tentată să fugă înapoi sus, să-şi facă bagajele şi să plece imediat. Dar asta ar fi alegerea unui laş. Şi deja m-am făcut atât de tare de râs încât ştiu că n-aş mai putea să mă suport dac-aş face şi asta.

Îmi amintesc foarte puțin din drumul înapoi spre casă, cu excepția faptului că şi eu, şi Ryan am fost extrem de tăcuți şi că a trebuit să îmi adun toată voința de care dispuneam ca să nu vomit de fiecare dată când luam o curbă.

Când deschid uşa bucătăriei, Ryan stă în fața laptopului în timp ce copiii sunt lipiți de televizor.

Nu-şi ridică privirea.

— Bună dimineața, încerc eu, dar sunetul seamănă mai mult cu un croncănit.

— Zoe! Zoe! strigă Ruby, în timp ce se ridică şi mă îmbrățişează. Cum a fost la întâlnire?

Îl privesc pe Ryan, care îngheață.

— N-a fost o întâlnire, scumpo, reuşesc să spun, cu coardele vocale rigide. Dar a fost... interesant. Mulțumesc de întrebare.

— Vrei să desenăm ceva? O să te desenez în rochia ta frumoasă.

— Bine, murmur eu, aşezându-mă pe un scaun şi încercând să-mi apăr ochii de lumina care se revarsă prin ferestre. Ce-ar fi să te duci şi să-ți aduci creioanele!

Imediat ce Ruby o zbugheşte din loc, mă întorc spre Ryan, care îşi ține capul plecat în tăcere.

— Mulțumesc că i-ai luat pe copii de la Barbara, îi spun.

— Îhî, îmi răspunde.

Îmi privesc mâinile şi culeg o coajă de ojă argintie care mi se desprinde de unghie.

— Îmi pare rău, Ryan, îi spun încet, cu inima îngrozită.

Îi ia o clipă ca să răspundă.

— Nu face nimic, spune el sec, nedezlipindu-şi ochii de pe ecran.

— Mă simt foarte prost că te-am... ştii tu... făcut de râs. Că te-am dezamăgit... continui eu. Adică, ştiu că te-am dezamăgit. Şi mă simt îngrozitor. Chiar mă simt îngrozitor.

De data asta, nu spune nimic. Tăcerea e chinuitoare.

Mai trag încă o dată aer în piept.

— Dacă vrei să mă concediezi, înțeleg. N-o să-mi ia mult timp să-mi rezerv un bilet de avion şi...

— Zoe, mă întrerupe el, ridicându-şi, în sfârşit, privirea de pe ecranul computerului, dac-aş fi vrut să te dau afară aş fi făcut-o până acum. Nu vreau să te concediez.

Mă simt cuprinsă de un val de fericire, val urmat îndeaproape de unul de greață.

— Mulțumesc, mormăi.

— Doar că nu te voi mai scoate la vreun eveniment de genul ăsta.

Îmi cobor privirile ruşinată.

— Cel puțin, nu înainte de a te trimite să-ți cumperi o lenjerie mai de doamne-ajută!

Capitolul 42

Dragul meu Ryan,

Întotdeauna ai fost un pic mai obrăznicuț, știi că ăsta e unul dintre lucrurile pentru care îmi placi. Dar acum ești cam prea obrăznicuț. Ultimele mele scrisori erau niște ramuri de măslin, o ocazie să-ți dai seama că greșești. Nu trebuia să le ignori. De aceea sunt profund dezamăgită că tocmai asta ai făcut.

Dă-mi voie să-ți amintesc ceva, Ryan, ceva care e foarte important pentru mine, chiar dacă pentru tine nu e. Noi doi am făcut dragoste. De mai multe ori. Nu sunt genul de persoană care se culcă cu cineva – de mai multe ori –, apoi trece la altcineva. Ceea ce s-a întâmplat între noi a însemnat ceva. Ceva important. Și să renunț nu e o opțiune, cel puțin nu pentru mine.

Dar, pe lângă ceea ce simt eu, să aruncăm o privire către tine, Ryan. Ți-am adus puțină lumină în *viață, știu că așa e, într-un fel cum nu ți s-a mai întâmplat de când a murit Amy. Eu sunt salvarea ta, Ryan. Nu trebuie decât să te trezești și să-ți dai seama de asta. Dă-mi o șansă. Noi doi am putea avea un viitor împreună. În sufletul tău, știi că așa e.*

Și, în sfârșit, cel mai important, Ryan, nu mă ignora. Nu din nou.

A ta pentru totdeauna,
Juliet

De data asta, n-am deschis scrisoarea. Era printre hainele murdare ale lui Ryan, într-un buzunar al jeanșilor. Ceea ce n-a fost tocmai inteligent din partea lui, pentru că oricine ar fi putut-o găsi. Mă rog, oricine care i-ar scotoci prin pantaloni. Dar, hei, nu e ca și cum eu aș *vrea* să-i scotocesc prin pantaloni.

A trecut o săptămână de la cel mai umilitor incident din viața mea de adult și lucrurile încă nu s-au întors la normal – oricare ar fi acesta. Dacă Denise Roberson, de la *This Morning,* mi-ar da sfaturi în acest sens, știu că mi-ar spune că eu și Ryan trebuie să muncim mult ca să uităm incidentul. Ceea ce *eu* încerc să fac. Dar nu e ușor, ținând cont de faptul că Ryan a intrat într-una dintre stările lui de mânie înăbușită.

Apoi mai sunt şi rufele. Deşi Ryan îşi găseşte suficient timp să facă jogging, să muncească şi să alerge după femei, tot nu-şi poate strecura în program spălatul şosetelor, însă, după păţania de săptămâna trecută, nu cred că mai sunt în poziția de a mă plânge.

— Cum e viața în gospodăria Miller? întreabă Trudie.

Suntem în excursia bilunară la ceea ce a devenit barul nostru favorit din Hope Falls, aşteptându-i pe ceilalți să ni se alăture.

— Ar fi mai amuzant să lucrez pentru Vlad Țepeş, îi spun eu.

În seara asta, Trudie poartă o pereche de pantaloni scurți în genul *Dukes of Hazzard*[21] şi un top turcoaz elegant, ambele articole suficient de mici cât să poată face parte din colecția de primăvară pentru copiii de patru ani de la Mothercare.

— N-a început iar cu chestiile lui, nu? întreabă ea, luptându-se cu sutienul Wonderbra ca să-şi ridice sânii. Hai, spune tot.

— O, nu e nimic... oftez eu. Doar că am reuşit să-i înrăutățesc dispoziția şi aşa mereu proastă.

— Sunt sigură că nu o face intenționat, dragă, spune ea, în ceea ce presupun că ar fi o tentativă de a mă linişti.

— Ştiu, recunosc eu. Dar oricât de egoist ar părea din partea mea, nu-mi prea pasă dacă e *intenționat* sau nu. Ideea e că e un coşmar să locuieşti cu el.

— Poate încearcă să ascundă faptul că te place.

Râd neîncrezătoare.

— Te rog, explică-mi logica acestei afirmații.

— N-am spus niciodată c-ar fi logică, dragă, rânjeşte ea, dar femeia aia ți-a spus că te place, nu? Ei, eu sunt de acord cu ea, şi mie mi se pare că te place, de fiecare dată când îl văd cu tine.

— Evident că sunteți amândouă nebune de legat, insist eu.

Totuşi, o parte din mine se bucură să audă asta. În primul şi în primul rând, pentru că nu vreau ca Ryan să mă înlocuiască cu o bonă mai eficientă, mai sofisticată şi să mă trimită înapoi în Anglia.

Dar ştiu că e mai mult de atât. Mai rămâne o parte stupid de primitivă din mine, care nu poate să nu-l placă, indiferent cât de urât se poartă. Şi, deşi ştiu că ăsta e modul meu straniu de a încerca să-l uit pe Jason, nu vreau să-mi placă de cineva care nu

---

[21] Serial american de televiziune, difuzat de CBS în anii 1979-1985, ulterior realizându-se şi un film artistic cu acest nume, în 2005 (n.tr.)

mă poate suferi.

OK, micile fantezii pe care le am ocazional cu Ryan nu vor prinde niciodată viață. Dar mi-ar plăcea să cred că, dacă ar deveni realitate, el n-ar regreta imediat după. Şi, da, aş vrea ca Ryan să *mă* găsească atrăgătoare. Câteodată mă priveşte într-un fel care-mi face inima s-o ia razna. Habar n-am ce înseamnă, de fapt, acele priviri, dar ar fi plăcut să cred că o părticică din tensiunea sexuală pe care o simt de fiecare dată când este şi el în cameră e reciprocă.

— Probabil că Ryan i-a vorbit Matildei Levin frumos de mine ca să-şi salveze onoarea, îi spun lui Trudie.

— Ce vrei să spui?

— N-am fost opțiunea numărul unu pentru seara respectivă, îi explic eu. Probabil că am fost opțiunea „n". Dar în niciun caz nu şi-ar fi dorit ca lumea să creadă că s-a încurcat cu o amărâtă îmbrăcată cu o rochie care nu era bună nici să ştergi geamurile cu ea. Normal că m-a lăudat un pic.

— Eşti paranoică. Rochia aia era grozavă. Mie nu mi s-a părut că era prea scurtă.

— Trudie, dacă mergeam la cheful ăla într-o rochie transparentă, aş fi arătat mai decent.

— Corect. Dar eu vorbeam de momentele de *dinainte* de a-ți arăta chiloții. Sper că erai epilată.

Îşi întinde mâna peste umăr şi se scarpină cu o asemenea violență de parc-ar avea purici.

— Ce-ai pățit? o întreb.

— O, e doar chestia asta. Îşi smulge un plasture antifumat şi-l aruncă în scrumieră. E atât de enervant. Şi nu numai pentru că mor după un fum de fiecare dată când ies în oraş. Am renunțat de câteva luni şi berea tot nu are gustul potrivit fără o Benson &. Hedges.

— O să te obişnuieşti, îi spun.

— Nu mai schimba subiectul, spune ea. Nu pot să cred că Ryan e chiar aşa.

— Are nişte momente, crede-mă, insist eu.

— Păi, dacă e aşa de rău, de ce mai eşti aici?

Dintr-odată, rămân fără cuvinte. Răspunsul e atât de simplu şi totuşi atât de complicat. Sunt aici pentru că am fost lăsată cu ochii în soare. Sunt aici pentru că încerc să-mi revin după un eşec amoros. Sunt aici pentru că Anglia nu înseamnă decât durere

pentru mine.

Nu i-am spus lui Trudie despre ziua nunții mele, deşi suntem atât de apropiate. De la început am fost hotărâtă să nu povestesc nimănui despre asta, nu pentru că voiam să fiu misterioasă, ci pentru că aveam nevoie să nu mai vorbesc despre asta. Şi ştiu că n-aş putea să-i dezvălui cuiva că tocmai am fost părăsită şi să mă aştept apoi să nu-mi pună întrebări.

Totuşi, stând lângă Trudie în seara asta, îmi schimb părerea. Nu ştiu exact de ce.

— Pot să-ți spun ceva, Trudie?

— Sigur, iubito. Ce este?

— N-am mai vorbit despre asta de când am plecat de acasă...

Trudie se încruntă.

— Mie ştii că poți să-mi spui.

Zâmbesc. Pentru prima dată, după luni de zile, ştiu că am pe cineva cu care să vorbesc, cineva cu care *chiar* să vorbesc. Şi nu sunt mulți astfel de oameni. Trag aer adânc în piept.

— S-a întâmplat ceva care...

Abia încep când o voce din celălalt capăt al barului mă opreşte:

— *Unde e fata mea*?

E Ritchie. Iar când Trudie se ridică în picioare, fața ei e luminată de atât de multă fericire, încât ar putea avea propriul ei car alegoric la Blackpool Illuminations[22].

— *Salut, frumosule!* țipă ea, aruncându-se în brațele lui ca s-o poată învârti, fără să-i pese că aproape răstoarnă scaunele cu tocurile. Apoi se sărută – atât de pasional că nu ştiu cum să-mi feresc privirea – înainte ca Richie să se desprindă de ea.

— Salut, puştoaico, îmi spune. Ce mai faci?

— Bine, îi zâmbesc.

— Scuză-mă, dragă, spune Trudie, aranjându-şi părul, care arată de parcă s-ar fi tăvălit câteva ore printr-o căpiță de fân. Ce spuneai?

— O, nimic. Serios. Ritchie, hai că-ți fac cinste cu o bere.

---

[22] Festival al luminilor din Marea Britanie (n.tr.)

Capitolul 43

Ritchie nu poate s-o înțeleagă pe Felicity. Poate pentru că, în vreme ce majoritatea bărbaților se concentrează pe felul în care arată ea – în opoziție cu excentricitatea ei atrăgătoare, dar de necontestat –, el este atât de îndrăgostit de Trudie încât felul în care arată Felicity nu are niciun efect asupra lui. Rezultatul e că, din când în când, îl surprinzi că se holbează la ea de parcă i-ar lipsi mai multe doage decât unui butoi stricat.

— Vezi tu, Ritchie, declară Felicity, cu obişnuita ei veselie, eu nu spun că accentul american înseamnă automat că nu pronunți corect. Mulți americani vorbesc o engleză foarte corectă. Cum ar fi… hmm… Ideea e că aici nu e vorba de accent. E mult mai mult decât atât.

— Îhî, zâmbeşte Ritchie cu toleranță. Voi mai vreți o bere?

— De ce nu? spune Amber, care poartă o fustă largă cu imprimeuri colorate şi atâtea bijuterii încât arată ca Mr. T[23] la Woodstock. Eu vreau o Budweiser.

— Scientologii au voie să bea? întreabă Trudie.

— Hmm, cred că da, murmură Amber, privind sticla. Deşi, acum, că-mi spui, nu sunt sigură. O, nu contează, oricum nu mergea foarte bine.

— De ce nu? o întreb eu. Nu-mi spune, Tom Cruise n-a venit încă la biserică.

— Şi pe mine m-ar enerva chestia asta, adaugă Trudie.

— Nu m-am băgat în asta doar pentru că e la modă printre celebrități, spune Amber nevinovată. Căutam împlinire spirituală.

— Te necăjeam numai, iubito, răspunde Trudie, punându-şi un braț în jurul ei cu afecțiune. E ciudat că ai pomenit de împlinire spirituală, pentru că ştiu pe cineva care e specialist exact în aşa ceva şi care tocmai a intrat pe uşă.

Înainte ca Amber să poată obiecta, Felicity îi face cu mâna de parc-ar încerca să prindă un taxi în seara de Anul Nou.

— Părinte! Părinte, vino lângă noi!

---

[23] Laurence Tureaud, actor american cunoscut pentru rolurile din *Rocky III* şi *Echipa de şoc,* dar şi pentru numărul mare de bijuterii pe care le poartă (n.tr.)

— Salut. Reverendul Paul zâmbeşte în timp ce se apropie de noi. Ce mai faceţi?

— Foarte bine, spune Trudie, deşi nu ne aşteptam să vă vedem aici. Nu se presupune că trebuie să vă petreceţi serile de sâmbătă acasă, în rugăciune?

Paul izbucneşte în râs.

— Mă întâlnesc cu un prieten vechi, care a venit în vizită, deci cred că Dumnezeu mă va ierta. Doar de data asta.

— Să vă aduc ceva de băut, părinte, spune Ritchie, luându-şi braţul din jurul lui Trudie, ca să caute nişte bani.

— O, mulţumesc, răspunde Paul. Vreau un suc de portocale.

— Nimic mai tare? întreabă Ritchie.

— O, de ce nu? Îmi forţezi mâna.

Trudie îi dă un cot în coaste lui Amber.

— Poate chiar şi mai promiţător, şopteşte ea, în timp ce obrajii lui Amber se fac roşii ca focul. Ai putea să-l îmbeţi şi să-l seduci.

Capitolul 44

Ryan era, la un moment dat, atât de misterios în privința vieții sale amoroase, încât aproape că am fost convinsă că se întâlnea cu cineva de la serviciile secrete. Şi, ca să fiu sinceră, îmi convine de minune situația. Nu cred că vreau să aud detaliile murdare ale relațiilor lui.

Prin urmare, stând pe hol, după ce m-a oprit din drum, chiar dacă eu sunt încă în cămaşa de noapte, nu pot să nu mă simt stânjenită, dată fiind conversația pe care o avem.

— Chestia e că am ieşit cu o femeie, îmi spune el.

— OK, răspund, învârtindu-mi cordonul halatului în jurul degetului.

— O cheamă Kristie şi ea e cea care trebuia să vină la cină în locul tău, săptămâna trecută.

Încerc să n-o urăsc.

— Nu voi intra în detalii, continuă el, dar motivul pentru care mi-a tras clapa e că era un pic cam supărată pe mine pentru că... pentru că voia să-i cunoască pe copii.

Se opreşte.

— Ah, da, murmur eu, învârtind în continuare cordonul.

— Şi eu nu voiam.

— Îhî, da.

Cordonul de la halat îmi e acum atât de strâns înfăşurat în jurul degetului, încât acesta a căpătat culoarea unui cârnat proaspăt.

— Dar m-am hotărât că, poate, ar trebui să încerc, continuă el. Adică, nu e vorba că e ceva extrem de serios între mine şi Kristie. Doar că au trecut trei ani de când... Poate c-ar trebui să-i obişnuiesc pe copii cu *ideea*.

Se opreşte.

— Bine.

Sper că asta a fost tot. Dar Ryan aşteaptă un fel de reacție. Evident că nu-şi dă seama că eu sunt tot atât de calificată să dau sfaturi amoroase pe cât este el un abstinent convins.

— Păi, cred că ai dreptate, îi declar. De ce îmi spui mie toate astea?

— Pentru că le voi face cunoştinţă azi, îmi răspunde el.

— O… bine, îi spun.

Simt cum mi se schimbă dispoziţia: dacă Ryan îi scoate în oraş pe copii, pot să văd dacă Trudie e liberă să mergem la cumpărături la Filene's Basement – un outlet spectaculos din Boston, care vinde haine de firmă, despre care poţi spune că le-ai cumpărat de la Selfridges.

— Da, chiar e o veste bună, continui eu. Ar fi frumos să petreci puţin timp împreună cu copiii, ca o familie ce sunteţi, şi…

— Tu vii cu noi, mă întrerupe.

— *Eu?* exclam. Adică, scuză-mă, dar de ce ai nevoie de *mine?*

— Sunt sigur că totul va fi bine, continuă el, ignorându-mă, dar cred că există o mică posibilitate să fie mai agitaţi. Sper să nu fie aşa, dar există posibilitatea. Şi, dacă e aşa, am nevoie de tine.

— Ca să-i liniştesc.

— Te-ai prins, îmi răspunde voios, urcând scările.

Capitolul 45

Kristie e sosia lui Cindy Crawford, cu pomeții proeminenți precum pervazul ferestrei şi un corp atât de tonifiat, încât probabil că petrece şapte ore zilnic făcând exerciții de aerobic. E superbă.

Şi nu e greu de înțeles de ce lui Ryan i se pare atrăgătoare. Copiii, în schimb, o detestă din clipa în care o văd.

— Care e materia ta preferată la şcoală, întreabă ea, cu o voce atât de ciudată încât aproape că o auzi scârțâind din cauza forțării.

— Samuel e prea mic ca să meargă la şcoală, o informează Ruby îmbufnată. Nu are decât trei ani.

— Ah.

Kristie îşi strâmbă buzele.

Stăm pe o pătură în parcul Boston Common, după ce ne-am plimbat cu o barcă-lebădă şi am făcut un picnic uriaş.

Kristie a mâncat doar două frunze de salată şi o bucată dintr-un biscuit care arăta ca o chestie cu care ai hrăni un iepure la dietă. Nu mă pot abține să nu meditez cu vinovăție la acest lucru, având în vedere că o jumătate de pizza şi mai multe porții de Doritos zac în stomacul meu, ale cărui bolboroseli am încercat să le maschez fără succes, ținându-mi brațele încrucişate aproape toată după-amiaza.

Mă fulgeră gândul că, dacă ne-am întâlni acum pentru prima dată, Jason nu s-ar simți atras de mine. Nu e unul dintre bărbații aceia care apreciază o femeie cu forme. Deşi nu spunea niciodată nimic când puneam pe mine câteva kilograme, era evident că mă prefera slăbuță. Dumnezeu ştie ce-ar crede dac-ar vedea acum cât de gravă e, mai nou, celulita mea.

— Dar tu? continuă Kristie, încercând s-o atragă pe Ruby în ceva care să semene cu o conversație.

Ruby ridică din umeri şi nu răspunde.

— Haide, Ruby, o îndemn eu. Spune-i lui Kristie cât de mult îți place să pictezi.

— Să pictezi? se miră Kristie, încercând din nou s-o abordeze. Şi mie îmi plăcea pictura la şcoală. Dar asta a fost demult.

Ruby nu spune nimic.

— Pun pariu că nu ghiceşti cât de demult! zice Kristie.

— Acum două sute de ani? ridică Ruby din umeri, poznaşă.

Îi arunc o privire dezaprobatoare, Ryan îşi înăbuşă un zâmbet, iar lui Kristie îi vine s-o strângă de gât.

— Nu, răspunde ea, zâmbind printre dinți. Nu chiar atât de demult şi sunt sigură că ştii.

— Kristie a adus un frisbee, anunță Ryan, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi iarba de pe jeanşi. Ce-ați zice să ne jucăm? Hai, Ruby.

— Frisbee e o prostie, răspunde ea.

Din fericire, Samuel nu e la fel de nepăsător. Sare în picioare, bucuros să se joace.

— Eu mă joc, tati, eu mă joc!

— Nu eşti rea cu Kristie, nu? o întreb pe Ruby, odată ce ei ne ies din raza auditivă.

— Nu! protestează ea.

— Bine, e în regulă, îi spun. Dar ar trebui să-i dai o şansă.

— De ce? se bosumflă ea.

— Pentru că tatăl tău are nevoie de *prieteni,* îi răspund, în timp ce ea se urcă pe genunchiul meu. Şi ar trebui să te porți frumos cu ei.

— Nu e *prietena* lui, îmi spune Ruby strâmbând din nas. E *iubita* lui. E o diferență.

— Ai dreptate, dau eu din cap. Scuză-mă că ți-am subapreciat puterea de observație. Dar, Ruby, tatăl tău ar fi mai fericit dacă ar avea pe cineva cum e Kristie. Şi faptul că are o iubită nu e atât de rău, nu?

— E rău, dacă e *ea.*

— Păi, mie mi se pare că e drăguță, serios. Şi dacă tăticul tău o place, atunci…

— Nu m-aş supăra dac-ai fi tu iubita lui.

Inima mi se opreşte pentru o clipă.

— Ruby, scumpo, asta n-o să se întâmple. Tăticul tău şi cu mine suntem doar prieteni.

— Dar tu eşti mult mai frumoasă decât ea, spune Ruby.

— Hm, nu ştiu dacă e chiar aşa…

Zâmbesc cu modestie, alegând să nu consider acest comentariu drept o minciună evidentă, destinată să mă câştige de partea ei.

— Şi tati nu e niciodată morocănos când eşti şi tu prin preajmă.

Mda, sigur.

— Cel puțin, nu mai e chiar atât de morocănos de când ești cu noi, insistă Ruby, uitându-se la mine cu ochii ei mari.

Ceilalți se întorc țopăind, iar Samuel se aruncă peste mine, hotărât să-și găsească și el un loc pe genunchiul meu.

— Am jucat frisbee, Zoe!

N-ar putea fi mai încântat nici dacă tocmai ar fi obținut carnetul de conducere.

— Știu, te-am văzut! Ce băiat mare te-ai făcut!

— Nu mai sunt un băiețel, repetă el serios.

— Nu, băiat mare, asta-i clar, îi confirm eu.

— Un băiat foarte mare, repetă el.

— Un băiat foarte, foarte, foarte mare, îi spun eu, sărutându-l în timp ce el începe să chicotească.

Când îmi ridic privirea, Kristie mă urmărește de parc-aș fi consilierul principal pe probleme de politică al Antihristului.

— Nu-i așa că a fost deșteaptă Kristie să vă cumpere două frisbee-uri? spun eu, într-o tentativă șubredă de a-i antrena pe toți și de o atrage pe Kristie în echipă. Dar Ruby nu mușcă momeala. Și, din păcate, încă o oră de încurajări din partea mea nu pare să facă mare lucru pentru popularitatea lui Kristie.

Singura schimbare intervine când Samuel e convins, în cele din urmă, de Ryan să meargă cu Kristie să hrănească rațele, în timp ce Ruby rămâne în urmă cu bicicleta. Eu și Ryan începem să strângem resturile picnicului, care sunt într-o asemenea dezordine încât ai crede că prin jur a trecut o turmă de antilope gnu scăpate de la o petrecere de adolescenți.

— Ce zici? întreabă Ryan. De Kristie, vreau să spun.

— Ăă... e în regulă, spun eu, punând o brioșă pe jumătate regurgitată de pe farfuria lui Samuel într-o pungă. Mă înțeapă ceva ce seamănă cu gelozia când aud întrebarea asta.

— Adică, e drăguță, îi răspund cu sinceritate.

Ryan pufnește.

— Altceva?

— E foarte atrăgătoare.

— Mda, e OK, spune el.

Abandonează strânsul resturilor, se așază, culege o crenguță și începe să-i radă coaja cu briceagul. Mușchii de pe brațe îi tresar. Încerc să par indiferentă.

— Cum ți se pare că a mers cu copiii? mă întreabă el.

Încerc să mă gândesc la un răspuns diplomatic.

— Sunt sigură că or s-o placă. Mai devreme sau mai târziu.

Ryan pufneşte.

— Voi, englezii, sunteți maeştri ai sarcasmului, ştii?

— Ce vrei să spui?

— ”Sunt sigură că or s-o placă”, mă imită el. Ăsta-i felul tău de a spune că nu se pricepe deloc la copii şi că ei n-o plac.

— N-am spus asta.

Fierbințeala mi se ridică înspre gât.

— Nu era nevoie s-o spui.

Nu e chiar cel mai rău lucru pe care l-a spus Ryan săptămâna asta sau chiar din momentul în care am ajuns aici. Poate că e picătura care umple paharul. Oricum ar fi, are ceva care mă face să doresc să-i pun farfuria plină de negrese cleioase în cap şi să le ornez cu o cireaşă.

— Ryan, îi spun, ignorându-mi inima care face salturi ca la campionatul mondial, ce e *cu tine?*

— Hmm?

— Te-am întrebat ce e cu *tine!*

Sper că tonul meu e hotărât, dar mâinile îmi tremură atât de puternic încât mă simt la fel de dură ca Jemima Puddleduck[24].

— Am venit azi aici, deşi n-am mai avut o zi liberă de nu mai ştiu când, izbucnesc eu, şi am fost însoțitoarea perfectă, diplomatul perfect. Mi-am dat toată silința s-o fac pe Ruby s-o placă pe iubita ta. Şi, cu toate astea, *tot* tu te răsteşti la mine.

Dacă Ryan e şocat de această izbucnire n-o arată.

— Să-ți amintesc că *eu* te-am angajat pe *tine*, Zoe, îmi atrage el atenția.

— Măcar dacă m-ai trata ca pe un angajat, mormăi eu, şi nu ca pe un sclav.

— Te plătesc, îți ofer un acoperiş deasupra capului şi tu trebuie să munceşti pentru ele, îmi răspunde. Ce e greşit în asta?

— Nimic, mormăi eu, amintindu-mi că am nevoie de o slujbă. Nimic, serios. Doar că...

— Doar că ce? spune el.

Buzele încep să-mi tremure incontrolabil. Trag aer adânc în

---

[24] Personaj al unei cărți pentru copii, scrisă şi ilustrată de Beatrix Potter (n.tr.)

piept şi mă adun.

— Ryan, muncesc pe rupte pentru toate astea. Şi nu mă deranjează. Doar că… mi se pare enervant că nu spui niciodată „Mulțam, Zoe”.

— Şi ce vrei acum, să încep să-ți trimit flori sau ce?

— Nu! țip eu frustrată.

— Şi atunci *ce* vrei? strigă el.

— Vreau să nu mai fi aşa labagiu, țip eu.

Imediat ce rostesc acest cuvânt, sunt sfâşiată de gândul că mi-am pierdut mințile, dar şi că am făcut ce trebuia.

Pentru că, deşi mi-e milă de Ryan – mi-e extrem de milă de el –, nimeni nu pare să fie pregătit să-i spună că nu poate să trateze oamenii aşa cum o face.

Se ridică în picioare şi ştiu imediat că l-am enervat.

— Habar n-am ce e un „labagiu”, răspunde el, dar, dacă sunt unul, mi se fâlfâie.

— Păi, n-ar trebui.

— De ce?

— Pentru că ai doi copii superbi, care te iubesc şi care nu merită să aibă un astfel de tată, îi spun. Merită pe cineva care să le fie model şi…

— Model? mă întrerupe el.

— Da, un model care…

— Vrei să spui că nu sunt un bun model?

— Nu-mi mai răstălmăci cuvintele!

Brusc, îmi dau seama că Ryan nu ascultă. În schimb, priveşte spre lac, cu chipul plin de confuzie şi nelinişte. Apoi, Kristie aleargă spre noi. Țipând.

— Ce mama… începe Ryan.

— E puştiul! țipă Kristie, isterică. Se îneacă!

Capitolul 46

Când Ryan scoate din lac trupul inert al lui Samuel, simt atâta adrenalină pompându-mi în vene încât mi se face brusc rău.

— Nu ştiu să acord primul ajutor, şopteşte el înnebunit.

Înghit cu greu. N-am mai făcut asta până acum. Nu pe un copil adevărat. Pregătirea pe care am făcut-o la cursuri însemna respirație gură la gură pe o păpuşă născută dintr-un mulaj mare, din plastic. Nu un copil în carne şi oase. Nu Samuel.

— Eu ştiu.

Îl dau pe Ryan la o parte.

Totul pare să se întâmple cu încetinitorul, în timp ce îl aşez pe Samuel, cu mişcări automate, în poziția corectă, sperând cu disperare să-mi amintesc cum trebuie. Kristie încă țipă isterică, spunând că numai ce se întorsese cu spatele, să răspundă la telefon. Ruby stă lângă mine, suspinând, iar bicicleta e abandonată lângă pătură.

Ryan e singurul care nu scoate niciun sunet. Îngenunchează lângă mine, cu chipul atât de lipsit de culoare, încât arată supranatural.

— Ştii ce faci?

Vocea îi e atât de îngrozită, că abia o recunosc.

— C… cred că da, îi răspund.

Dar nu *ştiu.*

Tot ce ştiu e că sunt, probabil, singura speranță pe care o are Samuel.

Te rog, Doamne, fă ca atât să fie de ajuns.

Îi pun o mână tremurândă pe frunte lui Samuel şi pe cealaltă sub bărbie, ca s-o ridic. Apoi mă aplec să-i ascult respirația. Dar, chiar şi cu plânsetele din jur, îmi dau seama că nu am ce să ascult. Pieptul e nemişcat.

Cuprinsă de panică, mă uit în gura lui, apoi îmi aşez buzele peste ale lui, spunându-mi că trebuie să fiu stăpână pe situație, să rămân calmă.

Numai că nu mă pot concentra şi tremur din tot corpul, şi transpir ca un dependent de heroină la dezintoxicare.

Număr până la cinci, în timp ce încep respirația gură la gură,

alungându-mi din minte orice alte gânduri decât cele privitoare la ceea ce am de făcut. Mă ridic şi-i verific pulsul, rugându-mă să simt ceva. Dar nu simt nimic.

Te rog, Doamne, ajută-mă. Te rog, Doamne, ajută-l pe Samuel.

Încerc să rămân pe pilot automat, încerc din toate puterile să-mi păstrez cumpătul. Dar degeaba: mă cuprinde panica şi tremur atât de rău că abia mă pot concentra să-i fac respirație gură la gură.

— Nu-l lăsa să moară, Zoe, îmi şopteşte Ryan. Te rog, nu-l lăsa să moară.

În cap mi se învălmăşesc cuvintele lui Ryan, plânsul lui Ruby, văicărelile lui Kristie. Şi tăcerea agonizantă şi cumplită a lui Samuel.

Dumnezeule Atotputernic, dă-mi puterea să fac asta. Te rog, Doamne. Te rog.

Trag aer adânc în piept şi-mi închid ochii.

Pot să fac asta, nu?

Pot s-o *fac.*

ZOE, POȚI S-O FACI!

Nu ştiu cum sau de ce, dar, brusc, zgomotul din jurul meu se stinge.

ZOE, POȚI S-O FACI!

Mă aplec şi încep din nou respirația gură la gură. După cinci respirații, mă ridic şi verific pulsul lui Samuel. Degetele mele sunt pe traheea lui, dar tot nu simt nimic, încerc mai jos, poate n-am nimerit zona exactă.

ZOE, N-O SĂ-L LAŞI SĂ MOARĂ!

Mai trag o dată aer în piept, apoi mă aplec să-mi lipesc din nou gura de cea a lui Samuel.

O respirație.

Două.

Trei.

Deodată, pieptul lui Samuel se ridică. Mă retrag, şocată, uimită, în timp ce chipul i se întoarce la viață.

Apa îi țâşneşte pe gură. Tuşeşte puternic.

Apoi începe să plângă. Plânge şi plânge, şi plânge.

E cea mai frumoasă muzică pe care am auzit-o în viața mea.

Capitolul 47

Nu mi-au plăcut niciodată spitalele. De la moartea bunicii Bonnie, de acum şase ani, n-au prea avut conotații pozitive în ceea ce mă priveşte, indiferent cât de prietenos sau de devotat e personalul. Nu mi-a plăcut nici să-l duc pe Jason la Urgență, când şi-a rupt mâna jucând badminton, la sfârşitul anului trecut. Recunosc, într-o măsură mă simțeam aşa din cauza cotului său imposibil de contorsionat care mă făcea să tresar, dar aşteptarea îndelungată într-o cameră care semăna cu o celulă de închisoare – alături de doi hăndrălăi care emanau mirosuri ciudate – nu m-a ajutat.

Deşi Jason a fost cel rănit, părea mult mai vesel decât mine. L-am necăjit ulterior că îşi consideră oasele rupte – era vorba de trei oase de la mâna stângă – adevărate medalii de onoare.

— Păi, n-aş fi cine ştie ce sportiv dacă n-aş ajunge la spital, a rânjit el.

— Nu ştiu dacă eşti extraordinar de curajos sau de-a dreptul prost, i-am zâmbit eu compătimitor, în timp ce îl sărutam de plecare. Numai gândul la acest lucru mă face să îmi fie copleşitor de dor de el.

Dacă am sperat că spitalele americane sunt mai frumoase decât cele britanice, ideea a fost spulberată în momentul în care am intrat pe uşă şi m-a lovit mirosul specific de medicamente. Apoi, mai e şi faptul că suntem aici din pricina întâmplării cu Samuel. Sincer, nu e nimic pozitiv în toată povestea asta. Decât, bineînțeles, că e în viață.

Slavă Domnului, e în viață.

— E bine, dar va trebui să rămână internat peste noapte, îi spune doctorul lui Ryan. Important e că va fi bine. I-ați salvat viața.

Ryan e mai puțin palid acum, dar expresia îi e la fel de împietrită.

— N-am fost eu, şopteşte el. Zoe i-a salvat viața. Zoe.

— Păi, Zoe, răspunde doctorul, sprijinindu-se de spătarul scaunului meu, ar trebui să fii mândră de tine. Micuțul n-ar mai fi printre noi, dacă nu erai tu. Te-ai descurcat de minune.

Mă străduiesc să zâmbesc, dar sunt atât de stoarsă de puteri, încât sunt sigură că arăt ca un zombi.

Când doctorul închide uşa salonului lui Samuel, îi privesc fețişoara rotundă, în timp ce el doarme adânc în pat. Şi el e încă palid, dar, față de cum arăta când l-a scos Ryan din apă, e o imagine a sănătății şi a vitalității.

Ruby doarme şi ea adânc pe o canapea din colțul camerei, cu o pătură înfăşurată strâns în jurul ei. M-am oferit s-o duc acasă acum câteva ore, dar era hotărâtă să rămână şi cred că Ryan se bucură că suntem aici.

— Păi, mă ridic de pe scaun, vrei o cafea? Parcă am văzut un automat pe aici, pe undeva.

Ryan dă din cap. Sunt pe punctul de a ieşi din cameră, când vocea lui mă opreşte.

— Zoe.

Mă opresc.

— Poți să te aşezi la loc pentru o clipă? îmi spune.

Mă îndrept încet spre scaun, ca să nu-i trezesc pe Ruby sau pe Samuel.

— Ce este? îl întreb.

Ochii lui de un albastru-cobalt strălucesc plini de lacrimi.

— Iartă-mă, spune el rar, în timp ce şi le şterge. Iartă-mă.

— E-n regulă, îi şoptesc. A fost doar o ceartă. Şi am spus nişte lucruri care...

— Nu, răspunde el. Nu mă refer doar la ceartă. Mă refer la toate. Mă refer la... *cum sunt.*

— O!

E tot ce reuşesc să spun.

— Ştiu cum sunt. Şi totuşi tu mă suporți. Aşa cum sunt. Şi cred că ceea ce vreau să spun e... că n-ar fi trebuit să fii nevoită să mă suporți.

Îmi plec capul, jucându-mă cu un cablu de lângă patul lui Samuel. Conversația asta *ar trebui* să fie stânjenitoare, dar, fără să înțeleg de ce, nu e.

— Nu pot să-ți spun că mi-a fost mereu uşor aici, şoptesc eu.

— Ştiu, recunoaşte Ryan. Şi... mă simt prost pentru asta. Crede-mă.

Îmi ridic privirea spre el. E la fel de atrăgător ca întotdeauna, dar e atât de palid. Inima începe să-mi bată mai repede şi mă

blestem în gând pentru că şi-a ales un moment nepotrivit.

— Zoe, continuă el, trebui să ştii că eşti probabil prima persoană de care mi-a… *plăcut* de când a murit Amy.

Brusc, simt o gheară în piept şi-mi dau seama că mi-am ținut respirația atât de mult timp, încât probabil că obrajii sunt pe cale să mi se învinețească.

— Eşti bună, Zoe, continuă el, iar eu îl ascult cu o uimire tăcută. Eşti amuzantă. Te porți *minunat* cu copiii. Ca să nu mai pomenesc de faptul că tocmai i-ai salvat viața fiului meu.

Stând acolo, uluită, prin minte îmi trec atât de multe lucruri, dar nu pot spune nimic.

— Am fost un nenorocit. Şi ştiu că nu merit prietenia ta. Dar să ştii că-mi pare foarte rău.

Simt un nod în gât când Ryan se întinde peste pat şi mă apucă blând de mână. Mâna lui e mare şi puternică, dar vârfurile degetelor sunt moi. În timp ce îi privesc contururile încheieturilor, cu inima bătându-mi nebuneşte, mă strânge de mână. E ceva în felul în care îmi strânge mâna care dă drumul şuvoaielor de lacrimi, pe care nu ştiam că le-am adunat. Aleargă în jos pe obraji şi pe pătură, lângă piciorul lui Samuel. Privindu-le cum intră în material, încep să vorbesc aproape fără să mă gândesc.

— Vreau să merg acasă.

Imediat după ce am spus asta, nu ştiu de ce am făcut-o. Poate că intensitatea momentului îmi aminteşte de cât îmi e de dor de casă. De cât de dor îmi este de Jason. De cât de *disperată* sunt de dorul de el.

— Vreau la mama şi la tata, scâncesc. Vreau să aud din nou un accent de Liverpool, vreau să conduc pe stânga. Vreau să văd ce face Leanne Battersby în *Coronation Street.* Vreau un mic dejun uriaş, cu sos HP. Vreau… vreau… Ei bine, cam asta vreau.

Îmi ridic privirea spre Ryan, care arată de parcă l-am înjunghiat în inimă.

Se ridică în picioare şi vine încet, spre partea mea de pat. Apoi se apleacă şi – spre şi mai marea mea surpriză – mă ia în brațe. Sunt atât de puternice şi de musculoase, încât îmi taie respirația. Sunt copleşită de şoc şi de dorință, în timp ce un val de căldură mi se împrăştie prin corp şi mă lupt să-mi stăpânesc pulsul.

Închid ochii şi, cu emoțiile scăpate din frâu, îmi conving, în cele din urmă, umerii să se relaxeze. În timp ce mă trage mai aproape, simt cât de plăcută e căldura pielii lui. Îmi las obrazul ud să se

aşeze pe curba musculoasă a umărului său şi savurez senzaţia. Capul îmi e în mijlocul unui ciclon de sentimente, dar reacţia corpului e de dorinţă pură.

Ryan îmi dă la o parte părul căzut pe faţă şi-i simt gura lângă urechea mea. Respiraţia lui e gingaşă şi dulce.

— Nu pleca, îmi şopteşte. Te rog, nu pleca.

Capitolul 48

Câteva zile mai târziu, în aceeaşi săptămână, mă trezesc în miez de noapte visând din nou nunta. Am transpirație rece pe frunte şi mă simt atât de lipicioasă încât, dacă ar fi aici mama, m-ar acuza că am luat un virus.

Nu prea mai pot dormi după aceea, mă învârt şi mă răsucesc, de parcă patul ar fi fost cucerit de un muşuroi de furnici care joacă țonțoroiul. Ațipesc şi mă simt de parcă am dormit doar un minut atunci când mă trezesc bătăile în uşă ale lui Ruby şi Samuel.

— Intră, reuşesc să articulez cu voce dogită, de parcă mi-am pierdut pe undeva amigdalele.

Când se deschide uşa, Ryan e în prag cu o tavă cu ouă ochiuri, roşii, ciuperci, şuncă, pâine prăjită, o cană de ceai şi un ziar.

— O, Doamne, am uitat ceva, murmură el. Scoate ceva din buzunarul de la spate şi-l aşază pe tavă.

E o sticlă de sos HP.

Capitolul 49

Dacă ar fi existat muzee ca Boston Children's Museum când eram eu mică, aş fi vrut să-mi petrec toată viața acolo. Trudie, Amber, Felicity şi cu mine am stat aici toată dimineața cu copiii după noi, copii care au fost atât de încântați încât ai crede că cineva le-a strecurat pe ascuns nişte droguri în sucul organic de pere.

Am demontat prăjitoare de pâine, într-o zonă numită „Atelierul lui Johnny"; am analizat legile fizicii cu ajutorul unei mingi de golf şi acum ne aflăm la „Copilul cu superputeri", unde se fac diferite exerciții fizice. Ar trebui să fie epuizați, dar, dacă cineva ne-ar propune să ne oprim să ne odihnim, sunt sigură că puştii ar crede că omul are nevoie de tratament psihiatric.

— De ce nu vii şi tu, Felicity? întreabă Trudie, în timp ce coboară de pe tocurile ei de plută şi țopăie pe o podea de dans interactivă, cu Andrew şi Eamonn sărind în spatele ei.

— O, cred că fac o pauză, îi răspunde Felicity veselă, îndreptând gulerul jachetei lui Tallulah. Nu e genul de dans la care să mă pricep.

— Nu-mi spune că ai diplomă şi pentru asta, o întreb eu.

— Doar câteva, zâmbeşte ea. Nota opt la balet, şapte la jazz, doar note de trecere, zău. Dar marea mea pasiune sunt dansurile de societate. Ştiați că valsul vienez e atât de rapid şi de complicat încât unele şcoli insistă să-l predea mai degrabă în particular decât la cursuri?

— Ăă… desigur.

— Ei bine, continuă ea cu o veselie conspirativă, fie vorba între noi, deşi eu n-aş putea să-mi dau cu părerea, mi s-a spus că valsul *meu* vienez ar putea face domnii să plângă.

— De ce? Îi calci pe degete? strigă Trudie.

— Foarte nostim, Trudie, trebuie să admită Felicity.

Întotdeauna e un pic ciudat să o aud pe Felicity vorbind despre bărbații din viața ei. Spre deosebire de Trudie, a cărei viață sentimentală e un subiect atât de fierbinte încât devine de-a dreptul inflamabil, Felicity dă impresia că atitudinea ei față de sexul opus este egală mai degrabă cu atitudinea față de foie gras:

fie îi place, fie nu.

Trudie a încercat odată s-o ia la întrebări despre traseul ei romantic, dar, deşi ne-am bucurat de nişte informaţii trunchiate, uşor picante (şi-a pierdut virginitatea la douăzeci şi unu de ani, cu fiul unuia dintre colegii de vânătoare ai tatălui ei), a insistat că se concentrează asupra carierei. Trudie n-ar fi putut fi mai şocată nici dacă i-ar fi fost îmbunătăţit ceaiul cu Domestos.

— Tallulah, draga mea, spune Felicity, în timp ce sare în picioare şi începe să bată din palme. Am văzut mai devreme o secţie de împletit coşuri care ştiu că o să-ţi placă. Mergem?

Copiii sunt acum la fel de ameţiţi ca o turmă de hiene gâdilate în talpă. Chiar şi Amber li s-a alăturat pe ringul de dans, tândălind şi interpretând ceva ce insistă că e un dans *bhangra* tradiţional, pe care l-a învăţat când a călătorit în India. Mie mi se pare că unele dintre mişcările astea le vezi la ora trei dimineaţa în clubul Ministry of Sound.

Tallulah o priveşte pe Ruby, care acum e aproape isterică de râs.

— Ăă, bine, răspunde ea fără tragere de inimă.

— Nu stăm mult, Zoe! strigă Felicity, dispărând după colţ.

Trudie ţopăie înapoi spre mine, fără suflare, în timp ce-şi trage vestuţa peste stomac.

— Dumnezeule, sunt paramedici aici? gâfâie ea.

— Lasă asta, spun eu. Acum eşti singură, vreau să-mi spui despre ieşirea cu Ritchie. „Întâlnirea secolului” a fost la înălţimea aşteptărilor?

Aseară n-a fost doar o seară de chefuială, ca oricare alta. Ritchie a ales un restaurant ultracostisitor, a chemat un taxi şi i-a dat lui Trudie instrucţiuni stricte să poarte cel mai strălucitor obiect din garderobă.

Rezultatul a fost o stare de anticipaţie mai febrilă decât dacă ar fi dus-o la Paris cu Learjetul personal.

Şi totuşi Trudie se încruntă.

— Mai bine nu întrebai.

— De ce? Ce s-a întâmplat? o întreb, nevenindu-mi să cred că nu se repede să mă pună la curent cu fiecare microdetaliu.

— Alte întrebări mai ai?

— Sigur că nu. Acum chiar că sunt un pic îngrijorată. Ce este?

Trudie oftează şi-şi analizează mâinile. Oja ei roz strălucitoare a

început să se ciobească pe la margini.

— Ritchie m-a cerut de soție.

— O, Doamne! țip eu. O, Doamne, o, Doamne! Uau, Trudie! E grozav!

Pe la jumătatea monologului meu plin de frenezie, mă prind de starea ei şi îmi domolesc felicitările.

— Sau... nu e grozav? întreb eu, încercând să-mi dau seama de ce are expresia cuiva care merge la morgă să identifice un cadavru.

— Hmm, grozav sau nu? A naibii întrebare!

— O, Doamne, ai dreptate. E mult prea devreme. Nu m-am gândit...

— Nu e prea devreme, mă întrerupe ea.

— O. Atunci, de ce?

Nu răspunde nimic.

— Ştiu că suntem prietene bune, Trudie, dar puterile mele telepatice nu sunt chiar atât de puse la punct.

— Scuză-mă, iubito, spune ea. E bine, într-un fel, asta e clar.

— În sensul că îl adori?

— Mda.

Îmi dau ochii peste cap.

— Păi, pentru Dumnezeu, ce altceva mai contează?

— Şşşşt! şuieră ea, privind în jur să vadă dacă nu ne aude cineva. Nu mă *pot* căsători cu el.

— Nu eşti deja căsătorită, nu?

— Nu.

— Ăăă... ai jurat în secret să devii călugăriță?

Trudie priveşte în jos, spre vesta şi pantalonii ei scurți, ambele părând a fi fost spălate la temperatură foarte înaltă în ultimele şase zile.

— Tu ce zici?

— Bine... *de ce?*

— Mai întâi, trebuie să-ți spun ceva despre Ritchie. Îi plac copiii. E grozav cu Andrew şi Eamonn. Vreau să zic, cu *adevărat* grozav, mai bun decât tatăl lor. Şi, înainte să mă ceară aseară, tot vorbea că noi o să formăm o familie şi chestii din astea. Adică, Ritchie *abia aşteaptă* să aibă copii.

— Şi?

— Păi, crede c-aş fi o „mămică” grozavă, cum zice el.

— Ai fi.

— Nu fi aşa de sigură, răspunde ea.

— Nu-ți doreşti copii?

— Ba da, dar…

— Te-am văzut cum te porți cu Andrew şi Eamonn. Eşti fantastică. Cum poți să crezi altceva?

Îşi muşcă o unghie.

— Când eram mică, m-am îmbolnăvit. Ochii i se încețoşează. Am avut leucemie.

Am nevoie de câteva secunde ca să procesez vorbele ei.

— Glumeşti?

Clatină din cap şi continuă atât de calmă, de parcă am vorbi despre vărsat de vânt.

— Aveam doar patru ani. Am stat mult prin spitale. Aproape că i-am scos din minți pe săraca mama şi pe săracul tata. Mama era convinsă că n-o să trăiesc; de fapt, oricine ar fi fost, nu? Să ți se îmbolnăvească de cancer fetița de patru ani nu e o veste care să te găsească pregătit.

— Doamne, Trudie.

— Ei bine, incredibil e că am scăpat. „I'm a survivor!" cântă ea, nu chiar la fel de muzical ca fetele de la Destiny's Child.

— Eşti nemaipomenită, Trudie, îi spun. Am ştiut din clipa în care te-am întâlnit.

— Mda, ridică ea din umeri, nu ştiu dacă e chiar aşa. Am învins boala, am ajuns să am o viață absolut normală.

— Şi ce are asta de-a face cu Ritchie?

— Acuma ajung şi aici, drăguțo. Cancerul e o boală foarte crudă, Zoe, să nu te îndoieşti niciodată de asta. Şi, deşi l-am învins la patru ani, mi-a lăsat o amintire, ca să se asigure că nu voi uita niciodată că a fost acolo.

Nu ştiu cum, dar intuiesc ce urmează.

— Nu pot avea copii, Zoe. Mi-am făcut toate testele. Indiferent cât de mult mi-i doresc, indiferent cât de mult şi-i doreşte *Ritchie,* nu pot avea copii.

Capitolul 50

Ryan nu e un sfânt, aşa că, dacă aş fi crezut că ceea ce s-a întâmplat săptămâna trecută îl va transforma, peste noapte, în cel mai bun coleg de apartament, aş fi meritat să fiu zguduită zdravăn ca să-mi revin la realitate.

Dar – şi e vorba de un mare „dar” – de când mi-am folosit cunoştinţele de prim ajutor şi fiul lui s-a întors din braţele morţii, am impresia că unele chestiuni au fost reevaluate. Iar expresia acestui lucru e tocmai faptul că a demonstrat o asemenea îmbunătăţire încât, dacă ar trebui să-i fac o evaluare la jumătatea trimestrului, ar primi zece cu felicitări.

Băutul de whisky în stilul „mâine oricum vine apocalipsa” a încetat. Plimbatul prin casă *aproape* că a încetat şi el. Sositul acasă la ora trei dimineaţa, trăsnind a parfum, nu a încetat, dar, la naiba, nimeni nu-i perfect.

De fapt, azi-noapte nu ajuns acasă decât la ora cinci şi jumătate şi am dedus – după parfumul pe care l-am simţit azi-dimineaţă pe cămaşă, când am spălat hainele (da, încă mai fac asta) – că se întâlneşte din nou cu femeia care foloseşte Estee Lauder Pleasures. Nu a mai apărut de cel puţin şase săptămâni.

Oricum, lucru foarte important, pe lângă faptul că a renunţat la majoritatea obiceiurilor proaste, a început să facă alte lucruri. Cum ar fi faptul că-şi petrece mai mult timp cu copiii. Cum ar fi faptul că se distrează. Cum ar fi, ţineţi-vă bine, faptul că râde.

Da, Ryan râde atât de mult acum, încât a început să arate ca un om care şi-a amintit cum să se bucure de viaţă. Reuşeşte chiar să mă facă şi pe mine să râd, lucru pe care, cândva, l-aş fi crezut la fel de posibil ca faptul că Nicole Ritchie ar putea să câştige un premiu internaţional pentru contribuţia la fizica moleculară.

Ruby şi Samuel au observat o schimbare dramatică. Toată săptămâna asta a venit acasă de la serviciu, în fiecare seară, înainte de ora şase, ceea ce i-a dat ocazia să joace baseball în grădină, să picteze la masa din bucătărie sau, pur şi simplu, să urmărească un film la televizor. De fapt, a făcut atâtea cu copiii în ultima vreme, încât uneori am avut impresia că locuim cu un instructor dintr-o tabără de copii.

Efectul asupra copiilor a fost incredibil. Ruby are, în

permanență, o sclipire în ochi și, în fiecare seară din săptămâna asta – cu excepția serii de marți –, ea și Samuel au fost în pat, dumnezeiește de epuizați și dormind profund, la ora opt.

Iar slujba mea a devenit *mult* mai ușoară.

În seara asta, tocmai mă gândesc ce să le dau copiilor de mâncare, când aud ușa trântindu-se. Umerii mei nu mai tresar involuntar.

— *Tati!* strigă Ruby și Samuel, aruncându-se în brațele lui ca doi cățeluși agitați.

— Uau, spun. Abia a trecut de cinci. Ai venit devreme.

— M-au eliberat mai devreme pentru bună purtare, zâmbește el.

— Tocmai voiam să încep să gătesc, poți să rămâi cu noi, dacă vrei.

Ryan se strâmbă.

— Am gustat din sosul ăla HP zilele trecute, mă necăjește el. Am câteva îndoieli în ceea ce privește gusturile tale culinare.

— Cât tupeu! pufnesc, și copiii se pun pe râs.

— Nu, nu, protestează el. Voiam să vă scot pe toți la masă, în oraș.

— Serios? chițăie Ruby, țopăind în jurul lui cu un asemenea entuziasm, de parcă Ryan ar fi spus că ne mutăm în parcul Disney.

— Serios? Serios? adaugă Samuel.

— Da, serios, *serios,* răspunde Ryan, luându-l în brațe și aruncându-l în aer de parcă n-ar fi mai greu decât o minge de volei.

Alerg sus și-mi deschid dulapul să analizez opțiunile. Cu ce naiba să te îmbraci când ieși la cină cu șeful tău și cu copiii de care ai grijă? Rochie de cocktail și tocuri? Nu, nu, nu. În niciun caz rochie de cocktail, mai ales pentru că nu mai vreau să-mi amintesc de ultima ocazie în care am purtat așa ceva.

După o căutare febrilă prin garderobă, aleg o ținută pe care am cumpărat-o recent, potrivită pentru o asemenea ocazie – adică pentru momentele în care habar n-am cu ce să mă îmbrac: pantaloni de in și o bluză cu mâneci căzute, cum a purtat Kate Hudson într-o ediție recentă a revistei *Allure* (deși pun pariu că a ei n-a costat 35 de dolari, de la H&M).

Încep să mă machiez, un proces pretențios și subtil, după standardele oricui. Dacă pun prea mult fond de ten Clinique risc

să mă dau de gol drept genul de amărâtă care se consumă atât de mult la ideea unei cine, încât îşi întoarce pe dos toată garderoba căutând cu ce să se îmbrace. Dacă pun prea puțin, va arăta de parcă m-am oprit în drum pe la Wal-Mart.

Când mă întâlnesc cu Ryan pe hol, mă studiază în timp ce le deschide uşa copiilor. Ca de obicei, genunchii mi se înmoaie.

— Ai slăbit, Zoe, spune.

Mă opresc brusc.

— Poftim?

— Ai slăbit, repetă el.

Sunt uimită de ceea ce aud şi aproape că mă fac mică sub povara recunoştinței. Ryan putea la fel de bine să-mi spună că am ochi ca două stele, buze ca picăturile de rouă şi corpul unei zeițe greceşti.

— O, chiar ți se pare? îl întreb eu, cât de nonşalant pot, cu obrajii strălucind ca vârful degetului lui ET. N-am ținut nicio dietă sau ceva de genul ăsta... şi, sincer, am fost mult mai slabă de atât.

— Arăți minunat.

Zâmbeşte şi inima mea dansează de fericire.

— Hai, Ruby, hopa înăuntru.

Chestia ridicolă e că n-am *ținut* vreo cură. Ceea ce mă conduce la o singură concluzie: cu cât depui mai mult efort ca să slăbeşti, cu atât scapi de mai puține kilograme.

Iar Ryan are dreptate, chiar am slăbit. Sigur, nu am ajuns încă la măsura mea obişnuită, dar, după estimările inele, am dat jos cel puțin trei kilograme, poate mai mult.

Intru în restaurant, simțindu-mă ca Miss World după o zi la spa.

Luăm cina la Legal Seafoods, un loc din Boston în care Ruby şi Samuel n-au mai fost până acum. Ruby face față evenimentului de a se afla într-un „restaurant şic” adoptând un accent fals britanic şi ținându-şi cuțitul şi furculița atât de grațios, încât aproape că le scapă pe jos.

Comandă păstrăv curcubeu şi e dezamăgită când îi este servit. În locul creaturii exotice şi colorate la care se aşteptase, vede că e vorba doar de un peşte mare. Acum, că sunt slabă, conştientă de cât e de important să mănânci sănătos, aleg o supă de moluşte.

Stridiile alese de Ryan creează cu adevărat senzație.

— Îîîîî! Tati! strigă Ruby, când Ryan ridică o stridie.

— Îîîîîî! Tati! o imită Samuel.

Ciudat, dar să-l văd pe Ryan punându-şi o stridie pe limbă are tocmai efectul contrar asupra mea.

— Sunt delicioase, rânjeşte Ryan. Şi Zoe crede la fel. Nu, Zoe?

Roşesc. Nedorind să-i dezvălui că n-am mai mâncat aşa ceva niciodată, arunc o stridie în gură.

— Delicioasă! exclam eu, înghițind ceva ce seamănă cu un bulgăre de noroi sărat. Nu ştiți ce pierdeți.

Samuel începe să râdă, iar Ruby n-ar putea să pară mai şocată nici dacă am mânca şosete murdare, însoțite de un compot cu apă de la duş.

— Sunteți scârboşi, spune ea, ciugulind din pâine.

Pe măsură ce seara continuă, ajung la concluzia că mâncatul în oraş are un asemenea succes, încât Ryan ar trebui să facă asta o dată la două zile – şi nu ezit să-i spun.

Dar nu e vorba doar de copii. Şi mie mi-a plăcut. Iar, la ora nouă, când suntem încă la masă aşteptând un taxi, îmi dau seama cât de bine mă simt. Pun sentimentul pe seama sticlei de vin pe care eu şi Ryan am băut-o.

— Dumnezeule, prostul de mine, spune din senin.

— Ți-ai uitat cheile?

— Nu, nu. Altceva. Un toast. Ridicați-vă paharele, copii.

Îşi ridică paharele atât de sus, încât Samuel aproape că-şi varsă sucul de portocale în cap.

— În cinstea lui Zoe, spune Ryan. Salvatoarea noastră.

Capitolul 51

La ora unsprezece, copiii dorm duşi, iar eu m-am retras în dormitor. Tocmai m-am instalat în pat, când aud pe cineva coborând apăsat scările. Când aud din nou acelaşi zgomot, mă ridic în capul oaselor şi mă încrunt. Numai că, de data asta, Ryan – presupun că el e – aleargă în sus pe scări.

Face atâta hărmălaie, încât sunt sigură că-i va trezi pe Ruby şi pe Samuel. Sar din pat să aflu ce se întâmplă. Dar, când deschid uşa, mă trezesc în fața unei cu *totul alte* privelişti decât mă aşteptam.

Ryan este sus, în capul scărilor, cu spatele la mine, şi se îndreaptă spre dormitorul lui. În afară de un prosop atât de mic, că n-ar fi bun nici măcar pentru unul dintre piticii Albei-ca-Zăpada, darămite pentru un bărbat de aproape un metru nouăzeci, e gol-puşcă.

Văzând cum picură apa de pe el, nu pot decât să presupun că a dat o fugă până jos, după un prosop curat, în timp ce el tropăie pe palier, eu mă simt de parcă am prins rădăcini în prag.

Apoi prosopul îi cade.

Icnesc.

E un icnet aproape fără zgomot, plin de panică, precum un chițăit de şoricel speriat; pe de o parte, mi-e groază să nu se întoarcă şi să mă prindă salivând cu ochii lipiți de dosul lui şi, pe de altă parte, chiar nu-mi pot dezlipi privirea de el.

— Fir-ar! mârâie, culegând prosopul de pe jos.

Îl azvârle pe umăr şi-şi vede de drum spre camera lui.

Îmi pun mâna la gură, în timp ce-i sorb din ochi formele goale şi ude. Sunt dezgustată de ceea ce fac, dar nu mă pot abține. Sorb din priviri stropii de apă de pe umerii lui lați, bronzați şi – o, *Doamne, abia mai respir* – de pe fundul lui.

Fundul lui Ryan e a-ntâia.

Ştiți şi voi, unele funduri nu-s rele, dar al lui este şi mai şi. Nici Michelangelo, la apogeul creației sale, n-ar fi putut zămisli unul mai grozav.

Dintr-odată, fără să vreau, expir. Se aude ca o răbufnire de aer scăpat dintr-un balon cu heliu. Ryan se opreşte. Îmi muşc mâna,

îngrijorată brusc, şi mă rog să nu mă fi auzit.

Se uită într-o parte.

Mă trec toate apele. Mi-am încleştat pumnii atât de strâns, încât, dacă aş avea unghii cât de cât prezentabile, aş putea să ajung să mă duc, după asta, la Urgență.

Dar nu se întoarce.

Habar n-am dacă m-a auzit sau nu – tot ce contează e că-şi vede de drum, trântind uşa dormitorului după el.

Închid ochii şi oftez uşurată. Într-un final, mă adun suficient cât să mă năpustesc înapoi în cameră, să închid uşa, să mă azvârl în pat şi să trag pătura până la gât.

Încerc să citesc, dar se întâmplă ceva ciudat. De fiecare dată când ajung la finalul unei pagini, îmi dau seama că, de fapt, n-am înțeles niciun cuvânt.

Capitolul 52

A trebuit să treacă o săptămână ca să nu mă mai gândesc la fundul lui Ryan.

— Nici măcar nu-mi place de el, pentru numele lui Dumnezeu, îi spun lui Trudie la telefon, într-o seară.

— Da, sigur, îmi răspunde ea. Îmi tot repeți asta.

— Dar aşa e! scâncesc.

Nu ştiu de ce încerc să mă conving singură. Poate pentru că ceea ce a început ca o scânteie, ce se aprindea ori de câte ori zăream brațele lui Ryan, s-a transformat într-o obsesie dezarmantă, implicând imagini ale posteriorului său. Şi cum naiba să poftesc la Ryan, când încă mai sunt torturată de accese de dragoste pură, totală, pentru Jason? Mecanism de apărare sau nu, mă deranjează.

— Eşti sigură că nu ți-a căzut cu tronc? mă întreabă ea.

— Sigur că da, îi răspund. Cum ar putea să-mi placă de el când, până de curând, îmi doream să-l omor cu mâinile mele?

— Poate că ai văzut lumina.

Râde pe înfundate. E clar că-i face mare plăcere să mă tachineze pe tema asta.

— Nu fi ridicolă.

— Bine, i-ai văzut fundul. Chicoteşte. Destul de evident.

Nu pot să nu zâmbesc, dar zâmbetul nu mă face să ratez ocazia de a schimba subiectul. Pe lângă asta, există lucruri mult mai importante despre care să vorbim decât corpul lui Ryan.

— Cum merge cu Ritchie? încerc terenul.

— Ştii tu, zice ea, pe un ton evaziv. Bine, cred.

Vai de mine. Până săptămâna trecută, dacă aş fi întrebat-o pe Trudie cum vede relația ei cu Ritchie, ar fi spus că, pe lângă ei, pasiunea dintre Romeo şi Julieta era un biet foc de paie.

— Nu mai e la fel de când mi-a cerut să mă mărit cu el, mărturiseşte ea. S-a schimbat. Aparent, ne prefacem că totul e la fel, dar ştim că nu-i aşa.

— Şi cum s-a schimbat?

— Nu-i nimic evident. Doar că înainte lui îi era limpede că ne

iubim la fel de mult. Acum cred că simte că s-a schimbat echilibrul. De parcă, dacă nu m-am repezit să mă mărit cu el, acum trebuie să dea înapoi. Să nu mai fie aşa de afectuos şi de iubitor şi... Ei bine, eu încerc atât de mult să echilibrez balanța, încât semăn cu un labrador în călduri. E jalnic.

— Probabil e vorba de orgoliu, îi sugerez.

— *Sper* că aşa e.

— Presupun că n-ai spus nu când te-a cerut de nevastă.

— Nu... n-am spus nu, admite ea. Dar încearcă să vezi lucrurile prin ochii lui. Când stai în genunchi, în mijlocul unui restaurant, un răspuns călduț, de genul „Hmmm, ăăă... bine, o să vorbim despre asta" nu-i chiar ceea ce aşteptai.

— Trebuie să existe o cale de ieşire din asta, îi zic. Fă-l să înțeleagă ce-i în mintea ta. Spune-mi exact ce reacție a avut când i-ai spus că nu poți avea copii.

Urmează o pauză şi încep să mă întreb dacă nu cumva s-a defectat telefonul.

— Trudie?

— Cred că glumeşti, iubito. Vorbeşte ca şi cum aş fi dusă cu sorcova departe de tot, rătăcită pe cele mai îndepărtate culmi ale Everestului. Nu i-am spus *asta.*

— De ce nu?

— Ți-am zis de ce nu, continuă ea. Pentru că adoră copiii. Pentru că ține neapărat să aibă familia lui. M-ar părăsi cât ai zice peşte dacă ar afla.

— Dar dacă nu contează atât de tare pentru el pe cât crezi tu?

— Contează, răspunde ea.

— Dar dacă nu contează?

— Ba da, contează.

— Ascultă, te iubeşte, nu-i aşa, şi...

— Da, dar – vine Barbara. Trebuie să fug. Ai grijă de tine şi mulțumesc pentru detaliile alea picante despre fundul lui Ryan. Am să visez al naibii de frumos diseară.

Capitolul 53

În ultima vreme, Ryan a făcut o grămadă de lucruri care i-au surprins pe copii, nemaivorbind de lucrurile care m-au surprins pe mine. Dar nimic n-a fost mai surprinzător decât ăsta.

E o zi obişnuită de octombrie, ceea ce înseamnă că mă aşteptam să-l văd cel mai devreme a doua zi dimineață, după ce se trezea în zori să alerge, ca de fiecare dată. Asta, probabil, după ce ar fi dormit doar trei ceasuri în urma unui altfel de maraton cu vreo tipă arătând ca un fotomodel şi parfumată din belşug cu Dior Addict.

Dar, în toiul după-amiezii, îmi sună mobilul şi pe ecran apare numărul lui.

— Bună, Ryan. E totul în regulă?

— Sigur. Unde eşti?

— La magazin, ne pregătim s-o luăm pe Ruby de la şcoală. Samuel nu mai putea rezista până diseară fără biscuiți Oreos. A fost tare cuminte azi, aşa că am zis să-i ofer o tratație.

— Te poți întoarce după ce o iei pe Ruby?

— Unde să mă întorc? întreb, neştiind la ce se referă.

— Acasă.

— Eşti acasă?

— Aici locuiesc, să ştii, subliniază el, pe bună dreptate.

— Da, ştiu, sunt nevoită să admit.

— Dar n-ai ajuns niciodată acasă la două jumătate după-amiaza, vinerea, de când te cunosc eu. Aş fi crezut mai degrabă că mă suni din insulele Hebride, decât din sufragerie.

— Bine, bine, ai dreptate. Dar exact de asta sunt acasă acum. Am o surpriză. Pentru copii.

Când ajungem acasă, Ryan este în hol, cu două valize mari.

— Aşa, copii. Încearcă să nu zâmbească, dar nu poate. Veniți aici un pic.

O ridică în brațe pe Ruby cu o mână, iar cu cealaltă îl ridică pe Samuel.

— Ce-ați zice să mergem într-o mică vacanță?

Ruby face ochii mari, încât par gata să-i sară din cap.

— Serios?

— Vacanță! Vacanță! Ce grozav! începe să cânte Samuel.

Ryan se uită la mine şi îmi zâmbeşte.

— Nu plecăm în Bermude, spune el ezitant, dar mi-ar plăcea să vii şi tu, Zoe.

Aflăm că Gerald Raven, şeful lui Ryan şi fostul meu partener de dans (cu cât ne amintim mai puțin de asta, cu atât mai bine), ne lasă să stăm în casa lui de vacanță din New Hampshire. Se pare că-i tot oferă lui Ryan un astfel de weekend, de trei ani încoace, dar, până acum, el n-a acceptat niciodată.

Când sosim acolo, în aceeaşi seară, nu pot să nu mă gândesc ce greşeală face Ryan. Mare de tot. Mă aşteptam la ceva de genul rulotei mătuşii Linda, din Cleveleys, cu tot cu perdeluțele alea groaznice, croşetate, cu saltele atât de pline de noduri, că ar fi fost bune pentru o cursă de mountain-bike şi cu „priveliştea de neuitat” spre tomberoanele din camping.

A trebuit să văd cu ochii mei casa de vacanță a lui Gerald ca să cred. E localizată într-un cadru uluitor – plopi tremurători, arțari şi cedri, colorați în nuanțe aprinse, incredibile – dacă le-aş fi văzut într-o broşură, aş fi crezut că fotografia a fost prelucrată. Mai e şi casa însăşi: mare, luxoasă, de lemn, având în spate o verandă suficient de mare cât să găzduiască un dineu.

— Locul ăsta e minunat, spun, în timp ce Ruby şi Samuel țopăie încântați prin camera de zi. Nu-mi vine să cred că nu te-ai obosit să vii aici până acum. Nu eşti zdravăn la cap.

— Iar te îndoieşti de sănătatea mea mintală, mormăie Ryan dezaprobator. Totuşi, de data asta, poate ai dreptate.

— Tati, tati, se alintă Ruby, când mergem să călărim?

— A zis cineva ceva de cai? o tachinează el.

De fapt, tot drumul, caii au fost singurul subiect de discuție. Probabil am vorbit mai mult despre cai în ultimele ore, decât patronul unei case de pariuri sportive într-o lună întreagă.

— N-am auzit nimic despre niciun cal. Tu ai auzit ceva, Zoe? întreabă Ryan.

Dau din cap.

— Nu. Eu nu. Nu-i suport.

— Ooooh, scânceşte Ruby. Ați zis că-i putem călări. Ta-tiiii! Zo-eeeee! Vă rog!

— Bine, bine, spune Ryan, şi o sărută pe creştet. Mergem la cai

mâine de dimineață, la prima oră. Promit.

Acum, că i-a venit inima la loc, Ruby se joacă fericită cu Samuel pe verandă, în timp ce Ryan face friptură pentru toată lumea, apoi o serveşte împreună cu o salată atât de mare şi de elaborată, încât în fața rezultatului eforturilor mele până şi un hamster ar strâmba din nas.

După cină, cu un soare palid la orizont şi câte o bere rece în mână, Ryan şi cu mine jucăm cărți cu cei mici. Miza este un pachet uriaş de M&M, repartizat în mod egal între noi, la începutul partidei. După mai puțin de patruzeci şi cinci de minute însă, Ruby şi Samuel ne fac praf. Nu ştiu cât ține de talentul lor şi cât are legătură cu faptul că tot şterpelesc bomboanele de ciocolată de pe masă, indiferent dacă pierd sau câştigă. Dar, la finalul serii, au atâta ciocolată pe față, încât pare că şi-au petrecut ziua la secția de control al calității din fabrica de ciocolată a lui Willy Wonka[25].

— Nu e ilegal să jucați jocuri de noroc la vârsta voastră? zic eu, luându-l în brațe pe Samuel, care e vesel ca un spiriduş.

— E cu siguranță imoral, intervine Ryan. Aşa că, în pat cu voi până nu ne arestează cineva pe Zoe şi pe mine pentru că v-am lăsat să vă faceți de cap.

În timp ce-i îmbrac pe amândoi în pijamale, îi fac să-şi bea laptele şi să se spele pe dinți, încep să mă mir şi eu ce uşor se lasă convinşi să meargă la culcare. Ruby e atât de încântată că a doua zi va merge să călărească, încât ai crede că se pregăteşte de marele derby.

— Cât crezi că va dura până să se trezească Ruby? şoptesc, în timp ce Ryan închide uşa dormitorului copiilor.

— Hmm… treizeci de secunde?

Dar cele treizeci de secunde trec şi se transformă în cinci minute. Iar, peste zece minute, când tragem cu ochiul în dormitor, situația se prezintă altfel decât ne am fi aşteptat. Linişte. Ruby şi Samuel – fără muncă de convingere, insistențe sau recompense – dorm buştean.

---

[25] Personaj excentric din romanul *Charlie şi fabrica de ciocolată,* de Roald Dahl (n.tr.)

Capitolul 54

Nu sunt ceea ce s-ar putea numi o amazoană. Am crescut la oraş, pentru numele lui Dumnezeu! Singurii cai cu care am luat contact erau cei ai poliţiştilor care păzeau stadioanele în timpul meciurilor.

Bine, asta nu e tot. Am luat lecţii de călărie în fiecare sâmbătă, timp de cinci luni, pe la vârsta de zece ani. Fiica vecinei noastre Susan Hamilton, Sally, cânta din ce în ce mai bine la pian, aşa că am fost dusă pe sus, la fiecare sfârşit de săptămână, la grajdurile din Harthill Road, ca să fiu transformată într-o amazoană de-a lui Jilly Cooper[26]. Nu eram chiar o catastrofă, dar am răsuflat uşurată când familia Hamilton s-a mutat în West Kirby, iar mie mi s-a dat voie să rămân sâmbăta acasă şi să mă uit la televizor. Cât au ţinut lecţiile, m-am descurcat. Dar există o diferenţă crucială între atunci şi acum: teama. În sensul că atunci nu-mi era frică. Acum sunt atât de speriată, încât simt cum îmi clănţăne dinţii ca nişte castaniete.

În timp ce punem şaua pe cai, cu ajutorul instructorilor noştri, îmi dau seama că animalul cu care m-am pricopsit – numit, în mod ironic, Micuţul – e aşa de mare încât nu prea-mi vine să cred că l-ar putea încăleca cineva. Am văzut dinozauri mai delicaţi.

— Micuţul e grozav cu începătorii, spune instructoarea mea, o roşcată pe nume Cindy, cu coapse atât de ferme încât ar putea sparge nuci între ele. Chiar şi cu cei care nu sunt prea… sportivi.

Şi-a petrecut ultima jumătate de oră aruncând comentarii răutăcioase în direcţia mea şi flirtând cu Ryan. Începe să mă calce pe nervi.

— Nu-s o începătoare, o informez din nou. Am mai luat lecţii.

— A, scuze. Râde pe sub mustaţă. Când ţi-ai pus casca invers, am crezut…

Pufnesc defensiv.

— Aşa le purtăm în Anglia.

— Mă rog.

---

[26] Jurnalistă şi autoare britanică de cărţi de succes, multe dintre acestea având ca subiect universul curselor de cai (n.tr.)

— Dar ce mai… continui ignorând-o, când eşti la Roma…

Îmi pun casca cum trebuie şi, cu coada ochiului, îl surprind pe Ryan zâmbindu-mi.

Mă uit cum se apucă, sigur pe el, să verifice şaua calului, apoi cum, tot sigur pe el, sare în spinarea lui şi, la fel de sigur pe el, dă ocol manejului. Este limpede că Ryan n-ar avea cum să fie mai expert decât atât în materie de cai, nici dacă mama lui ar fi prinţesa Anne.

Nu ştiu ce să cred: pe de o parte, antecedentele lui rurale mă fac de ruşine bine de tot, pe de alta, este tare sexy pe calul ăla.

N-am fost niciodată un mare fan al filmelor cu cowboy, dar, văzându-l astăzi pe Ryan, în postura asta, mi-am dat seama care-ar putea fi farmecul lor. Cu coapsele puternice odihnindu-se de flancurile calului şi cu mânecile de la cămaşă suflecate, astfel încât i se văd braţele, este un model minunat de sportivitate şi de virilitate. Iar asta nu mă ajută deloc să mă concentrez.

— Eşti gata?

Îmi zâmbeşte plin de entuziasm.

— Mmm… aproape! Zâmbesc nesigură. Ai călărit mult când erai mai tânăr?

— Sigur. Ridică din umeri. Dar, hei, Zoe, fii fără grijă. Instructoarea va fi chiar lângă tine. Mi s-a spus că au mare grijă de începători.

— Nu sunt o începătoare, insist, punând un picior în şa şi încercând să-l trec pe celălalt peste spinarea Micuţului. Îmi lipseşte doar antrenamentul, atâta tot.

După cinci încercări, îmi dau seama că arăt ca un Jack Russel bolnav de artrită, care încearcă să facă pipi pe un gard. Ce-i mai rău, Ryan sare din şa şi încearcă să mă ajute punându-mi mâinile pe fund şi împingându-mi toată greutatea pe spinarea Micuţului. E cea mai stângace mişcare din câte-a văzut Cindy până acum, dacă ne luăm după expresia ei.

— Mă întreb dacă n-ar fi mai bine să încalec pe ceva asemănător cu ăla, sugerez, arătând spre calul lui Ruby.

— Am înţeles eu bine? mă întreabă Cindy. Vrei poneiul pe care e fetiţa care are doar şase ani?

— Nu trebuie să fie tot ăla, mă răstesc.

— Totul o să fie bine, toarce ea, în timp ce-l bate cu palma pe Micuţ, făcându-l să se înfioreze de plăcere, iar pe mine să mă agăţ de şa cu atâta putere, încât mi se albesc încheieturile. Micuţul e

un uriaş blând.

Pornim la plimbare, cu Ryan în frunte. Samuel şi Ruby îl urmează, iar instructorii – un băiat adorabil, pe nume Robby, şi o puştoaică timidă, de şaptesprezece ani, pe care o cheamă Lauren – merg pe lângă ei şi le țin frâiele. Cindy şi cu mine încheiem plutonul, ea certându-mă în gura mare că nu-l împiedic pe Micuț să mănânce nu ştiu ce ierburi.

— A, dar nu se întâmplă nimic rău, îi spun eu, ca şi cum l-aş lăsa s-o facă pentru că sunt o mare iubitoare de animale, şi nu pentru că Micuțul refuză categoric s-o ia în orice direcție aş vrea să-l mân eu.

— Sunt otrăvitoare, îmi zice ea.

Din fericire, Micuțul se hotărăşte oricum s-o pornească din loc, în timp ce eu mă străduiesc să mă calmez. Şi după ce am mers călare vreo jumătate de oră, tot mai simt valul de adrenalină specific unui sinucigaş, care stă în picioare pe Beachy Head[27], cu degetele de la picioare atârnând în afară.

— Peisajul e minunat, nu? remarcă Ryan, rămânând în urmă ca să ajungă cu calul în dreptul meu.

— O, da, spun eu, îndreptându-mă în şa, într-o încercare de a simula postura relaxată a unui fermier texan care a început să călărească la scurt timp după ce a ieşit din pântecele mamei. Iar ăsta e cel mai bun mod de a-l admira, fără îndoială, adaug.

— Mă bucur că te-ai mai relaxat un pic, zice Ryan. Copiii se simt grozav. N-aş fi suportat să ştiu că nu eşti în largul tău.

— Cine, eu? exclam. Eu? Ha! Să nu fiu în largul meu? Dar ştiu că eşti nostim, nu-i aşa, Micuțule?

Cu un gest menit să arate cât de relaxată şi de sigură pe mine mă simt, încerc să-l bat pe Micuț pe gât, dar când mă aplec să-l ating cu mâna, îmi pierd echilibrul.

De fapt, cuvintele astea nu redau cu acuratețe mişcarea spectaculoasă pe care o fac în timp ce plonjez într-o parte, alunecând din şa, cu un picior ieşit din scară, şi rămân ținându-mă cu disperare de coama Micuțului.

— Aaaaah! încep să țip.

Micuțul hotărăşte că nu-i place ca o nebună de şaizeci de kilograme să i se agite în spate precum o caracatiță uriaşă. În loc

---

[27] Cea mai înaltă faleză calcaroasă din Marea Britanie (n.tr.)

să stea pe loc, ca să mă poată salva cineva, pe el îl mănâncă copitele, aşa că o ia la goană.

— Aaaaah! mă vait, ținându-mă de gâtul lui.

— Stai calmă, strigă instructoarea după mine, fără să-mi fie de niciun ajutor, în timp ce Micuțul se îndepărtează în galop, iar fundul îmi alunecă şi mai mult într-o parte.

Nu pot fi atentă acum decât la bubuitul copitelor Micuțului, în timp ce sunt azvârlită în sus şi-n jos, ca o marionetă uriaşă pusă în maşina de spălat, la stors, şi-mi simt muşchii luând foc, atât sunt de încordați ca să mă țină pe cal.

Dar se pare că nu sunt suficient de încordați.

Simțind cum alunec şi mai jos de pe Micuț şi cum mă apropii din ce în ce mai tare de sol, încep să mă tem că nu mai am scăpare. Degetele îmi alunecă prin coamă şi ştiu că mi-a sunat ceasul. Neobrăzata de Cindy, cu picioarele ei musculoase şi oțelite, o să fie ultimul lucru pe care o să-l văd înainte să mor.

Dar, deodată, îmi dau seama că se petrece ceva lângă mine. Cineva călăreşte alături. Şi apucă frâiele Micuțului.

— Prrrrrr!

Ca prin minune, Micuțul încetineşte. Şi, fapt mai uluitor, în cele din urmă, se opreşte.

Îmi dau drumul şi aterizez într-o băltoacă, asemenea unui sac de cartofi aruncat într-un camion. Închid ochii, copleşită de şoc şi de uşurare.

Când îi deschid iar, Ryan e în genunchi lângă mine.

— De la cine ai luat lecții? De la Clint Eastwood, cumva?

Capitolul 55

N-am avut în viața mea atâtea vânătăi. Zac în cada plină cu apă caldă, pe jumătate în comă, holbându-mă amețită la nişte picioare care ar putea foarte bine să fie ale unui personaj din filmul *Reservoir Dogs*[28]. Şi toate astea de la o plimbare liniştită la țară, călare pe Micuț, „uriaşul blând”.

Mă întind după săpun şi gem din cauza durerii care mă săgetează într-o parte. Să fiu sinceră, nu mă deranjează că doare aşa rău. Mă supără că, deşi sunt complet dezbrăcată, arăt ca şi cum aş purta haina multicoloră a lui Iosif[29].

Închid ochii şi-mi las mintea să plutească. Mi-l închipui pe Jason îngrijindu-mi rănile. Mereu a fost bun la aşa ceva.

La câteva luni după ce l-am cunoscut, am căzut pe scările unui club de noapte şi, pe lângă faptul că m-a purtat în cârcă până la taxi, m-a dus la el acasă. În timp ce zăceam pe canapea şi simțeam cum se învârte încăperea cu mine, a apărut cu cea mai bine dotată trusă de prim ajutor pe care-o văzusem în viața mea şi s-a apucat să-mi tamponeze julitura de la genunchi. Nu ştiu de cât ajutor mi-a fost din punct de vedere medical, dar m-a făcut să mă simt mai bine.

Aş da orice să-l am lângă mine acum. Deşi bănuiesc că, de data asta, i-ar trebui mai mult decât o sticlă de dezinfectant.

— Zoe, ai nevoie de ajutor? strigă Ryan de dincolo de uşă.

— Nu! țip îngrozită, ieşind cu chiu cu vai din cadă şi întinzându-mă după capot. Nu, nu! mă descurc perfect, zău. Ies imediat!

În timp ce îl aud pe Ryan îndepărtându-se, arunc o privire tristă în oglindă. Oi fi eu curată – nu mai sunt acoperită de noroi –, dar sunt zgâriată aşa de tare pe față, încât arăt de parcă m-aş fi luptat cu un tufiş de scaieți.

Mă strecor în dormitor şi-mi iau o pereche de pantaloni largi curați, un tricou vechi şi hanoracul meu mare şi comod, pe care-l iubesc, chiar dacă mama insistă că mă face să arăt de parcă m-aş

---

[28] *Profesioniştii crimei,* thriller regizat de Quentin Tarantino (n.tr.)

[29] Aluzie la povestea biblică a lui Iosif (n.tr.)

pregăti să jefuiesc o benzinărie.

Străbat camera de zi şi ies pe verandă, unde Ryan încearcă să recâştige batoanele de ciocolată Hershey pe care i le-a luat Ruby mai devreme. Samuel termină un desen la care e limpede că a lucrat împreună cu sora lui cât am fost eu în baie.

— Hei, ce desen frumos, îi spun. Ce reprezintă?

— E Zoe, zice el, mândru. Zoe şi un căluț.

Talentul artistic al lui Samuel, chiar dacă a beneficiat de ajutorul lui Ruby, este abstract. Dar reuşesc să desluşesc destul cât să-mi dau seama că au desenat un cal, având ceva ce seamănă cu un morman imens de resturi menajere alături. Se pare că-s eu.

— N-ai fost prea impresionat de talentul meu la călărie, nu? îl întreb, ciufulindu-l.

— Nu trebuie să cazi, Zoe, îmi răspunde.

— Cum te simți? întreabă Ryan. Arăți mult mai bine după baie.

— Ei, sunt bine, răspund.

Mă simt de parcă a trecut buldozerul peste mine, dar sunt obişnuită.

— E aproape înduioşător, zice el şi rânjeşte. Nu chiar, dar aproape.

— Ei bine, nu-i aşa de rău, presupun. Aş prefera „devastator de sofisticată”, dar „aproape înduioşătoare” e probabil mai mult decât aş fi putut spera în cazul ăsta.

Cred că, în partea asta a statului, aerul are ceva deosebit, pentru că minunea de aseară se repetă, iar copiii se duc la culcare de bunăvoie, fără să facă prea multe nazuri.

— Îi mituieşti cumva? îl întreb pe Ryan.

— O zi întreagă în aer curat era tot ce le trebuia. Plus faptul că nu mai avem ciocolată.

— Ce-ai vrea să mănânci la cină? îl întreb. E rândul meu – tu ai gătit aseară.

— Hei, nu-ți bate capul. Du-te şi relaxează-te.

— Serios?

— Da, serios. Stai jos. Am să-ți aduc nişte vin. Am cumpărat o sticlă mai devreme.

Ryan se duce în bucătărie, iar eu mă apuc să caut prin colecția de CD-uri a lui Gerald Raven. Nu prea are clasici, dar găsesc un exemplar prăfuit din *Cele mai bune cântece ale lui Billy Joel.* Îl pun şi sar peste primele piese, până când ajung la preferata mea. *She's*

Always A Woman To Me încă-mi dă fiori pe ceafă – chiar dacă nu s-a mai difuzat la radio de cel puțin treizeci de ani.

Ies pe verandă şi trag în piept aerul tare, de țară. La scurt timp, Ryan apare cu un pahar de vin roşu, mare cât un castron pentru supă.

— Îmi place mult cântecul ăsta, spune el.

— Şi mie. Demonstrează cel mai bine cât de nebună poate fi dragostea, nu-i aşa?

Ryan râde.

— Cred că eu n-aş fi folosit cuvântul „nebună”, dar ai absolută dreptate. O iubeşte nu *în ciuda* defectelor ei, ci pentru ele. E nevoie să fii un mare visător pentru aşa ceva. Ştiu cum e.

Ridic o sprânceană.

— Mie nu-mi laşi impresia unui mare visător, Ryan.

— Nu? Hmm, poate nu mă cunoşti prea bine.

Apoi îmi dau seama de un lucru. Cum se poate că, în ciuda vânătăilor, a faptului că m-am făcut de ruşine, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, mă simt atât de ciudat de fericită?

— De ce zâmbeşti?

— A, nimic. Ei bine… mă gândeam…

— La ce?

— Că mă simt tare bine aici.

Îmi zâmbeşte din nou. De data asta, e un zâmbet larg, fără rețineri, pe care l-am văzut atât de rar pe chipul lui până acum.

— Eu mă simt tare bine că eşti aici.

Capitolul 56

E ora unu noaptea. Simt că viața mă îmbată. Mda, bine, şi o cantitate apreciabilă de vin roşu.

Astă-seară, la lumina din ce în ce mai slabă a unei lămpi cu gaz, Ryan şi cu mine am vorbit despre o groază de lucruri, dacă *Crimă şi pedeapsă* a lui Dostoievski merită citită (mă asigură că da), dacă fotbalul european este cel mai grozav sport din lume (mă asigură că nu), dacă mai cred oamenii în căsătorie şi dacă Botoxul este bun sau nu. Am discutat dacă britanicii şi americanii au mai multe în comun decât britanicii şi alți europeni şi am speculat pe tema dacă Ruby va fi preşedinte când va creşte mare (penultima ei ambiție) sau Hannah Montana (ultima).

Am vorbit despre copilăria lui Ryan în Michigan şi despre copilăria mea în Liverpool, despre cele două veri pe care şi le-a petrecut călătorind (una în Orientul îndepărtat şi una în Australasia) şi despre weekendul pe care l-am petrecut eu la Barcelona.

— Şi acum, spune-mi, misterioasă Zoe, rosteşte el umplând paharele la loc, care-i marea ta poveste de dragoste? Cum stă treaba cu tine şi cu iubiții, amanții, sufletele-pereche?

— Nu sunt misterioasă.

— Haide, face el, ridicând o sprânceană. Ce altceva ar fi putut să ducă o tânără frumoasă şi deşteaptă în cealaltă parte a lumii?

Sunt uluită.

— Ce-i? întreabă el, îngrijorat. Am spus ceva nepotrivit?

— Crezi că sunt frumoasă? întreb şi imediat îmi vine să-mi trag palme.

Lumina pâlpâie pe chipul lui Ryan, făcându-l să arate incredibil. Are ochii ca două lacuri adânci şi limpezi, iar trăsăturile puternice contrastează cu moliciunea gurii. Numai privindu-l şi întrebarea mea pare ridicolă. Dar el se încruntă.

— Sigur că eşti frumoasă, Zoe.

Abia când ni se întâlnesc privirile îmi dau seama cât de tare-mi bate inima. Căldura mi se răspândeşte în tot corpul, care-mi tremură parcă de la vinul pe care l-am băut, şi nu mai pot să mă concentrez decât la contururile chipului lui Ryan.

Trupul îmi e cuprins de nişte frisoane de-a dreptul scandaloase

şi mă trezesc că Ryan e mai aproape de mine decât fusese cu o clipă în urmă. Întinde mâna şi mă mângâie pe ceafă. Mă trage spre el şi simt cum îl urmez de bunăvoie – în curând, obrazul lui e lângă al meu, atingându-l, şi-i simt răsuflarea în ureche.

— Sigur că eşti frumoasă, murmură.

Ochii mi se deschid brusc, iar mintea îmi este copleşită de atâtea gânduri. Gânduri sănătoase, raționale, anterioare celor doi litri de Zinfandel[30].

Ăsta-i şeful meu, *ce Dumnezeu! Şeful meu.*

Este o mare greşeală, oricum ai da-o.

E greşit, greşit, greşit.

Dar, înainte să-mi dau seama, se întâmplă ceva ce n-aş fi putut opri nici dac-aş fi vrut. Iar, în momentul ăsta, n-am nici cea mai mică intenție s-o fac.

Buzele lui Ryan le ating uşor pe ale mele, trimițându-mi adevărate unde de şoc prin corp. În timp ce sărutul devine tot mai profund, cedez în fața gustului şi a atingerii lui şi mă simt la fel de amețită de dorință pe cât sunt de amețită de vin. Degetele lui îmi alunecă pe spate, declanşându-mi mici focuri de artificii sub piele, iar buzele lui îmi mângâie gâtul, lăsând în urmă o dâră umedă aproape imperceptibilă, dar delicioasă. Brațele i se încolăcesc în jurul meu. Mă simt extraordinar. Şi, cu toate astea…

— Ryan, mă trag înapoi, rămasă fără suflare. Nu sunt sigură că e bine să facem asta.

Nu voiam să sune chiar aşa de banal.

Ochii lui sunt atât de aprinşi de dorință, încât simt cum mă străbate încă un fior.

— Ştiu, îmi răspunde, dar îl trag imediat spre mine.

---

[30] Renumit vin roşu sec din California (n.tr.)

Capitolul 57

Mă trezesc tresărind în toiul nopții. De fapt, sunt în pragul unui stop cardiac.

Ryan doarme întins pe spate, ținându-mă în brațe. Picioarele noastre sunt încolăcite ca rădăcinile unui copac bătrân. Îmi ridic capul de pe pieptul lui. Suntem la el în dormitor. E întuneric beznă. Încă sunt beată. Situația mă izbeşte în moalele capului, de parcă m-ar fi pocnit cineva cu o tigaie.

Sunt în pat cu şeful meu.

Sunt în pat cu Ryan Miller.

Şi sunt îmbrăcată doar cu o pereche minusculă de chiloței, cu un tricou vechi de la un maraton din Liverpool şi cu vreo patru sute de vânătăi.

Trag aer în piept cu putere, făcând eforturi să-mi potolesc pulsul. Asta-l face pe Ryan să se mişte. Mă trage mai aproape, lipindu-mi fața de gâtul lui. Ştiu ce-ar trebui să fac. Pardon, ce *trebuie* să fac. Trebuie să sar din pat, să mă duc în patul meu şi să-mi schimb slujba cu prima ocazie.

De parcă mi-ar ghici gândurile, Ryan, încă pe jumătate adormit, mă sărută pe cap şi-şi freacă piciorul de glezna mea. Închid ochii şi cedez în fața fiorului electric pe care-l trimite prin mine.

Măcar n-am făcut sex cu el.

Se mişcă din nou, o mână avansându-i leneş peste tricoul meu, şi simt un val de căldură între picioare.

Slavă Cerului că n-am făcut sex cu el.

Degetele lui îmi mângâie sânul, buzele îmi descoperă obrazul, iar eu simt furnicături de dorință prin piele.

Ar fi un dezastru total, complet, imens dac-aş face sex cu el.

Simt cum mă apasă pe şold o umflătură, care continuă să crească, şi mă aud scoțând un geamăt uşor de plăcere.

Sar în capul oaselor, luându-mă cu mâinile de cap.

— *Ryan, n-o să pot face niciodată, în niciun caz, sex cu tine!* scâncesc.

Se ridică şi el, şocat, de parcă o trupă de cancan tocmai i-ar fi intrat cu forța în dormitor. Îi ia o clipă să-şi revină.

— Bine. Nicio problemă, spune încetişor, mângâindu-mă pe păr.

Nicio problemă.

Mă sărută pe creştet şi ne întindem iar, apoi mă trage spre el şi se cuibăreşte lângă mine.

Măcar asta am lămurit-o.

Capitolul 58

Îmi petrec ziua următoare încercând să mă comport normal – de parcă noaptea trecută nici n-ar fi existat. Este singurul lucru profesionist pe care-l pot face.

E destul de greu, dat fiind că o bună parte din timp nu mă pot gândi decât la modul în care Ryan îşi trecea palma caldă peste coapsa mea. Şi la cât de încet îşi mişca şoldurile lângă ale mele. Şi cum făcea tot felul de lucruri sexy, total necuvenite, dar care mă topeau toată, iar acum mă fac să roşesc de fiecare dată când mi le amintesc.

Lucru mai derutant, el se poartă foarte calm toată ziua. Şi, deşi n-aş putea spune că este rece, am senzația că nu e nici el tocmai încântat de ceea ce s-a petrecut. Se poartă ca ieri. Dacă îl vezi, nici prin cap nu ți-ar trece. Exact impresia asta aş vrea s-o las şi eu, dar, Doamne, cum de lui îi iese atât de bine? De ce nu se dă de gol, măcar un pic? Şi oare ce naiba *crede* despre tot ce s-a întâmplat?

După-amiază, în timp ce ducem lucrurile la maşină şi ne pregătim să plecăm acasă, Ryan îl ridică şi-l strânge în brațe pe Samuel.

— Te iubesc, tati, spune micuțul, sărutându-l.

— Ooo, şi eu te iubesc, dragule, răspunde Ryan, vizibil impresionat. Şi m-am simțit fantastic cu voi weekendul ăsta.

— Putem să mai venim, tăticule? întreabă Ruby, în timp ce-şi pune centura de siguranță.

— Mi-ar plăcea şi mie mult, răspunde Ryan.

— Ce? Plimbarea cu căluții? întreabă Ruby.

— Clar, răspunde el. Căluții, jocul de cărți... şi vreo alte două lucruri. Acum îmi zâmbeşte mie. Mi-ar plăcea să le mai fac pe toate o dată, spune.

Inima mea tresaltă de bucurie şi mă aşez pe scaunul din dreapta şoferului, dorindu-mi să-mi pot controla pulsul. Totuşi, până ajungem acasă, peste vreo două ore, mă chinuie paranoia.

Oare am interpretat eu greşit, ca pe o tentativă de flirt, un comentariu nevinovat pe care l-a făcut Ryan? Îmi imaginez că mă place, când noaptea trecută s-a întâmplat ce s-a întâmplat doar pentru că eram singura femeie pe o rază de vreo patruzeci de kilometri?

Mai târziu, în cursul serii, în timp ce-mi desfac bagajul în dormitor, încerc să mă conving că trebuie să mă stăpânesc. Nu mi-am promis oare chiar eu că fanteziile pe care le am cu şeful meu vor rămâne doar la stadiul de fantezie? Îmi reamintesc că sentimentele pe care le am față de Ryan sunt superficiale. Gânduri pline de dorință, vise deocheate, o cale să uit de altele. Ce gândesc şi simt față de el nu se compară deloc cu dragostea profundă şi pură pe care i-o port lui Jason. Cum de mi-a trecut prin cap să mă port ca şi cum n-ar fi aşa?

Aud un ciocănit la uşă în timp ce-mi bag geanta de voiaj sub pat.

— Intră, răspund.

Uşa se deschide – este Ryan. Inima mea o ia razna iar.

— Copiii au adormit, îmi spune, închizând uşa în urma lui.

— A, da? Doamne, aerul ăla tare chiar că i-a obosit. Râd nervos. Ştii, mă bucur c-ai trecut pe aici.

— Da?

— Da. Vreau să… să-ți zic ceva despre seara trecută.

— M-am simțit bine.

— Păi, continui eu, hotărâtă, nu zic că nu e aşa, dar eşti şeful meu şi nu-s sigură că a fost o idee bună. Apoi mai sunt şi nişte întâmplări prin care am trecut de curând, care cred că mi-au afectat judecata. Adică viața afectivă. Şi, pe lângă toate astea, ar fi groaznic dacă Ruby şi Samuel ar afla. Nu mai spun că…

— Sunt de acord, mă întrerupe el.

— Poftim? răspund şocată. A, păi, bine. Brusc, îmi vine să-mi tai venele. Vreau să zic, da, a fost ridicol, nu-i aşa? mă bâlbâi. O prostie din partea noastră, zău. O regret din tot sufletul şi sigur simți şi tu la fel. Atât de iresponsabil…

Acum este chiar în fața mea.

— Nu, vreau să spun că sunt de acord cu ce-ai zis despre Ruby şi Samuel, şopteşte el, privindu-mă drept în ochi în timp ce îmi dă la o parte o şuviță care-mi căzuse pe față. Nu vreau să zic că regret. Tocmai că nu regret.

Îi întâlnesc privirea şi mi se înmoaie genunchii.

— N-nu?

— Sigur că nu, îmi spune.

Apoi se apleacă şi mă sărută. Simt cum mi se taie răsuflarea şi-mi fac griji că asta-mi va strica tehnica. Dar, de îndată ce îşi

strecoară degetele prin părul meu, iar cu cealaltă mână mă trage spre el, hotărât, încetez complet să îmi mai fac griji.

Capitolul 59

La trei săptămâni şi două zile după weekendul pe care l-am petrecut în New Hampshire, fac sex cu Ryan. Deci, se întâmplă la trei săptămâni şi două zile după ce am promis că n-am s-o fac. Şi... O, *Doamne!* E cea mai senzuală experienţă pe care am trăit-o vreodată. Mai tandră decât aş fi crezut că poate fi. Mai electrizantă decât orice. Este minunat. Uluitor. Adorabil. Colosal.

Sentimentele mele sunt împărţite între vinovăţie puternică şi senzaţia că tocmai am câştigat la loto.

Singurul lucru asupra căruia am căzut de acord este că asta – aventura asta (Ah! *E oare o aventură?)* – trebuie ascunsă de Ruby şi de Samuel. Motivul este evident şi nu trebuie explicat de niciunul dintre noi: ăsta e unul dintre flirturile lui Ryan, care, ne spune logica, se poate sfârşi la fel ca toate celelalte. Şi e în regulă, atâta timp cât sunt implicaţi doar doi adulţi. Dar ideea că Ruby şi Samuel ar putea afla face totul prea riscant.

Şi Ryan, şi eu ştim că n-aş putea fi o altă iubită de-a lui, mai ales în ceea ce-o priveşte pe Ruby. Aşa că, atunci când se va termina – pentru că *se* va *termina* –, faptul că Ruby ştie n-ar ajuta cu nimic.

Oricum, asta e doar teorie. Practica – să ne ascundem de cei mici – nu e mereu uşoară.

Mai ales când Ryan mă trage spre el după vreo uşă, ca să-mi dea o sărutare languroasă când nu e nimeni prin preajmă. Sau când îmi dă părul la o parte şi-mi atinge urechea cu buzele, în timp ce eu încerc să curăţ cartofii la chiuveta din bucătărie. Sau când mă apucă de mână, în clipa în care copiii sunt în pat, şi-şi petrece braţul în jurul meu cu atâta tandreţe, încât mă simt abandonată când îmi dă drumul.

Acestea fiind spuse, tot nu sunt sigură că fac ceea ce trebuie implicându-mă în această aventură.

Îmi fac mereu griji că am nevoie de un asemenea flirt fără sens doar ca să mă vindec de dragostea vieţii mele. Îmi fac griji legate de superficialitatea unui asemenea comportament. Cât de mult îi lipseşte profunzimea şi seriozitatea relaţiei de şapte ani cu Jason. Şi, oricât de demodat ar suna, îmi fac griji că mă transform într-o

uşuratică.

Pe de altă parte, nu pot să neg că nebuniile pe care le fac cu Ryan îmi dau o stare de bine *fantastică.* Parcă plutesc tot timpul, şi inima îmi bate puternic, anticipând momentele de care ne bucurăm împreună pe furiş.

În multe feluri, e de înțeles, date fiind evenimentele recente din viața mea. E ca şi cum aş fi ținut luni întregi o cură de detoxifiere cu semințe de lucernă şi cu pepene verde, iar acum mi se oferă un ou uriaş de ciocolată. Ştiu că nu-mi face bine, dar e delicios.

Ironic, printre efectele secundare se numără şi faptul că slăbesc *văzând cu ochii.* Kilogramele în plus, de care începusem să scap treptat, se topesc acum într-un asemenea ritm, încât aproape că am ajuns la dimensiunile inițiale.

— Eşti îndrăgostită, declară Trudie, în timp ce sorbim cafea cu înghețată, în sera Barbarei King. Cealaltă metodă de a slăbi două kilograme într-o săptămână ar fi o criză de dizenterie.

Copiii se joacă fericiți în uriaşa groapă de nisip a lui Andrew şi Eamonn. Până acum au reuşit să facă un „castel" care arată ca o cocioabă şi nişte soldați care par atât de deshidratați, că abia se țin pe picioare.

— Nu-s îndrăgostită, Trudie. Serios. Ți-aş spune dacă aş fi, dar nu sunt.

— Of, Doamne, te străduieşti extrem de mult să pară că nu e aşa.

Oftez şi înghit nişte cafea. N-am cum să fiu îndrăgostită de Ryan Miller. Îl plac. Mă distrez grozav cu el. Dar, oricât mă doare s-o spun, încă-l mai iubesc pe Jason. Indiferent cât de mult mă chinui să-l uit, nu pot.

Capitolul 60

Către: Zoemmoore@hotnet.co.uk
De la: Helen@hmoore.mailserve.co.uk

Dragă Zoe,

Baia cea nouă e un dezastru. Tatăl tău a insistat să angajăm o firmă locală şi uite unde am ajuns: o cadă cu bule care nu scoate bule şi un duş cu jet puternic, din care apa curge ca dintr-o ţeavă fisurată. Totuşi, faianţa e drăguţă. L-am pus să-mi găsească una asemănătoare cu aceea din broşura Center Parcs, şi aproape au nimerit-o. Adică, în afară de delfini – într-un colţ al duşului, pe câţiva i-au decapitat. Dar măcar au fost la jumătate de preţ.

Am programare la doctor săptămâna viitoare – senzaţia asta de slăbiciune şi de oboseală nu cedează deloc. Ieri am intrat pe un site pe internet şi am ajuns la concluzia că poate fi doar una din două: alergie la gluten sau cancer pancreatic. Aşa că acum aşteptăm să vedem ce e.

Sper doar că mă voi lămuri curând, pentru că mă scoate din minţi. Linda, colega de serviciu care are biroul lângă mine, tocmai mă îndemna să mergem la un spectacol de dans pe gheaţă, unde aproape am adormit. Ce-i drept, e al naibii de plicticoasă când începe să insiste. De câte ori poţi să asculţi aceleaşi glume răsuflate?

Ştiu că n-am vorbit despre asta încă, dar te-ai hotărât când vii acasă de Crăciun? Au mai rămas doar şapte săptămâni, ştii? Mi-ar părea bine dacă ai veni cu vreo câteva zile mai devreme – măcar să-l mai linişteşti pe taică-tău în ceea ce priveşte decoraţiunile. Ştii că nu mă ascultă niciodată când vine vorba să împodobească bradul cu gust. Ultima dată când l-am lăsat să se dezlănţuie, a folosit atâta zăpadă artificială, încât i-a provocat o criză de astm lui Desy, de a fost cât pe ce să ajungă la Urgenţă.

Presupun că ai să vii măcar cu o săptămână înainte, dar, oricum

ar fi, aminteşte-ți, te rog, să iei tu o sticlă de Tia Maria[31] *din duty-free! Mătuşa Iris a scurs-o pe ultima anul trecut.*

Cu drag,
Mama

[31] Lichior de catifea jamaican (n.tr.)

Capitolul 61

Ryan pregăteşte cina în bucătărie, iar Pământul pare să se învârtească în jurul lui pentru moment.

— Ce-i cu bărbații şi gătitul? Clatin din cap, amuzată. Sunt sigură că friptura asta la cuptor o să iasă grozav, dar mă simt de parcă am fi în preajma unui mare bucătar-şef de la un restaurant celebru, când sunt prezenți şi critici de la Michelin.

Ryan ne ține câte un adevărat discurs pentru fiecare ingredient pe care îl pune în mâncare – pentru toate cele cinci feluri – şi atâta se dă în spectacol în fața publicului compus din Ruby, Samuel şi cu mine, încât e clar că aşteaptă ropote de aplauze.

— Nu ştiu ce vrei să zici. Rânjeşte înfumurat. Mă descurc destul de bine. De fapt, ar trebui să fac asta mai des – evident, sunt un geniu culinar.

Măcar ştie ce-i aia autoironie – cred.

Îl iau pe Samuel în brațe şi-l las să tragă cu ochiul în tavă.

— Vreau pizza, spune el.

După expresia lui, s-ar zice că tocmai a văzut cadavrul în descompunere al unui rozător de curând decedat.

Nu-mi pot reține un chicotit.

— Asta e o mâncare hrănitoare, gătită în casă! zice Ryan, prefăcându-se ofensat. Va fi absolut delicioasă, nu crezi, Zoe?

— O să fie extraordinară, copii, îi asigur eu. Şi dacă nu va fi aşa, ne putem furişa până la McDonald's mai târziu.

Ruby chicoteşte.

— Trădătoareo, mârâie Ryan.

Deodată, auzim o voce în fața casei.

— Bună! Ce… ce mai faceți?

Pare a fi Trudie, dar tonul e mult prea potolit. De obicei, ea îşi anunță prezența la un volum comparabil doar cu claxonul unui camion de mare tonaj.

— Mai am cinci minute înainte de cină? îl întreb pe Ryan.

— Sigur.

Trudie e în hol, îmbrăcată într-o rochie scurtă, înflorată, genul care pe o altă persoană, cu alte dimensiuni, ar face-o să arate ca o casnică. Şi, totuşi, Trudie reuşeşte să arate ca un model Playboy în

vacanță.

— Ce faci? o întreb. Am tot vrut să te-ntreb dacă nu vrei să mergem cu copiii la cinema săptămâna asta, dar... hei, ce-ai pățit?

Trudie nu e niciodată palidă. Asta se datorează, într-o anumită măsură, şi faptului că e o mare admiratoare a tremelor autobronzante, încât, pe lângă ea, pipițele abia ieşite de la solar au un ten de-a dreptul elisabetan. Dar, în seara asta, e cum nu se poate mai palidă. Palidă şi îngrijorată.

— Ai un minut să stăm de vorbă? întreabă, iar buzele îi tremură.

— Cum să nu! O conduc în camera de zi. Îți aduc nişte suc?

Imediat ce o întreb, îmi dau seama că are nevoie de ceva mult mai tare. Poate de un calmant – sau mai bine de vreo cinci.

Dă din cap.

— Ce s-a întâmplat?

Oftează din adâncul sufletului.

— Cu ce să-ncep?

— Cu începutul, îi sugerez.

— Bine, spune ea. Începutul... Păi, să-ncep cu Ritchie.

— Ce-i cu el?

— A trecut ieri să mă vadă şi mi-a spus că vrea să-şi petreacă tot restul vieții cu mine, dar, dacă eu nu vreau acelaşi lucru, n-are rost să ne mai pierdem vremea împreună.

Îmi încrucişez brațele peste piept.

— Şi tu ce i-ai zis?

— Am încercat să-i explic – mă rog, aşa, un pic – de ce n-am răspuns imediat la cererea lui în căsătorie.

— Deci, i-ai spus că nu poți avea copii? Doar de-asta eşti îngrijorată?

— Doar de-asta? strigă ea, nevenindu-i să creadă. Zoe, ăsta e un lucru serios pentru oricine, cu atât mai mult pentru cineva care spune mereu că abia aşteaptă să-şi întemeieze o familie.

— Ştiu, ştiu. N-am vrut să zic asta, îi răspund, regretând că am fost lipsită de tact. Îmi pare rău... I-ai spus, nu-i aşa?

Îşi muşcă buzele şi se uită pe geam.

— I-am spus că-l iubesc – îl iubesc *cu adevărat* – şi că asta n-are nicio legătură cu motivul pentru care nu-i accept pe loc cererea şi că... trebuie să mă mai gândesc la vreo două lucruri şi... ei bine...

— Dar i-ai spus?

— Păi…

— Trudie?

— Nu chiar. Nu.

— Oh, Trudie.

— Zoe, gândeşte-te. Dacă mă apuc să-i povestesc despre problemele mele – că nu pot avea copii –, lucrurile pot decurge doar în două feluri. Unu, mă părăseşte. Doi, rămâne cu mine şi îi stric viața nedându-i ceea ce-şi doreşte cu adevărat.

— Dar…

— Nu insista, mă întrerupe ea. Nu asta e marea mea problemă acum!

Fața i se încrețeşte chinuită şi lacrimile încep să-i curgă pe obraji.

— O, Doamne! Ce mai e? întreb, petrecându-mi brațul în jurul ei.

— Barbara.

— Ce-i cu ea? Ce-a făcut? N-are ce să-ți reproşeze. Te descurci de minune cu Andrew şi Eamonn, iar ei te iubesc. Şi…

Mă opresc. Buzele continuă să-i tremure.

— E numai vina mea, suspină ea. Totul e din vina mea.

— Ce anume, Trudie? Ce e din vina ta?

— După ce-a plecat Ritchie, spune ea, trăgându-şi nasul, eram atât de supărată, că i-am pus pe gemeni în țarcul lor de joacă, la televizor, şi-am urcat la mine în cameră.

Face o pauză.

— Continuă.

Îşi studiază mâinile.

— M-am lăsat de fumat înainte să vin aici – pe bune, Zoe, chiar aşa am făcut. Sau aşa credeam.

O, Doamne!

— *Credeam* că mă lăsasem de obiceiul ăsta. Zău că aşa credeam.

O, Doamne!

— Dar mi-am amintit că-mi mai rămăsese o țigară într-un pachet de Marlboro Lights, pe fundul valizei.

O, Doamne!

— Eram aşa de preocupată de ceea ce se întâmplă cu Ritchie, că

m-am trezit scormonind după ea. Parcă eram posedată. Jur că eram aşa de disperată că, dacă țigara aia ar fi fost ultima de pe lume, aş fi dat şi o sută patruzeci de lire pe ea.

O, Doamne!

— Aşa că m-am sprijinit de pervazul ferestrei de la dormitor şi am început să fumez, continuă ea, şi era grozav. Era al naibii de grozav. Țigara aia era stătută, de parcă se aflase la subsuoara unei cămile, dar... era minunată.

— Continuă.

— Tocmai trăgeam ultimul fum şi mă pregăteam s-o sting...

— Când te-a prins Barbara, termin eu fraza.

Dă din cap că da.

— O, Doamne, zic.

Fumatul este absolut interzis dacă eşti dădacă, în vremurile astea, în cam toate țările din lume, dar regula e de două ori mai strictă în Statele Unite. Şi nimeni nu e mai categoric împotriva lui decât Barbara King, o femeie atât de obsedată de ideea de a-şi apăra copiii de toxinele de orice fel, încât e de mirare că nu-i pune să poarte măşti chirurgicale.

— Bănuiesc că nu i-a picat tocmai bine.

Ştiu că doar gândul că o moleculă rătăcită din fumul țigării ăleia ar fi putut ajunge în plămânii copiilor ei ar fi fost suficient cât să-i provoace o criză de apoplexie.

— Nu, nu i-a picat bine deloc, continuă Trudie, ştergându-şi tot mai multe lacrimi de pe obraji. Zoe, m-a dat afară. Asta înseamnă că nu mi-am pierdut doar slujba, ci şi dreptul de a rămâne în țară.

Capitolul 62

Nu cred că faptul că Ryan se plimbă de colo până colo îi face bine lui Trudie la nervi, dată fiind starea în care se află de două ore încoace.

L-a început, când am venit eu, se plimba la fel, dintr-un capăt în altul al camerei. N-a mai făcut-o de ceva vreme – de mult timp, de fapt. Dar o face acum. Nu la fel de apucat ca atunci, trebuie să recunosc: mai degrabă se plimbă gânditor prin camera de zi, în timp ce se gândeşte la un plan. Nu-i mai trebuie decât un trabuc, şi-ar fi sosia lui Hannibal din filmul de acțiune *The Team.*

— Mă duc să vorbesc cu Barbara, ne anunță el, oprindu-se brusc.

Trudie se smiorcăie şi ia o înghițitură atât de sănătoasă din berea pe care tocmai i-am dat-o, că m-ar mira să mai fi rămas ceva din ea.

— N-ar ajuta la nimic. Suspină. Zău că nu. Nu ştii cum e Barbara în privința fumatului. Ar fi putut la fel de bine să mă prindă că-mi injectez cocaină.

— E ridicol, spune Ryan.

— Nu, nu e. Cred că are dreptate. Trudie începe să jupoaie eticheta de pe sticla de bere. I-am spus că sunt nefumătoare şi i-am trădat încrederea.

— Dar erai nefumătoare când ți-ai depus CV-ul pentru post, insist eu. Te lăsaseşi deja, nu?

— Mda, dar numai cu douăzeci de minute mai devreme, mărturiseşte Trudie.

— Dar n-ai fumat nicio țigară de când ai ajuns aici, nu? întreabă Ryan. Înainte de cea de care vorbim, adică.

— Nu. Trudie dă din cap categorică. De fapt, mă descurc al naibii de bine până când am rămas fără plasturi, pentru că i-am terminat şi am uitat să-mi iau alții. E de la sindromul premenstrual. În unele momente ale lunii, uit şi cum mă cheamă.

Ryan trage pe el un pulover.

— Să ştii că vorbeam serios. Este ridicol. Şi cineva trebuie să facă ceva în privința asta.

Îi arunc o privire lui Trudie, în timp ce Ryan se îndreaptă spre uşa de la intrare, apoi o trânteşte în urmă aşa de tare, încât sunt

sigură că s-a simțit şi-n Kentucky. Copiii dau năvală la geam să-l urmărească. Sunt pe punctul de a le atrage atenția să nu fie băgăreți, dar mă răzgândesc şi mă-nghesui lângă ei cu Trudie.

Ryan trece strada către reşedința familiei King, extrem de hotărât. Nu pot să nu mă simt impresionată. Apoi se opreşte, se-ntoarce spre noi şi se întoarce acasă.

— Te-ai răzgândit? îl întreb, încercând să-mi ascund dezamăgirea.

— Sigur că nu, ripostează el, ducându-se spre măsuța de cafea şi luând din vază buchetul de crini pe care-l pusesem acolo mai devreme. Cu apa picurând de pe tulpini, intră în bucătărie, deschide uşa de la frigider, scoate o sticlă elegantă de vin alb de California şi pleacă.

De data asta, se duce țintă spre uşa de la intrare a Barbarei King.

Când aceasta deschide şi-l vede, n-ar putea arăta mai puțin entuziasmată nici dacă ar fi dat nas în nas cu negustorul ambulant al cartierului, încercând să-i bage pe gât nişte bureți de vase la mâna a doua. Ryan reacționează scoțând florile de la spate. Ea nu pare câtuşi de puțin impresionată.

— N-o să aibă niciun succes, suspină Trudie.

— Tăticul meu o să te salveze, Trudie, o asigură Ruby.

Trudie încearcă să zâmbească, însă este la fel de convingătoare ca o corcitură bătrână dusă la un concurs de frumusețe canină.

Dar e pe cale să aibă o surpriză.

În cinci minute, expresia Barbarei King s-a îmblânzit în aşa măsură, încât sunt convinsă că ultima injecție cu Botox tocmai şi-a făcut efectul. Îl invită pe Ryan înăuntru.

— Fir-aş… rânjesc.

— Aşa, tati, zice Ruby, triumfătoare.

— Tati! Tati! Tati! strigă entuziasmat Samuel.

Plini de speranță şi de nerăbdare, ne punem cu toții pe aşteptat. Şi aşteptăm. Şi aşteptăm. De fapt, aşteptăm atât de mult, încât situația îşi pierde din dramatism, începând să semene cu uitatul la un program TV de două ore, despre cum funcționează aspiratoarele de ultimă generație. Lucrurile devin într-atât de plictisitoare, încât copiii sfârşesc prin a se băga aproape singuri în pat.

— Stă acolo de o grămadă de vreme, îi zic lui Trudie, după ce-i

văd culcați.

Apoi îmi trece prin minte ceva.

— Nu crezi că…

— Ce? întreabă Trudie.

— Nu crezi că…

— Ce?

— O seduce.

Trudie face ochii mari.

— Dumnezeule, ştiu că a vrut să mă ajute, dar nici prin cap nu mi-a trecut că o să se prostitueze.

Tocmai atunci o maşină parchează şi-mi dau seama pe loc că e maşina domnului King. Încep să intru în panică şi să-mi fac griji pentru Ryan – ceea ce e cel puțin pervers.

— Rahat! exclamă Trudie. Sper să nu-l prindă în camera de zi cu pantalonii în vine!

Mă încrunt către ea.

— Vreau să zic, sper că nu şi-a dat pantalonii jos în camera de zi. Dacă *a făcut-o,* asta ar înrăutăți cu mult lucrurile…

— Trudie, o întrerup eu.

— OK. Nu-ți face griji. Am să tac din gură.

Ne întoarcem la fereastră. Doar că acum nu mai avem ce vedea. De fapt, nu e nimic de văzut nici în continuare. Minute în şir. Minute interminabile.

Ceva mai târziu, mă trezesc tresărind când uşa de la intrare se deschide. Am adormit cu Trudie pe canapea, iar mie-mi curg balele ca unui St. Bemard flămând. Mă uit la ceas: e ora douăsprezece fără zece.

Trudie se freacă la ochi, apoi ne ridicăm amândouă de pe canapea când uşa camerei de zi se deschide brusc. Este Barbara King, Ryan vine în spatele ei. Ea arată de parcă şi-ar fi petrecut toată ziua la o degustare de vinuri, uitând să mai şi scuipe.

— Tşşrudie, îngaimă, sprijinindu-se de umărul lui Ryan.

Se uită cu un ochi la slănină şi cu altul la făină, de te miri cum mai poate să vadă ceva.

— Tşşrudie, noi două trebuie să stăm de vorbă.

— Ştiu, Barbara, ştiu. Îmi pare foarte rău. Chiar îmi pare teribil de rău. A fost doar vina mea şi ai avut dreptate să mă dai afară. Dar îmi iubesc slujba. Şi-i iubesc pe Andrew şi pe Eamonn. Îmi place să lucrez peste drum de prietena mea, Zoe. Şi-mi place țara

asta. Şi, şi...

— Şşt! face Barbara, încercând să ducă degetul la buze, dar nimerindu-şi nasul. O să discutăm mâine. Important e că m-am răzgândit. Te poţi întoarce.

Îşi desface braţele şi se apleacă s-o îmbrăţişeze pe Trudie, care o prinde înainte ca faţa ei să facă cunoştinţă cu covorul din cameră.

— Mergem acasă, Tşşrudie?

Trudie e în culmea fericirii şi o prinde cu un braţ pe după mijloc.

— Aşa facem, doamnă K.

Ryan şi cu mine le urmărim pe Trudie şi pe Barbara împletindu-se spre casa lor, unde domnul King aşteaptă în prag, să le întâmpine. El îi face semn cu mâna lui Ryan, care, la rândul lui, îi răspunde. Mă întorc spre el, cu gura căscată.

— Ce s-a *întâmplat* acolo?

— M-am împrietenit cu vecinii mei, atâta tot. Şi le-am subliniat ce dădacă bună e Trudie, şi cât o iubesc copiii. Cam atât.

— Haide, zic eu, pe un ton sceptic. Sigur a mai fost ceva. Cum de-aţi devenit aşa buni prieteni?

Nu spune nimic.

— Ai flirtat cumva cu ea, întreb, încercând să nu las impresia că ideea asta mă deranjează.

— Poate. Surâde satisfăcut. Dar n-a fost asta.

— A, nu?

— Am promis să tund peluza.

— Ei, na!

Dă din cap.

— Ba chiar o dată pe săptămână.

Capitolul 63

Ruby şi Samuel erau obişnuiţi să se uite la atâtea desene animate la televizor, încât exista pericolul să crească gândind că lumea e populată de omuleţi galbeni, ca personajele din *Familia Simpson.* Dar nu mai e aşa. Viaţa nu le mai e dictată de capriciile celor care fac programele TV. *Spongebob* nu mai e o forţă atotputernică şi omniprezentă în viaţa noastră. Copiii nu mai stau cu ochii lipiţi de ecran, ca şi cum s-ar afla sub o vrajă. Acum ştiu că au alte lucruri mai interesante de făcut.

Apropo, nu spun asta ca să mă laud. Nu zic că-s un soi de Supernanny. Şi ar trebui să recunosc că *lucrurile mai interesante* au însemnat o nouă tunsoare pentru păpuşa Barbie, realizată de Samuel cu o pereche de foarfeci artizanale, şi pictarea capului lui Spiderman cu oja mea Tropical Sunset (Ruby). Dar am făcut totuşi progrese serioase împreună.

Totuşi, asta nu înseamnă că cei mici nu se mai bucură din când în când să se uite la televizor. Şi acum, că vremea a devenit atât de rece şi de umedă de parc-am fi în noiembrie, într-o staţiune de pe litoralul englezesc, avem chef să ne instalăm confortabil pe canapea şi să nu facem eforturi mai mari decât cele necesare schimbatului canalelor.

Ruby a pus mâna pe telecomandă şi a dat peste ceva care i-a atras imediat atenţia: James Bond.

— Zoe, aşa se îmbracă toată lumea în Marea Britanie? întreabă ea, uitându-se la smokingul lui Roger Moore şi nevenindu-i să creadă.

Filmul este *Spionul meu iubit,* realizat la sfârşitul anilor şaptezeci, aşa că reverele hainelor sunt suficient de late cât să poţi parca un Volvo pe ele.

— Nu tot timpul, draga mea.

Se întoarce din nou spre televizor, unde Barbara Bach ocupă ecranul îmbrăcată într-o rochie care seamănă cu perdeaua unui bungalow.

— E drăguţă, nu? comentează Ruby.

— Da, este, sunt de acord şi eu, aruncându-i o ocheadă lui Ryan, care stă la celălalt capăt al canapelei.

Pe buze îi înfloreşte unul dintre zâmbetele alea care-mi fac inima să stea în loc şi simt căldura ridicându-mi-se spre gât. Fapt care continuă să mi se pară ciudat, nu numai din cauza faptului că încă tânjesc după Jason. Este ciudat pentru că Ryan şi cu mine am făcut împreună lucruri care sunt cu mult mai intime decât un zâmbet aruncat pe furiş. Dar o asemenea schimbare nesemnificativă de expresie – care nu e deloc sugestivă sau îndrăzneață – are asupra mea un efect fizic de-a dreptul profund.

Şirul gândurilor îmi este întrerupt de celebra temă muzicală a seriei 007, care răsună din boxele televizorului, făcându-i pe ambii copii să se aplece în față nerăbdători.

— Uite un bărbat adevărat, declar eu, când Roger Moore o ia în brațe pe Barbara Bach, după ce o salvase de oribilul criminal Jaws. În ciuda tunsorii ciudate şi a tenului prea bronzat.

Ryan chicoteşte şi – cum e clar că atenția celor mici n ar putea fi distrasă nici dacă am trage cu tunul – se apleacă spre mine.

— Aş face şi eu la fel pentru tine, mă tachinează, sărutându-mi urechea.

Mă trag înapoi.

— Nici gând.

— Serios, insistă el. N-ar fi niciun derapaj.

— Ei, cum e puțin probabil să ne trezim prea curând pe mare, lângă coasta Sardiniei, din fericire pentru tine, nu vei fi forțat să dovedeşti ce-ai zis.

E pe cale să protesteze din nou, când îmi sună telefonul.

— Transmite-i salutări mamei tale, spune Ryan, îndreptându-se şi reluându-şi poziția dinainte.

Cum Crăciunul se apropie cu paşi repezi, m-a sunat atât de des încât factura ei la telefon o să semene cu aceea a uneia dintre primele o sută de companii cotate la bursa din Londra. Sunt pe cale să răspund, dar privirea îmi cade pe ecran. Imediat, culoarea din obraji îmi dispare. Recunosc numărul pe loc, la fel cum mi s-a întâmplat şi ultima dată când a încercat să mă contacteze.

— Ce este? întreabă Ryan.

— A, ăă, nimic, mă bâlbâi. E mama, cum spuneai şi tu. O să ies ca să pot vorbi fără să vă deranjez.

După ce ies din camera de zi, mă poticnesc în sus pe scări, cu toată grația unui măgar beat. Ajung în cameră, cu degetul planând deasupra tastelor telefonului. Continuă să planeze, fără rezultat. Muşcându-mi buzele, mă rog să fiu tare, dar sfârşesc prin a-mi

muşca şi limba. În cele din urmă, răspund cu o voce răguşită.

— Alo? Jason? Alo?

Capitolul 64

Am răspuns prea târziu. A închis. Mă prăbuşesc pe pat, rotițele minții învârtindu-mi-se aşa de repede, încât nu mă pot concentra deloc.

Ştiu că ar trebui să mă simt uşurată, şi o parte din mine chiar este. Cred.

Venirea în Statele Unite trebuia să fie un mod de a mă separa de trecut, şi să stau de vorbă cu Jason nu m-ar ajuta în sensul ăsta.

Partea rațională din mine ştie că el ar fi trebuit să mă sune într-una dintre nenumăratele ocazii când am încercat să iau legătura cu el, imediat după non-nunta noastră. I-am dat o şansă. De fapt, mai multe.

Mi-am promis că voi fi o femeie puternică, independentă, pe care nimic n-o abate din drum şi care nu trăieşte în trecut. Şi acum, că am ajuns aşa departe, ştiu că cel mai rău lucru pe care l-aş putea face este să-i fac plac lui Jason – sau mie – cu o conversație lungă, care să redeschidă răni vechi.

Dar, pe de altă parte, sunt disperată să fac exact asta.

Am atâtea întrebări, încât l-aş întrece şi pe Jeremy Paxman[32] cu interogatoriul meu incisiv. De pildă, ce-a pățit în ziua aia? Şi chiar nu a fost vorba despre nimeni altcineva? Când a luat decizia să nu meargă până la capăt? Şi, mai precis, *de ce* s-a hotărât să nu meargă până la capăt?

Dar gândul că nu trebuie decât să răspund la telefon ca să-i aud vocea cunoscută, minunată, este prea greu de suportat.

Privirea mi se îndreaptă asupra mobilului, în timp ce caut ultimul apel primit. Am s-o fac. Ştiu că n-ar trebui, dar am s-o fac.

Peste câteva milisecunde am să apăs pe buton, dar se aude o bătaie în uşă.

Intrând în panică, bag telefonul sub pernă şi mă sprijin de

---

[32] Jurnalist şi prezentator TV britanic, care lucrează pentru BBC, faimos pentru stilul direct şi agresiv cu care ia interviuri (n.tr.)

tăblia patului, de parcă aş sta în şezlong, aşteptând pe cineva care să mă ungă cu loțiune de plajă.

Probabil că arăt ridicol.

— E totul în regulă? Ryan e uşor îngrijorat.

— Da, desigur! declar. Am venit în dormitor să stau la palavre.

Nu spune nimic.

— Cu… mătuşica mea, adaug.

Tot nu zice nimic. Cercetez camera cu privirea, în căutarea inspirației, şi-mi atrage atenția muntele de articole de toaletă de pe măsuță.

— Mătuşa mea… Lillet.

O, Doamne! Mi-am numit mătuşa imaginară după o marcă de tampoane.

Ryan se încruntă, apoi zâmbeşte.

Vine până în dreptul patului, îmi pune mâna pe ceafă şi mă sărută, făcându-mi inima să gonească de dorință.

— Eşti tare frumoasă azi, şopteşte, mângâindu-mă pe obraji cu vârfurile degetelor.

— Sunt? întreb uimită.

Nu sunt machiată deloc şi ştiu că-mi iese un coş pe o aripă a nasului.

— Absolut. Zâmbeşte. Apoi se întoarce să plece, dar ezită. Nu ştiam că ai o mătuşă – cum ai zis că o cheamă? Lillet?

— Îhî, replic eu.

— E… franțuzoaică?

— Nu, mmm… da. Nu.

Ryan îşi ridică o sprânceană.

— Adică… e belgiană, mă bâlbâi eu.

— Ai rude în Belgia?

— A, da. Aş vrea să-mi pot ține gura până când reuşesc să-mi recapăt controlul asupra gândurilor. O mulțime. Mari băutori de bere. Şi dependenți de ciocolată. Mai *taci,* Zoe. Mă rog… m-am gândit să urc în cameră ca să vorbesc cu ea, pentru că mătuşa Lillet nu prea ştie să se oprească uneori, adaug, dându-mi ochii peste cap.

— A, da?

— Îhî, continui. E la menopauză şi are nişte bufeuri teribile. De-asta m-a sunat – normal că n-am vrut să port asemenea discuție în prezența lui Ruby şi a lui Samuel. Încă o pauză. Se pare că-s de

la ciocolată, adaug, blestemându-mă în sinea mea.

— Ce anume?

— Bufeurile. Ciocolata le declanşează, ceva de speriat.

— Serios?

— A, da, ea…

Mă opresc. Ryan se uită lung la mine, e clar că nu crede nicio iotă din tot ce i-am îndrugat.

— Ei bine, spune în cele din urmă, transmite-i salutările mele data viitoare când mai vorbeşti cu ea. Acum o să cobor. Voiam doar să văd dacă eşti bine.

— Cine, eu? Ha! Sunt bine. Absolut grozav, extraordinar. Cum nu se poate mai bine.

Zâmbeşte. Încerc şi eu să zâmbesc.

Iar când închide uşa, rămân uitându-mă lung la telefon. Unde mi-a fost mintea? Oare-mi umblă cu sorcova? Şterg numărul ultimului apel primit – numărul de telefon al lui *Jason* – şi-mi închid mobilul.

— Ryan, strig, deschizând uşa. Stai o clipă, vin şi eu.

Capitolul 65

Serile petrecute în oraş cu un preot nu sunt ceva obişnuit pentru mine – şi bănuiesc că la fel stau lucrurile şi cu Trudie, Amber şi Felicity. Dar Paul nu seamănă cu ceilalți slujitori ai bisericii pe care i-am întâlnit. Cel puțin, nu seamănă deloc cu reverendul Derek Crapper[33], de la parohia St. Michael, Woolton, pe care-l ştiu de pe vremea când încă mai mergeam la biserică în mod regulat. Era un om adorabil, cu nişte perciuni uriaşi, ca nişte perii de frecat podelele, şi un comportament blând, plin de preocupare față de semeni. Numai Dumnezeu ştie prin ce minune se purta aşa, dacă te gândeşti ce copilărie grea trebuie să fi avut, cu un astfel de nume.

Dacă stau să mă gândesc, mirosea atât de greu, că un singur damf aproape că îți amorțea mucoasa nazală, dar era atât de sufletist, încât nu mai conta.

În cazul reverendului Paul Richardson însă, asta nu-i o problemă. E şi el un om sufletist, dar miroase a Hugo Boss şi, în seara asta, poartă gulerul de preot peste o cămaşă neagră, stilată, şi are o pereche de jeanşi care-i pun în evidență posteriorul într-un mod pe care unii probabil l-ar dezaproba, fiind vorba de un slujitor al bisericii.

— Ia zi, cum ți se pare Paul? întreabă Amber, în timp ce mă ajută să duc băuturile la masă. Încearcă atât de mult să pară dezinteresată, încât sună de parcă s-ar fi spălat pe dinți cu terebentină.

— Cred că e fantastic. Amabil, inteligent, amuzant. De ce întrebi? adaug, de parcă n-aş şti.

— A, fără motiv, zice ea.

Zâmbesc.

— Nu te uita aşa la mine, adaugă îmbujorându-se. Ştiu că voi credeți toate că sunt atrasă de el, dar nu sunt, jur.

— Sigur, fac eu.

— Pe lângă asta, lunile noastre nu se potrivesc.

---

[33] Crapper se poate traduce prin Căcăciosul (n.tr.)

— Ce anume?

— Lunile. Cred în astrologia vedică, după cât timp am petrecut în India. În sistemul Kuta, poți măsura fluxul de conştiință dintre două persoane şi felul în care această energie se armonizează în cadrul relației.

— Şi energia ta nu este armonizată cu a lui Paul?

— Casele noastre lunare sunt amestecate. Oftează. Desigur, nu e un indicator al compatibilității karmice *complete*...

— Păi atunci e bine.

— Hmmm, spune ea, cu îndoială în glas.

— Desigur, dacă chiar ți-ar plăcea de el, nimic din toate astea n-ar conta, nu? subliniez eu.

— Sigur că ar conta, Zoe, îmi zice ea cu compătimire. Când doi oameni care nu au lunile aliniate sunt împreună e ca şi cum ai încerca să amesteci... nu ştiu... ceva foarte uleios cu ceva foarte apos.

— Ulei şi apă? sugerez.

— Da, exact. N-ar merge.

Zâmbesc în sinea mea, amuzată de conversație, până când mă aşez la masă. Trudie şi Felicity par amândouă extrem de nefericite.

— Eşti bine? şoptesc către Trudie.

— Da, da.

Dă aprobator din cap, dar n-ar putea fi mai evident că nu e aşa.

— De ce nu l-ai luat şi pe Ryan cu noi în seara asta?

— Oh, păi trebuia să stea cineva cu copiii. Oricum, e plăcut să ieşi doar cu prietenii.

Fie vorba între noi, înşir nişte minciuni atât de gogonate, că mă mir şi eu cum de nu mi-a crescut nasul ca lui Pinocchio. Ryan a cochetat un pic cu ideea de a chema pe altcineva să stea cu cei mici, dar imediat ce a aflat că e vorba mai mult de o seară între fete, a părut să nu mai fie atât de încântat de idee.

Nu-mi fac griji în privința asta, mai ales că nimeni – în afară de Trudie – nu ştie de aventura noastră. Aşa că e mai înțelept să evit un gest care să trezească suspiciuni, cum ar fi să-l invit pe Ryan să iasă cu noi în oraş.

— Ce mai face Tallulah? o întreb pe Felicity. Lui Ruby îi e dor de ea – nu v-am văzut de o săptămână.

Încerc s-o atrag în conversație, dar, în seara asta, e atât de posomorâtă, contrar firii ei vesele, încât numai conectată la nişte

cabluri de alimentare ar putea fi scoasă din amorțeală.

— O, da? A, e bine, îmi răspunde ea, cu o umbră de zâmbet.

— Chiar o înveți franceza? întreabă Trudie.

— Da, spune Felicity, încercând evident să-şi revină. E chiar foarte bună. Iar mama ei mai prinde şi ea câte un cuvânt. Mă tem că nu vom ajunge prea departe totuşi, dat fiind că Nancy abia a reuşit să nu mai pronunțe litera *z* din *chez.* Dar *face* eforturi.

— Fantastic! exclam, bucuroasă că s-a mai însuflețit un pic. Sper că le iei şi pe ele cu tine la petrecerea de Crăciun a lui Ryan.

Asta e o treabă pe care Ryan a anunțat-o abia săptămâna trecută. Inițial, a fost ideea lui Ruby, dar Ryan a îmbrățişat-o din toată inima, iar eu nu pot s-o iau decât ca pe o dovadă că se bucură că poate sta de vorbă cu vecinii fără să fie pe picior de război cu ei.

În ceea ce mă priveşte, abia aştept, nu în ultimul rând pentru că Ryan a angajat pe cineva care să se ocupe de gustări. Deja am plănuit cu ce o să mă îmbrac. Nişte pantaloni largi, care să-mi scoată în evidență formele, şi o bluză neagră de caşmir cu un decolteu adânc. Este o ținută şic şi elegantă, deşi mi-a trebuit o zi de căutări intensive prin toate magazinele cu reduceri din Boston ca s-o găsesc.

— Petrecerea de Crăciun? întreabă Felicity, iar zâmbetul îi dispare brusc de pe față. Ryan dă o petrecere de Crăciun?

— Da. Ai primit invitația, nu-i aşa?

— Nu, Zoe, nici vorbă.

Felicity face un efort să pară veselă în timp ce-mi dă replica, dar nu-i iese.

— Ah. Păi, poate n-au fost încă trimise.

— Noi am primit-o pe-a noastră, intervine Trudie, înrăutățind situația.

— Şi noi, se umflă-n pene Amber.

Mă uit la reverendul Paul după ajutor. Şi acesta dă din cap. Fac ochii mari surprinsă.

— O, Doamne, îmi pare rău, Felicity, spun, simțindu-mă prost. Trebuie să fi fost o scăpare, cu siguranță asta a fost. Ştiu că te-am trecut pe listă. Ryan probabil a uitat să-ți trimită un e-mail. Dar, te rog, consideră-te invitată. Vorbesc serios.

— Nu, nu! declară ea, ridicând mâna ca un polițist de la circulație şi rânjind ca şi cum asta ar fi fost ultima ei grijă. Zău,

nu-ți face griji pentru mine, Zoe!

— Dar, Felicity, aş vrea…

— Nu! Nu vom veni! Nu-ți bate capul!

— Serios, Felicity, încerc să intervin, ai *fost* invitată. *Eşti* invitată!

Tace o clipă.

— N-aş vrea să vin dacă nu-s bine-venită.

Zâmbeşte chinuit, jignită.

— *Eşti* bine-venită, insist eu.

Face o pauză.

— Chiar sunt?

— Absolut.

— Ei bine, atunci e grozav. Radiază. Va trebui să-mi verific programul, desigur, dar poți conta pe mine, în principiu.

Subiectul este reluat douăzeci de minute mai târziu, când Trudie mă ia cu ea la toaletă, ca să-şi poată reface machiajul – îi place s-o facă cu aceeaşi regularitate cu care un copilaş vizitează olița de noapte, tocmai atunci când învață s-o folosească.

— Doamne, bine că ai descoperit că Felicity n-a fost trecută pe lista de invitați la petrecerea lui Ryan, îmi zice.

— Nu l-ar fi iertat niciodată.

— Ştiu. Sper doar că a fost, într-adevăr, un accident şi că Ryan nu i-a lăsat pe dinafară intenționat. Poate nu se înțelege cu Nancy şi cu Ash.

— Ei se au bine cu toată lumea, spune Trudie, respingând ideea.

— În plus, Ryan face eforturi acum să fie vecinul perfect, din ce-mi spune Barbara, aşa că n-ar fi făcut una ca asta – să nu-i invite intenționat. Oricum, mă bucur că s-a rezolvat. Felicity a fost într-o dispoziție ciudată toată seara.

Este tipic pentru Trudie să se gândească la alții, când viața ei nu e tocmai un covor presărat cu petale de trandafiri.

— Şi tu cum stai? o întreb.

Dă din umeri.

— O, ştii… aşa şi-aşa. Adică, totul e grozav între mine şi Barbara, să nu mă-nțelegi greşit. Ryan a făcut minuni.

— Dar între tine şi Ritchie?

— Nu există *nimic* între mine şi Ritchie. N-am mai vorbit de atunci.

Mă întreb ce să zic acum, dar Trudie mi-o ia înainte.

— Nu-mi răspunde la telefoane.

Fața i se întristează.

— Oh, Trudie.

O îmbrățișez. Sunt pe deplin conştientă că reacția mea este la fel de nepotrivită ca şi încercarea de a stinge un incendiu cu un pistol cu apă, dar în cazuri din astea e greu să ştii ce să faci.

Petrecem următoarele zece minute în toaletă, plângând cu sughițuri şi ținându-ne strâns în brațe. Când se hotărăşte să se întoarcă la bar, are fața atât de plină de pete roşii, încât arată de parcă ar fi făcut o reacție alergică la cosmetice.

— N-am vrut să te supăr, Trudie, îi spun, în timp ce ne îndreptăm spre ieşire.

— Nu fi bleguță, scumpo. Mă simt mai bine acum, c-am dat apă la şoareci. Nu ştiu ce m-aş face fără tine, zău aşa!

Totuşi, în clipa în care ieşim din toaletă, văd în celălalt capăt al barului pe cineva care, cu siguranță, va schimba dramatic cursul evenimentelor.

O înghiontesc pe Trudie, care scormoneşte preocupată prin poşeta cu paiete roz după un plasture cu nicotină, pe care să-l pună alături de ceilalți patru lipiți deja sub bluză.

O înghiontesc din nou.

— Aşteaptă, scumpo, cred că am găsit unul, zice ea, scoțând un obiect mic, care seamănă cu o bucată de plastic. Ah, fir-ar! Asta e una dintre acoperitorile mele pentru sfârcuri.

— Trudie, şuier eu, înghiontind-o atât de tare în coaste încât scoate un geamăt.

Când îşi ridică privirea, Ritchie deja se îndreaptă spre noi, fără să ezite. Stau față în față, în tăcere, şi, pentru o secundă, ai putea tăia atmosfera cu cuțitul.

— Bună, dragoste, şopteşte Trudie, în cele din urmă. Ce faci?

Ritchie o ia de mână; în ciuda eforturilor ei de a părea calmă, mâna îi tremură incontrolabil.

— Trudie, murmură el, sunt aici ca să încerc din nou.

Capitolul 66

Barul e plin de lume. Oamenii le dau lui Trudie şi lui Ritchie tot atâta atenție pe cât ar da, probabil, unui cântăreț de karaoke la un concert al celor de la U2. Asta până când Ritchie scoate un inel. Nu ştiu dacă intenția lui era să-şi facă cererea în public, dar femeii din stânga lui nu-i pasă prea tare de asta, pentru că, atunci când îşi dă seama ce vrea să facă, reacția ei este atât de exagerată, încât ai crede că o s-o ceară *pe ea* de soție.

— O, Doamneee! strigă ea. O, Doamneee! O s-o ceară! Şşşş, linişte toată lumea, o s-o ceară!

Cei din bar se opresc din conversație şi rămân cu gura căscată la Ritchie.

— Ăă, Trudie, începe el, aşezându-se într-un genunchi – Trudie arată ca un condamnat la moarte în drum spre locul execuției. Eşti singura femeie pentru mine, iubito. Ştiu că mă fac de râs, dar meriți. Te iubesc, Trudie, şi-am să-ți cer să te măriți cu mine iar şi iar, dacă e nevoie. Te vreau. Vreau să fii mama copiilor mei. Aşa că, te rog, Trudie, spune-mi, ce crezi?

Tresar când aud penultima propoziție a lui Ritchie.

— Ei, da... ce să zic.

Trudie se uită prin încăpere, ochii ei scanând marea de fețe în aşteptare. Apoi îl priveşte pe Ritchie.

— Trudie?

— Păi... Da, de ce nu?

Scap sticla de Budweiser pe care se pare c-am furat-o fără intenție. Se face praf pe podea, stropindu-mi jeanşii de bere, iar spuma mi se infiltrează printre degetele de la picioare.

— Ai spus da? întreabă Ritchie, ridicându-se în picioare cu o asemenea expresie de uluire pe chip, încât pare gata să leşine.

— Păi... Trudie scanează din nou încăperea din priviri... DA!

Îi dau nota zece din zece pentru convingere.

Ritchie o ia în brațe şi toți cei prezenți în bar încep să strige, volumul entuziasmului lor fiind comparabil cu zgomotul scos de un Boeing 747 la decolare.

— Fac eu cinste la toată lumea! strigă el, învârtind-o pe Trudie şi aproape lovind un spectator nevinovat cu geanta ei.

Când, în cele din urmă, o lasă jos, se apleacă peste tejgheaua barului ca să ia o sticlă de şampanie, iar eu îi arunc o privire lui Trudie.

— Nu te uita aşa la mine, şuieră ea.

— Aşa cum? şoptesc. Nu mă uitam în niciun fel, doar…

— Ce?

— Ei bine, lucrul care te-a împiedicat să spui da de prima dată – ai să-i spui?

Trage aer în piept.

— Sigur că o să-i spun. Trebuie doar să găsesc un moment prielnic ca să…

Dar, înainte să-şi termine fraza, este luată pe sus de Ritchie, care o sărută atât de pasional, de parcă buzele lui au luat foc.

— Ei bine, trebuie să spun că ăsta-i un mod tare plăcut de a încheia o seară în oraş, spune reverendul Paul, şi-l bate prieteneşte pe Ritchie pe spate.

— Bravo vouă! Felicitări!

— Unde-i Felicity? întreb, fără să mă adresez cuiva anume.

— A, se încruntă Amber, nu-s sigură unde s-a dus. Era aici acum un minut, când Ritchie a cerut-o pe Trudie. Apoi s-a ridicat şi-a zis că trebuie să plece.

— E totul în regulă? întreb.

— Nu ştiu.

Mă gândesc dacă să mă duc după ea, dar Trudie vine din nou lângă mine.

— N-are rost, îmi şopteşte. Ai dreptate. Trebuie să-i spun. Nu pot s-o fac.

— Trudie, aşteaptă…

— Nu, Zoe, răspunde ea. Trebuie să vorbesc cu el.

O văd pe Trudie luându-l pe Ritchie de mână, conducându-l spre ieşirea din bar, şi mă întreb cum naiba o să reacţioneze el când va afla.

Capitolul 67

Închid uşor uşa de la intrare şi mă întreb dacă Ryan e încă treaz, dar n-aud nimic. Mă simt puțin dezamăgită. Urcând la etaj în vârful picioarelor, văd că lumina din camera lui e stinsă şi ştiu că ar trebui să mă duc în camera mea. Adică, nu-s disperată, nu? Sigur mă descurc o noapte fără să mă cuibăresc lângă Ryan şi fără să-mi trec degetele peste spatele lui. În plus, va fi ocazia perfectă să-mi urmez noul regim de frumusețe. Am promis să mă țin de el de când am făcut ieri un test dintr-o revistă şi am descoperit că nepăsarea mea mă va face să arăt ca o băbătie când o să ajung la treizeci şi cinci de ani.

Mă duc la baie, intenționând să-mi demachiez fața şi să mă curăț de toate cosmeticele folosite, apoi să aplic o loțiune tonică delicată, cu o formulă realizată clinic (care seamănă suspect de mult cu apa colorată), să-mi hidratez pielea, să mă spăl cu pastă pentru albirea dinților şi să mă pregătesc de un somn profund, pentru tot restul nopții.

Ah, la naiba!

Intru în camera lui Ryan, mă dezbrac şi mă strecor în pat lângă el, încălzindu-mi pielea de a lui. Îl iau în brațe şi-mi lipesc obrazul de ceafa lui.

Mirosul lui – atât de curat şi de sexy încât e păcat că nu poate fi îmbuteliat – îmi face sângele să alerge prin corp şi mă trezesc împingându-mi şoldurile în el. Se mişcă şi se-ntoarce spre mine, pe jumătate adormit, trăgându-mă mai aproape şi încolăcindu-şi un picior peste al meu.

— Te-ai întors, şopteşte, cu gura atât de aproape de mine, încât îi simt mirosul de pastă de dinți din răsuflare.

— N-am vrut să te trezesc, răspund eu, mângâindu-i fața cu degetul mare.

— Da, sigur, murmură, sărutându-mă încet.

— Bine, de fapt, am vrut.

Zâmbesc, în timp ce corpurile noastre se mişcă unul lângă altul, într-un ritm lent.

— Hei, nu mă plâng.

Mă sărută pe față, provocându-mi furnicături de plăcere.

— Nu?

Degetele lui îmi alunecă pe spate, radiind căldură. Îmi atinge uşor urechea cu buzele.

— În niciun caz.

Facem dragoste până dimineață, şi încă destul de târziu, periculos de aproape de ora la care se trezesc copiii.

Ne îmbrăcăm încet – printre sărutări – şi, în timp ce Ryan îşi trage pe el un tricou, mă trezesc aducând vorba despre ceva la care m-am gândit mult în ultima vreme.

— Nu vorbeşti deloc despre soția ta, spun pe un ton blând.

Se opreşte din îmbrăcat, cu tricoul doar pe jumătate tras, şi mă întreb dacă n-am făcut cumva o gafă. Îi caut privirea cu îngrijorare.

— Ştiu. Îşi îmbracă tricoul şi se aşază pe pat, lângă mine. Nu eram obişnuit să mă consider unul dintre tipii ăia care nu-şi pot exprima sentimentele. Dar cred că, de la moartea lui Amy, am dovedit cu prisosință că exact aşa sunt.

Face o pauză.

— Te-ar putea ajuta să vorbeşti despre ea uneori, îi sugerez, dar auzindu-mă rostind aceste cuvinte, îmi dau seama ce ipocrită sunt. N-am pomenit nimic *nimănui* despre Jason sau despre nunta mea anulată. Oricum, nu pe de-a-ntregul. Şi totuşi, asta pare ceva diferit, are un cu totul alt grad de importanță. Evenimentele prin care a trecut Ryan eclipsează problemele mele.

Ryan dă din cap, ca şi cum ar fi de acord cu ce-i spun, doar că nu ştie cum s-o facă. Apoi se ridică în picioare şi merge în dreptul ferestrei, cu spatele la mine.

— Ne-am cunoscut când terminasem amândoi facultatea, zice el, pe un ton calm. Avusesem destule aventuri, dar nu găsisem pe cineva cu care să-mi doresc o relație serioasă. Apoi am întâlnit-o pe Amy şi lucrurile s-au schimbat.

— Cum era? îl întreb.

Se întoarce încet, se sprijină de pervaz şi zâmbeşte, transportat înapoi, într-un alt timp şi-ntr-un alt loc.

— Inteligentă. Amuzantă. Directă. Nu mi-ar fi înghițit nicio măgărie.

Râde.

— Nu? zâmbesc la rândul meu.

— Nț. Dă din cap aducându-şi aminte de ceva drag. Ar fi urât halul în care eram când m-ai cunoscut tu. Ar fi zis: „Pentru numele lui Dumnezeu, Ryan, adună-te. Dă-ți barba jos şi nu mai fi aşa de dobitoc”.

— Nu fi aşa de dur cu tine, îi spun. Ai trecut prin multe. Nu e puțin lucru să rămâi văduv şi cu doi copii mici.

— N-am făcut față situației, insistă el. Încă de la bun început, n-am făcut față deloc.

Nu zic nimic.

— Când m-au sunat să-mi spună că e în spital, că avusese un accident de maşină, am... am... Face o pauză să-şi adune gândurile. Mi-e greu să descriu ce-am simțit. Pur şi simplu, nu puteam să accept. Nu *voiam* să accept – nu voiam să cred. Se ducea s-o ia la cumpărături pe prietena ei, Keeley, care locuia la doar câțiva kilometri distanță. În timpul ăsta, eu aveam grijă de copii. Samuel era foarte mic şi... ştii şi tu cât de solicitant e un bebeluş. Asta trebuia să fie după-amiaza ei liberă.

— Şi ce s-a întâmplat? întreb.

Închide ochii şi suspină adânc.

— A fost o ciocnire frontală cu un tip care tocmai jefuise un magazin. Conducea ca un dement, a luat o curbă fără să se asigure şi practic a intrat în parbrizul lui Amy.

— El a supraviețuit?

— Nu. Mai bine, pentru că altfel l-aş fi omorât cu mâna mea.

Îmi muşc buzele.

— Îmi pare rău, spune, lăsând ochii în jos.

— Nimeni nu te poate învinui că simți asta.

— Oricum, continuă el, nu-mi mai amintesc mare lucru din ce s-a întâmplat până când am ajuns la spital, decât că țipam şi urlam ca un nebun, vrând să ştiu de ce doctorii nu fac mai multe pentru a o salva. De fapt, murise pe loc. Nimeni n-ar mai fi putut face nimic.

— Samuel şi Ruby cum au aflat?

— Keeley – prietena lui Amy – a venit să aibă grijă de ei. Dacă stau acum să mă gândesc, ajutorul ei a fost neprețuit. A trebuit să-i spună lui Ruby ce se întâmplase – eu eram prea zguduit. Şi cel mai rău e că n-am mai văzut-o de atunci. Mi-a făcut cu mâna odată, când ne-am întâlnit prin oraş, dar am luat-o din loc cât de repede am putut. Cred că asta descrie cel mai bine atitudinea mea

față de tot ce s-a întâmplat atunci: mă prefac că nu s-a petrecut nimic.

— De-asta nu sunt pe nicăieri poze cu Amy.

Îşi freacă nasul.

— E o prostie… o reacție simplistă, dar adevărul e că m-a durut prea mult să-i văd chipul, să vorbesc despre ea sau să mă gândesc la ea. Presupun că, fără să-mi dau măcar seama, am hotărât repede că n-o să fac nimic din toate astea. Ştiu că nu e bine pentru copii şi, probabil, nici pentru mine.

— Dar acum vorbeşti despre ea, subliniez eu.

— Da, aşa e.

Face o pauză.

— Şi e în regulă. De fapt, chiar mă simt bine că o fac.

Zâmbesc.

— Ştii, continuă el, întorcându-se din nou spre fereastră, cred că Amy te-ar fi plăcut, Zoe.

— Serios?

Sunt luată prin surprindere.

— Da, îmi răspunde el. Te-ar fi plăcut.

Mă simt brusc cuprinsă de panică la auzul cuvintelor lui, întrebându-mă dacă n-am înțeles greşit ce aşteaptă Ryan de la relația asta. Da, îmi place mult. Şi, evident, mă simt mult mai bine cu el decât plângându-mi de milă în camera de oaspeți a părinților mei.

Dar nu e Jason.

Îl privesc din nou şi-mi spun că mi se pare. Şi-a deschis inima față de mine pentru că venise momentul s-o facă. A reuşit să meargă mai departe – ar fi făcut-o cu oricine. Nu, e clar că-i o aventură şi pentru el, ca şi pentru mine.

Deodată, scârțâitul uşii îmi întrerupe gândurile, iar Samuel îşi bagă înăuntru căpşorul cu bucle bălaie rebele, care seamănă cu vârful unui cornet cu îngheţată de vanilie.

— Zo-eee? bolboroseşte el, adormit. Vreau Cheerios. Te rog.

Ryan se duce spre el, îl ia în brațe şi-l strânge cu drag.

— Zoe şi cu mine coborâm imediat, micuțule, şi ți le dăm, bine? Zoe venise să stăm de vorbă un pic.

În timp ce cobor scările, mă gândesc dacă să trec s-o văd pe Trudie, când primesc un mesaj pe mobil.

„Nu te grăbi să-ți alegi ținuta, scumpo. S-a dus cu nunta.”

Capitolul 68

În mai puțin de jumătate de oră, Trudie vine să mă vadă. Are ochii atât de roşii de plâns, încât ai crede că în ultimii douăzeci de ani a băut numai votcă la micul dejun.

— Nu-mi spune că a anulat totul, pur şi simplu.

— Nu, n-a făcut asta, mă lămureşte ea. Spune că mă iubeşte în continuare, dar că are nevoie de timp să se gândească ce trebuie să facă.

Oftez, în timp ce ieşim afară să luăm corespondența.

— Ai făcut ce trebuia, spun, simțindu-mă la fel de calificată ca un extraterestru să dau sfaturi pe tema asta.

— Am făcut bine că i-am acceptat cererea într-un bar plin-ochi, apoi, peste douăzeci de minute, am detonat bomba? face ea. Cred că glumeşti!

— Bine, ce-i drept, n-ai ales prea bine momentul, admit eu, dar mulți oameni ar fi făcut la fel în barul ăla. Vreau să zic, gândeşte-te ce presiune. Femeia aia cu bluză albastră părea gata să te strângă de gât dacă refuzai.

— Poate. Dar ce vreau să spun este că... Eşti bine? Zoe, ce s-a întâmplat?

— Poftim? A...

Mă uit lung la scrisoarea pe care-o țin în mână.

— Ți-am zis de scrisorile alea ciudate pe care le primeşte Ryan de ceva vreme.

— Da, îmi amintesc că ai pomenit de ele.

— Se pare că a mai primit una.

— Dumnezeule! exclamă Trudie. L-ai întrebat de ele? Vreau să zic că, dacă tot sunteți împreună acum, ar fi singurul lucru rezonabil de făcut.

— Nu suntem *împreună.*

Îşi ridică o sprânceană.

— Cum spui tu, iubito.

Peste câteva ore, după ce copiii s-au culcat, reuşesc, în sfârşit, să vorbesc cu Ryan.

— Ai primit încă una astăzi, îi spun, ciudat de timidă, şi-i întind plicul.

Se pregăteşte să-l ia, când îşi dă seama ce e.

— Fir-ar! Credeam că s-a terminat cu astea.

Ia plicul şi-l bagă în buzunarul de la spate al pantalonilor, apoi îşi vede de treabă – caută o bere în frigider. Mă simt la fel de mulțumită de răspuns ca şi cum aş fi stat la coadă la Departamentul de servicii clienți, ca, în final, să aflu că s-a închis.

Când am văzut prima dată una dintre scrisorile alea, am fost un pic intrigată. Pe atunci, nu eram decât un observator în viața lui Ryan. Pentru mine erau încă o piesă în puzzle-ul imaginii incomplete pe care-o aveam despre el: băiat rău, afemeiat, un derbedeu arătos.

Dar acum, că sunt *mai mult* decât un simplu observator, nu mă pot abține să nu simt şi altceva față de scrisori, ceva ce nu-mi place.

Poate că tot ceea ce e între mine şi Ryan e un pic mai mult decât o aventură de vacanță prelungită, o evadare amoroasă din fața realităților vieții, dar reapariția acestor scrisori reprezintă o amintire sumbră a trecutului lui – şi, posibil, a prezentului. Îmi reaminteşte că, indiferent cât de convingător este când se cuibăreşte lângă mine, indiferent cât de iubitor şi de tandru pare, Ryan nu este în niciun caz băiatul bun şi modest din vecini, alături de care ai vrea să-ți petreci tot restul vieții.

Autoarea acestor scrisori, oricine ar fi ea, a găsit odinioară alinare în brațele lui, la fel ca mine. Şi, indiferent cât de nelalocul lui sună – *ce Dumnezeu, încă sunt îndrăgostită de altcineva!* — gândul ăsta mă face să mă simt ciudat de nesigură. Chiar geloasă. Şi nu-i deloc plăcut.

— Ăăă… de la cine sunt? întreb, încercând să par nonşalantă.

Se întoarce şi-mi studiază chipul. Evident, sunt la fel de bună la a mă preface nonşalantă, pe cât sunt la dresura de lei.

— E cineva cu care m-am *încurcat* mai demult, îmi spune. A durat foarte puțin. N-a însemnat absolut nimic. Chiar n-a avut importanță. Serios.

— Ea nu pare să gândească aşa, nu mă pot abține să nu subliniez.

— Ştiu, aşa e, dar am o tactică foarte simplă. Îi ignor scrisorile. Nu e mare lucru.

— Dacă află de mine? N-o să mă trezesc că mă urmăreşte vreo

nebună, nu?

— Nu, spune el, pe un ton dispreţuitor. E o psihopată, şi te-aş apăra oricând, dacă s-ar lăsa cu vreo încăierare.

Mă simt la fel de liniştită de parcă aş fi aflat că o să-ncap pe mâna lui Sweeney Todd[34] pentru următoarea tunsoare.

— Nu-ţi face griji, insistă el. Oricum, nu ştie de tine.

Nu-ţi face griji. Cuvinte care, garantat, mă îngrijorează.

— Bine. Nu-mi vine în minte decât o singură modalitate de a mă linişti. Dacă eşti convins că nu ştie despre mine, poate-mi arăţi scrisoarea.

— Ce? Doar nu vrei să...

— Ryan, altfel n-o să pot dormi la noapte, îl întrerup. Haide, fă-mi pe plac.

— Mă pot gândi la modalităţi mult mai bune de a-ţi face pe plac.

Îmi zâmbeşte.

Îi bag mâna în buzunar. Îmi smulge scrisoarea din mână atât de repede, că aproape mi-o ia cu tot cu degete.

— Acum chiar că mă îngrijorez.

— Bine, cedează el. Ai câştigat. Dar măcar lasă-mă *pe mine* să o deschid.

Îl urmăresc cum rupe plicul şi se uită lung la foaia de hârtie. Expresia lui e greu de interpretat.

— Ei bine?

— Nu vrei să vezi asta.

Ascunde scrisoarea la spate.

— Ba vreau! scâncesc eu, încercând să i-o iau cu forţa.

— Nu, chiar nu vrei, zice, ferindu-se din nou de mine.

— Ba da, zău că vreau, răspund, ştiind că am la fel de multe şanse să-l înving pe Ryan într-o luptă corp la corp câte are soţia lui Tony Blair să câştige la Eurovision.

— Nu, chiar...

— Ryan! izbucnesc eu. Dacă nu mă laşi să văd scrisoarea aia, probabil am să cred că-i de zece ori mai groaznică decât este de fapt. Aşa că, arată-mi-o, te rog!

Ezită. Apoi, încetişor, scoate scrisoarea şi mi-o dă fără tragere de inimă.

---

[34] Bărbier ucigaş, personajul principal din filmul de groază cu acelaşi nume (n.tr.)

Ryan,

Ticălosule! Ticălos nenorocit!

Şi ştii ce face ca totul să fie şi mai oribil? E aşa de grasă, că poartă haine cu cel puțin două numere mai mari decât mine.

Juliet

Îl privesc cu gura căscată.

— Bine, spune el. Poate că a aflat totuşi de tine.

Capitolul 69

Către: Zoemmoore@hotnet.co.uk
De la: Helen@Hmoore.mailserve.co.uk

Dragă Zoe,

Nu pot să cred că nu vii acasă de Crăciun. Nu pot să cred!

După toate prin câte am trecut anul ăsta, credeam că putem măcar să ne strângem cu toții de Crăciun, în familie, şi să petrecem nişte sărbători fericite. Oare chiar cer prea mult? Doar nu m-am amestecat şi te-am lăsat în pace când ai plecat în America; o vorbă n-am zis. Oricum, nu în public. M-am mulțumit să stau acasă, făcându-mi griji peste griji, dar fără să scot un cuvânt, pentru că nu m-a lăsat tatăl tău.

Dacă-ți faci griji c-ai să-l vezi pe Jason prin preajmă, n-ai de ce. Nici măcar nu l-am întâlnit pe stradă – nici eu şi nici nimeni altcineva. De parcă ar fi dispărut de pe fața Pământului. Din partea mea, n-are decât. Nici dacă s-ar duce pe Marte nu i-aş simți *lipsa.*

Ştiu că asta, probabil, nu-ți va influența câtuşi de puțin decizia, dar voiam să-ți spun ceva dacă veneai acasă. Ceva extrem de important, un lucru pe care l-am aflat ieri, la consultația cu dr. Ahmed. Nu e nici cancer pancreatic, nici intoleranță la gluten, dar îți jur că e la fel de grav. Într-atât de grav încât nu-ți pot da veştile printr-un e-mail sau la telefon. Dar, dacă tu nici nu te sinchiseşti să vii acasă, n-am să-mi *bat nici eu capul să-ți zic.*

Aşa că sper că eşti mulțumită, domnişoară, atâta pot să spun.

Mama

Oare mama chiar ar putea fi grav bolnavă?

Gândul ăsta-mi stăruie în minte vreme de doar câteva clipe. Apoi îmi amintesc singură că este o ipohondră de primă clasă. La un moment dat, a avut o unghie încarnată şi-a crezut că i se va amputa piciorul.

Nu, sunt absolut sigură că, dacă mama zice că are ceva la fel de grav ca un cancer pancreatic, se poate referi la orice, de la o

migrenă care trece mai greu până la lindini.

Asta nu mă face să mă simt mai bine, totuşi. Absența pupicilor de la sfârşit mă face să mi se strângă inima.

Adevărul e că m-am tot chinuit să găsesc un răspuns la întrebarea dacă să mă duc sau nu acasă de Crăciun. Pe de o parte, cred că mi-ar fi plăcut să-i văd pe mama şi pe tata. (O, Doamne, numai faptul că spun „cred" mă face o fiică şi mai rea decât până acum.) Dar nu am nicio îndoială asupra temei principale după întoarcerea mea acasă – nunta. Şi, să fiu sinceră, am tot atâta chef să-mi petrec Crăciunul discutând despre nuntă, cât aş avea să încep cursuri de recalificare în domeniul pompelor funebre.

Celălalt motiv al neliniştii mele de a merge acasă este unul şi mai simplu: Jason. Aş fi în aceeaşi măsură disperată şi îngrozită să dau nas în nas cu el pe undeva. Şi, sincer, în perioada asta a anului, aş prefera să mă simt plină de o veselie festivă mai degrabă decât de o paranoia incontrolabilă.

Aşa că, în cele din urmă, decizia a venit cumva de la sine. De fapt, când o numesc decizie, o fac să pară mai deliberată decât a fost. Ce vreau să spun e că sunt încă aici, până la Crăciun mai e mai puțin de-o săptămână, şi practic am rămas fără posibilitatea de a mă duce acasă, chiar dacă aş vrea. Toate biletele spre Manchester sunt, cu siguranță, deja cumpărate, cu excepția locurilor atât de scumpe, încât şi un baron al petrolului ar avea nevoie de două ipoteci ca să cumpere unul.

Dar asta nu mă face să mă simt mai puțin oribil. Şi trebuie să mă liniştesc, lucru pe care îl pot face doar dezlegând misterul ăsta cu boala mamei.

Diferența de fus orar mă obligă să aştept până a doua zi dimineață ca să sun acasă, şi o fac în timp ce pregătesc micul dejun pentru copii. Mama răspunde la al treilea apel.

— Bună, Zoe.

După voce, e supărată, aşa cum mă aşteptam.

— Mamă, ce-i cu tine? Chiar eşti grav bolnavă? o întreb.

— N-am zis că sunt – am spus doar că e ceva serios. N-am zis că m-am internat în spital sau ceva de genul ăsta, aşa că nu trebuie să-ți faci griji.

— Dar ce e? insist.

Oftează.

— Nu e ceva despre care să vreau să vorbesc la telefon.

— Bine, zic, scrâşnind din dinți şi încercând să ascund faptul că

aş vrea s-o strâng de gât.

— Nu e genul de lucru despre care să poți vorbi în timpul unei convorbiri telefonice internaționale, continuă ea, vorbindu-mi de sus. Aşa că, dacă eşti atât de curioasă, va trebui să vii acasă de Crăciun, cum ar face orice fiică normală.

— Mamă, mă şantajezi? o întreb fără să-mi pot ascunde enervarea.

— Nu! strigă ea scandalizată.

Tac pentru o clipă, gândindu-mă.

— Dă-mi-l pe tata la telefon, îi spun hotărâtă.

— Nu e acasă, mă informează ea. Şi, oricum, a primit instrucțiuni stricte să nu discute cu tine despre problemele mele de sănătate, aşa că n-are niciun rost să încerci să afli ceva de la el.

— Eşti tare enervantă uneori, mamă, îi spun.

— Ha! icneşte ea. Eu sunt enervantă? Tu eşti cea care m-a lăsat cu un curcan organic prea mare pe cap, pentru că n-ai de gând să apari.

Trag aer în piept.

— Ştii ce, mamă, spune-mi doar un lucru. Ceea ce a diagnosticat dr. Ahmed la tine o să te omoare?

— Nu.

— O să-ți provoace vreun handicap serios?

— Nu.

— Atunci, bine. Mă-ntorc la treabă acum.

— Zoe, spune ea, înainte să închid telefonul, nu trebuie să-ți faci griji legate de chestia asta. Doar că... voiam să vorbesc cu tine despre asta între patru ochi, atâta tot. Lasă, nu contează, nu-i urgent. Ai să vii acasă imediat după Crăciun, nu, chiar dacă nu ajungi chiar de sărbători?

— M-da, spun, nesigură.

— Bine, zice ea. O să stăm de vorbă atunci. Şi, te rog eu, nu-ți face griji.

Capitolul 70

Petrecerea se anunța evenimentul social al lunii pentru mine, până când am văzut o invitație tipărită, la scurt timp după ce Ryan le trimisese prin e-mail. Cu ajutorul copiilor, se pare, luase decizia crucială de a da evenimentului o temă care mă face să mă simt deosebit de stingherită.

— Chiar *trebuie* să fie un bal mascat? îl întreb.

— Credeam că voi, britanicii, vă dați în vânt după costume. Noi nu facem aşa ceva decât de Halloween, în mod normal. Dar copiii m-au convins că ar fi o idee bună să facem aşa ceva în onoarea ta, rânjeşte el.

— Minunat, răspund.

— Tot n-ai nimic de îmbrăcat la ocazii? mă întreabă.

— Nu, spun abătută.

— Ei, atunci e bine, zice el cu veselie în glas. Ştiu eu un magazinaş grozav în oraş, de unde o să-ți poți lua ceva.

— A, păi... sunt sigură că acum e prea târziu pentru aşa ceva, zic, tuşind stingherită. Oricum, n-am nicio problemă să nu mă costumez.

— Ceee? întreabă Ruby, neîncrezătoare.

— *Nuuuuuuuu, Zo-eeeeee!* scânceşte Samuel.

— Nu poți rămâne tocmai tu pe dinafară, spune Ruby bosumflată.

Of, Doamne! *Urăsc* balurile mascate. Le-am urât din momentul în care m-am dus la petrecerea de ziua Luizei Bennett, când aveam şase ani, costumată în cocker, pentru că maică-mea înțelesese că trebuie să mă deghizez în „ceva blănos”. Când am ajuns acolo, toate celelalte fetițe erau costumate *vaporos,* arătând cu toatele ca nişte zâne.

— Vouă vă convine, îi zic lui Ruby. Costumele voastre sunt fantastice.

Ruby o să fie Barbie, iar Samuel – Dash, micul supererou din filmul de animație *Incredibilii,* după ce Ryan i-a dus săptămâna trecută să-şi aleagă costumele.

— Şi al tău va fi la fel, Zoe, îmi spune ea, toată un zâmbet.

Mi-aş dori să fiu şi eu la fel de entuziasmată.

Încep cu magazinul recomandat de Ryan, dar îl găsesc închis. Aşa că mă apuc să colind toate prăvăliile de costume din întregul stat Massachussetts, dar se face patru şi jumătate, fără să fi găsit ceva. Până când ajung la ultimul magazin, care e deschis. Problema este că nu prea-mi oferă multe variante.

— Deci astea sunt sigur ultimele două pe care le aveți pe măsura mea? îl întreb nerăbdătoare pe vânzător. Sigur?

— Da, dragă, sigur, îmi spune el, tărăgănându-şi vocea.

— Adică, n-aveți nimic un pic mai… puțin dezgolit?

Dă din cap în semn că nu.

În timp ce vorbesc, îmi imaginez costumația perfectă pentru mine. Mă gândesc la Prințesa Leia, sofisticată, un pic retro, şi, în plus, oferind avantajul că tuturor le-a plăcut de ea în tinerețe.

— Nimic din *Războiul Stelelor*? întreb, sperând să-i împrospătez memoria.

— Ne-a mai rămas un extraterestru Jabba the Hutt, dar nu e mărimea ta.

— Ah. Deci au rămas doar astea două, atunci?

— Îhî.

Mă uit la prima variantă şi hotărăsc, pe loc, că nici nu se pune problema s-o iau. E un costum deocheat de asistentă, genul pe care-l purtau tipele din spectacolul lui Benny Hill de la începutul anilor ’80.

Aşa că rămâne celălalt. Nu e chiar ceea ce-mi doream, dar măcar n-o să fiu aşa de despuiată ca în prima variantă.

Vânzătorul se uită la ceas.

— Atunci cred că-l vreau pe ăsta, spun, ridicând cu greu costumul pe tejghea.

— Bine, îmi răspunde, evident uşurat că scapă de mine.

Până reuşesc să ajung cu costumul înapoi acasă, în Hope Falls, mă simt epuizată şi nu-mi doresc să mă mai uit la el vreodată. În acelaşi timp, încep să mă gândesc dacă n-ar fi trebuit totuşi să probez şi costumul de Jabba the Hutt.

— Ce-ai luat, Zoe? strigă Ruby, alergând să mă întâmpine la uşă.

— Nu-s deloc sigură că e bine, mormăi, desfăcând pachetul.

— Uau! exclamă Samuel, când e gata despachetat.

— Uau! Uau! Uau!

Dar pare să fie singurul care-i impresionat.

— E, mmm, drăguț.

Ruby îmi zâmbeşte cu diplomație.

— O, Doamne, e groaznic, nu-i aşa? zic şi mă strâmb.

— E grozav, şopteşte Ryan, sărutându-mă când copiii nu se uită. Tu ai să-l porți, şi asta e tot ce contează.

Capitolul 71

Ruby şi Samuel au atârnat atât de multe ghirlande peste tot, încât livingul seamănă cu o grotă.

Ryan s-a deghizat în cowboy, fiind atât de sexy că-ți taie răsuflarea. Cum dau cu ochii de el, mă întreb dacă nu cumva mi-a ghicit fanteziile când am fost la călărit în New Hampshire. Totuşi, nu stau să-mi bat capul prea mult cu asta. Sunt prea preocupată să-i admir iar fundul.

Când sosesc primii invitați, Ryan se duce să-i întâmpine la intrare. În drum, se întoarce spre mine.

— Încă nu te-ai costumat, îmi atrage atenția.

— Hai, Zoe! scânceşte Samuel. Costum! Costum!

Ryan se încruntă.

— Dacă te simți prost în el, să n-o faci. Vreau să te simți bine.

Dintr-odată, mă simt ca şi cum aş fi cea mai anostă ființă din lume. Toți ceilalți se bucură de moment, iar eu sunt obsedată de ideea că o să arăt stupid. La o petrecere costumată.

— Nu, ai dreptate, mă hotărăsc, nevrând să stric cheful nimănui. Ideea e să ne amuzăm un pic, nu? Mă duc sus, să-mi trag costumul pe mine.

Până la urmă, se dovedeşte la fel de simplu să-mi „trag” costumul ăsta pe mine cum e să dansezi cha-cha pe sârmă, încălțată cu o pereche de botine cu toc cui. Durează nu mai puțin de patruzeci şi cinci de minute până când reuşesc. Între timp, mă tot bate gândul să scot capul pe uşă, ca să văd dacă ar putea să vină cineva să mă ajute – ideal ar fi să fie Trudie –, dar nu aud decât zvonul conversațiilor plăcute, purtate de invitații care par a se simți bine.

Când, în cele din urmă, costumul e la locul lui pe mine, ies cu chiu, cu vai din dormitor, străbat palierul şi trag cu ochiul la ceea ce se întâmplă la parter.

Îi văd pe Barbara şi Mike King îmbrăcați cu gust, în togi romane, şi mă cert singură că nu mi-a venit mie ideea. Nu mi-ar fi trebuit decât două cearşafuri şi perechea aia de şlapi etno pe care i-am luat de la magazinul New Look, în aeroportul din Manchester.

Totuşi, acum e prea târziu.

Nancy, mama lui Tallulah, s-a deghizat în Cruella de Vil, şi

arată uluitor cu perucă lungă, neagră, şi haină imitând blana de dalmațian. Soțul ei, Ash, e îmbrăcat fără pic de originalitate, ca un motociclist rebel din gaşca îngerii Iadului, iar micuța Tallulah este un ursuleț.

Le caut din priviri pe celelalte dădace, şi-o zăresc pe Felicity într-un colț. Poartă o rochie în stilul secolului al XVI-lea, cu corsaj şi plină de panglici, o creație minunată, care ar fi arătat grozav în filmul *Shakespeare in love.* Părul ei roşcat, lung, e cârlionțat şi dat pe spate, şi şi-a accentuat ochii verzi cu un machiaj discret, fumuriu. Pe scurt, arată absolut superb.

— O, Doamne, murmur, revenindu-mi brusc toate îndoielile referitoare la costumul meu.

Pun piciorul pe prima treaptă, ca să-i văd mai bine pe ceilalți: o călugăriță, un înger, un bufon, o tânără petrecăreață din anii ’20 şi o colegă de serviciu de-a lui Ryan, îmbrăcată ca un personaj din *Matrix,* care arată incredibil de bine. De fapt, arată cu toții fantastic.

Unde *naiba* mi-a fost mintea? Pur şi simplu, nu *pot* să cobor îmbrăcată aşa. Nu *vreau* să cobor îmbrăcată aşa.

Brusc, mă loveşte inspirația şi descopăr că am un plan de rezervă. Un plan de rezervă genial, de fapt. Mă întorc, o să-mi iau jeanşii şi-o să scormonesc după băsmăluța mea cea veche (pe care-o folosesc ca să-mi țină părul când mă machiez), pe care-o să mi-o leg în jurul gâtului, şi-o să mă dau drept Calamity Jane[35].

Perfect! Nu pot să cred că nu m-am gândit la asta mai devreme!

Simt cum mă cuprinde un val de uşurare şi dau să mă întorc – când ceva o ia razna. Razna rău.

Poate-i pentru că n-am mai încercat până acum să mă întorc pe loc, pe nişte scări, purtând o pereche de labe palmate, din cauciuc. Orice-ar fi, ceva se petrece cu pernițele de spumă de pe genunchi – mi se prind de o labă sau poate de coadă. Dumnezeule, am şi coadă?

Următorul lucru de care-mi amintesc e senzația oribilă că timpul s-a oprit în loc. Sunt conştientă că mă dezechilibrez şi cad, mă lovesc şi cad şi iar mă lovesc. Singurul lucru bun în toată treaba asta e că umplutura costumului e aşa de groasă, încât

---

[35] Colonistă din Vestul Sălbatic, faimoasă pentru participarea la luptele cu indienii, purtate la granița de atunci a Statelor Unite (n.tr.)

căzătura nu prea doare.

Dar, credeți-mă, e o consolare slabă.

Când aterizez grămadă la capătul scărilor, cu capul costumului pe jumătate desprins şi cu o labă ruptă de tot, mă-ntreb cum de nu aud nimic şi de ce totul e negru ca smoala.

Mă ridic în picioare şi încerc să-mi aranjez capul la loc, măcar să pot vedea ceva prin fantele pentru ochi.

Tallulah stă în fața mea, plângând.

— Mami! Mami! Uite ce-a pățit Păsăroiul. A murit?

Capitolul 72

— Nu mi-au plăcut niciodată *Păpuşile Muppets,* mormăi, după ce am abandonat costumul Păsăroiului şi am reuşit să dau de Trudie.

— Eşti sigură că nu te-ai rănit? mă întreabă îngrijorată.

— Da, şi e singurul lucru bun pe care-l pot spune despre costumul ăsta, îi răspund eu. Tot cauciucul ăla amortizează şocul aşa de bine, că aş fi putut să mă rostogolesc de pe versantul sudic al vulcanului Krakatau şi să nu mă potcovesc cu prea multe vânătăi.

Petrecerea e în toi şi toată lumea se simte bine. Mike King a dat pe gât cel puțin şase pahare de vin fiert şi trebuie să i se reamintească în mod repetat să-şi țină toga închisă.

Trudie şi cu mine ne-am petrecut ultima oră cu o hoardă de copii, repetând o scenetă improvizată cu Naşterea Domnului, în care absolut nimeni nu vrea să joace rolul măgăruşului. A trebuit, până la urmă, să ne mulțumim cu Eamonn, care era costumat în zebră.

— Am fost norocoasă c-am găsit costumul ăsta, spune Trudie.

Poartă uniforma aia de asistentă medicală pe care am refuzat-o eu la magazin. Şi aşa e scurtă, dar pusă pe Trudie lasă atâtea la vedere, încât mă mir cum de n-a fost arestată la venire.

— Era ultimul din prăvălia aia. Nu-mi vine să cred că nu l-a vrut nimeni, tu poți să crezi?

— Nu, mint, aşezându-mi mai bine băsmăluța la gât şi desprinzând de pe ea o fâşie de mască exfoliantă.

Îmi amintesc singură că lucrurile ar fi putut sta mai rău.

Biata Trudie n-a mai primit niciun semn de la Ritchie de când cu cererea din bar şi – în pofida încercărilor ei demne de emisiunea lui Oprah de a spune tuturor că „îşi vede de viața ei” – nu prea reuşeşte să fie convingătoare.

— Hei, mă înghionteşte, i-ai văzut pe ăştia doi?

Amber este adâncită în conversație cu reverendul Paul.

— Nu mă interesează ce zice Amber, spun, e *clar* că există ceva între ei.

— Nu te uiți cu atenție, îmi arată Trudie. Nu cred că mai

încearcă să nege.

Mirată, mă uit iar, şi-mi dau seama despre ce vorbeşte Trudie: cei doi se țin de mână.

— Nu se poate! exclam. Ei, na! S-au cuplat?

Trudie chicoteşte.

— Se pare că Amber a hotărât – în ciuda faptului că lunile lor nu sunt aliniate – că stelele lor au aceeaşi traiectorie, aşa că asta a făcut să fie totul bine. Sau cam aşa ceva.

Dau din cap şi brusc simt cum cineva mă împunge cu putere cu degetul în umăr.

— Nu l-am văzut deloc pe Ryan de când am ajuns la petrecere, declară Felicity, arătând la fel de fericită ca unul căruia tocmai i-a fost ridicată maşina de cei de la primărie. Îmi poți spune unde e, te rog?

— Hm, nu sunt sigură, spun eu. Ultima dată l-am văzut plecând să mai aducă nişte bere din garaj, dar… Te pot ajuta eu cu ceva, Felicity?

— Mă-ndoiesc, mi-o taie scurt şi face stânga-mprejur.

— Am făcut eu ceva s-o supăr? întreb uluită.

— N-am idee, iubito. Trudie ridică din umeri. Mie nu mi-a zis nimic. Mi-am petrecut o după-amiază cu ea, săptămâna trecută, aşa că sunt sigură c-ar fi spus ceva dacă nu era în ordine. A, apropo, voiam să-ți spun…

— Ce?

— Îmi pare tare rău, dar mi-a scăpat faptul că eşti cu Ryan.

— O, Trudie, gem eu. Dacă îi spune lui Tallulah, care le va zice apoi lui Ruby şi lui Samuel? Noi nu voiam ca ei să ştie. La urma urmelor, e doar o aventură.

— Ştiu, ştiu, insistă Trudie. Dar Felicity o să-şi țină gura. Pe bune, am făcut-o să jure pe colecția ei de pantofi Laura Ashley că n-o să sufle o vorbă despre asta nimănui. Îmi pare rău, scumpo.

Sunt supărată pe Trudie. Dar, cumva, nu pot să fiu *prea* supărată – ea e una dintre persoanele pe care mi se pare imposibil să mă supăr.

Totuşi, vreau să mă asigur că Felicity n-o să sufle nimic despre asta. O iau în direcția în care-a plecat ea, trecând prin mulțimea de oameni din hol şi ieşind pe coridorul care duce spre bucătărie. O zăresc din spate, are o mână în şold şi un braț sprijinit de tocul uşii.

— Spune-mi, cum ți se pare costumul meu? întreabă ea pe cineva, iar eu o aud înainte de a ajunge aproape. Potrivit, nu crezi?

— Cum vine asta?

Recunosc imediat vocea din bucătărie. E a lui Ryan.

Mă trezesc că mă ascund după stâlpul din hol, ca să pot auzi ce zic fără să fiu văzută, aşa cum fac personajele din filmele făcute după Agatha Christie, şi aproape că-mi dau palme că nu m-am costumat ca în *Moarte pe Nil.*

— Vrei să zici că nu-ți dai seama? râde Felicity. O, dragă Ryan, dragul, iubitul meu Ryan. Voi, americanii, zău c-ar trebui să citiți mai mult. Sunt Julieta, desigur. Din *Romeo şi Julieta.* Doar tu mi-ai dat porecla asta.

Îmi îngheață sângele în vine. Ce Julieta din *Romeo şi Julieta?* Mai degrabă Julieta, autoarea scrisorilor către Ryan. Nu poate fi adevărat. Ce naiba, cum ar putea Felicity să fie în spatele poveştii ăsteia?

— Din câte-mi amintesc eu, îi răspunde Ryan pe un ton sumbru, tu singură ți-ai luat porecla asta. Ți-am spus că prefer să citesc Steinbeck şi nu Shakespeare.

Felicity ridică mâinile în aer cu disperare.

— Eşti atât de nesuferit. Ei bine, nu-mi pasă ce spui, tot Romeo al meu eşti. N-ai cum să scapi. Dar nu eşti doar atât, nu?

— Felicity, izbucneşte Ryan, atât de tăios încât vorbele lui ar putea despica o lămâie-n două, n-am timp de aşa ceva. Trebuie să mă ocup de musafiri.

— Pe deasupra, eşti şi mincinos, spune ea.

— Destul. N-am de gând să stau la discuții cu tine.

— Încântător, recunosc, zice ea pe un ton dezaprobator. Şi când mă gândesc că nici nu m-ai invitat la petrecere, după toate prin câte am trecut împreună.

— Ai dreptate, îi răspunde el. Nu te-am invitat. Cum se face că eşti aici?

— Am fost chemată de noua ta prietenă.

Ryan nu spune nimic.

— Oare micuța Zoe ştie ce mincinos eşti?

Ryan tot nu spune nimic.

— Nu, răspunde ea în locul lui. Pun pariu că nu ştie. Pun pariu că e prinsă în acelaşi vârtej amoros în care m-ai prins şi pe mine, nu? Şi pe ea când ai s-o arunci ca pe un gunoi? Pentru că asta

pățesc toate femeile din viața ta, nu-i aşa, Ryan? Le prinzi cu vrăjeala „am inima rănită după moartea bietei mele soții”, apoi le seduci. După care te plictiseşti de ele şi le părăseşti. Aşa e, nu?

— Poate, Felicity. Poate că ai reuşit să-mi descifrezi personalitatea. Poate că mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva după ce ne-am tras-o de două ori şi...

— De trei ori! țipă ea.

— N-are importanță. Ce încerc să spun e că *nu* mă cunoşti. Nu ştii ce se întâmplă în viața mea. Şi nici nu vreau să ştii.

Apoi vocea i se îmblânzeşte.

— Ascultă, îmi pare rău dacă te-am rănit. Îmi pare sincer rău. N-am vrut s-o fac. Chiar n-am vrut.

— Ei bine, asta nu-i mare conso...

— Dar, cum ți-am spus şi mai devreme, n-a fost nimic mai mult decât... Uite ce e, Felicity. Oftează. S-a terminat. Şi aş vrea să-mi văd de viață fără să mai primesc vreo scrisoare de-aia. Te rog.

Pare a regreta sincer, ca şi cum ar încerca să facă apel la rațiunea ei şi ar spera, poate cu naivitate, că toate astea pot lua sfârşit. Dar, dacă Felicity ar fi un personaj de desene animate, cred că acum i-ar ieşi deja aburi din urechi.

— Pot să-ți spun ceva? se răsteşte ea. Despre Zoe şi despre mine?

— Dacă-i musai, spune el obosit.

— Am absolvit pensionul Institutului Villa Pierrefeu. Vorbesc patru limbi străine. Potențialii angajatori se bat pe mine. Şi mărimea S îmi vine perfect. Ea, pe de altă parte, a mers la o şcoală publică şi, când nu se îmbracă într-un costum de canar uriaş, poartă haine cumpărate de la Dorothy Perkins[36]!

— Dorothy Perkins? repetă Ryan, complet uluit.

Felicity dă din cap, ca şi cum tocmai ar fi dezvăluit ceva la fel de grav precum faptul că aş avea o boală contagioasă, mortală.

Aştept ca Ryan să-mi sară în apărare. Să spună că nu-i pasă nici cât negru sub unghie că m-am îmbrăcat în costumul de Păsăroi – şi că, de fapt, îl consideră cel mai bun costum de la cele din filmul *Moulin Rouge* încoace. Să spună că nu dă doi bani pe clientele firmei Chanel şi că, de fapt, ar alege oricând o femeie care se îmbracă de la Dorothy Perkins.

---

[36] Firmă de confecții britanică cu produse de serie, pentru publicul larg (n.tr.)

Să spună ceva – orice – care să-i arate, o dată pentru totdeauna, lui Felicity ce simte el cu adevărat pentru mine. Aştept, ținându-mi atât de concentrată răsuflarea, încât plămânii mei par a fi aproape de colaps.

— Cum spui tu, răspunde el.

— Cum spun eu? îngână Felicity.

Pentru prima dată în decursul acestei conversații, mă simt aproape la fel de exasperată ca ea.

— Felicity, n-ai niciun motiv să fii geloasă pe Zoe, continuă.

— N-am spus niciodată c-aş fi…

— E doar o aventură, o întrerupe. Nimic mai mult.

Capitolul 73

Păşesc cu grijă înapoi şi mă pierd în holul arhiplin, până când dau peste Trudie. E cu Ruby, Samuel, Eamonn şi Andrew, şi cântă împreună atât de fals *Silent Night,* încât mă mir cum de n-au spart timpanul nimănui.

— Te superi dacă te rog să mai ai grijă de Ruby şi de Samuel încă un pic? o întreb, surprinsă că-mi tremură vocea. Trebuie să ies puțin la aer.

— Sigur, încuviințează ea. S-a întâmplat ceva?

— A, nimic. Mă simt un pic amețită după căzătură. Puțin aer proaspăt o să-mi facă bine.

Îmi croiesc drum prin mulțime, simțindu-mă amorțită şi pradă unui atac de claustrofobie. Sunt sufocată de culorile şi de zgomotele petrecerii – clinchetele paharelor, râsetele copiilor, muzica dată tare.

Simt o vagă uşurare când văd uşa serei, care dă în grădină, şi mă îndrept spre ea cu hotărâre.

— Hei, Zoe, aud un glas în spatele meu. Simt cum cineva mă prinde de cot şi mă întorc amețită. Este Amber.

— Ai auzit despre mine şi Paul? îmi şopteşte ea, cu un zâmbet radios.

— A, mmm, da, răspund vag. Eu – ăă, mă bucur pentru voi, Amber. Mă gândeam eu că ați fi un cuplu frumos.

— Suntem, nu? spune ea visătoare. Ai avut absolută dreptate. Vreau să spun că, din punct de vedere cosmic, nu suntem o pereche perfectă, dar... e adorabil. Şi cred că asta-i tot ce contează.

Încerc să zâmbesc şi mă simt vinovată că-mi vine atât de greu s-o fac. Mă bucur pentru Amber, sincer, dar relația ei în plin avânt este ultimul lucru la care mă pot gândi.

— De când sunteți împreună? reuşesc să o întreb.

E singurul lucru care-mi vine în minte.

— Ies cu el de vreo două săptămâni. Ne-am întâlnit odată când eram la cumpărături şi am băut o cafea împreună. Este unul dintre cei mai fascinanți oameni pe care i-am cunoscut. Este... *profund* într-un fel pe care nu l-am mai văzut până acum.

— Profund, repet eu.

— Îhî.

Dă din cap.

— Profund *şi* drăguț. E o combinație minunată. Şi tu, Zoe? mă întreabă. N-ai întâlnit pe nimeni aici care să-ți pice cu tronc? Sunt sigură că ai destui admiratori.

Îmi ridic privirea şi-l văd pe Ryan intrând în cameră, în timp ce scoate dopul unei sticle de vin. Ochii ni se întâlnesc şi-mi zâmbeşte. Dintr-odată, simt că mă ia amețeala.

— Ăăă, scuză-mă, Amber, trebuie să ies un pic, îi spun.

— Eşti bine? Pari cam palidă.

— Sunt bine, spun ezitant. Serios. Mulțumesc că m-ai întrebat.

Când ies afară, inspir adânc şi aerul rece îmi umple plămânii. Mă îndrept spre spatele grădinii, unde nu mă poate vedea nimeni, iar vorbele lui Ryan îmi răsună în ureche.

Ştiu că am spus-o chiar eu de atâtea ori, dar să-l aud *pe el* zicând-o a fost realmente dureros.

E *doar o aventură… nimic mai mult.*

Mă lupt să-mi stăpânesc lacrimile şi-mi ridic privirea spre cerul înnorat. De ce mă deranjează atât de tare? Nu este exact ăsta modul în care am văzut eu relația noastră? Brusc, aud paşi în spatele meu şi mă răsucesc, sperând şi temându-mă totodată că ar putea fi Ryan.

Dar nu e el. Este Felicity.

— Te-am văzut furişându-te afară, să ştii.

Vocea ei mă zgârie pe creier.

— Mda, răspund rece.

Față de cele spuse de ea mai devreme, când trăgeam cu urechea, nu prea e o replică pe măsură. Dar mă tem că, dacă încerc să spun orice altceva, am să izbucnesc în plâns.

— Ai auzit ce-am zis, nu-i aşa? mă întreabă.

Dau din cap încuviințând.

— Îmi pare rău, Zoe, spune, lăsând capul în jos.

— Chiar îți pare? întreb, sperând să par măcar acum un pic intimidantă, nu de parcă aş pierde o partidă de table în fața unui puşti de cinci ani.

— Da, răspunde ea, îmi pare rău. Dar dă-mi voie să-ți explic ceva. Ceea ce mi-a făcut Ryan a fost atât de *groaznic,* încât m-a transformat într-un… într-un *monstru.* Sunt convinsă de asta. Iar eu, de fapt, nu sunt un monstru, Zoe, crede-mă că nu-s. Ştii asta,

nu?

— Cum rămâne cu toate scrisorile alea ciudate? spun eu exasperată. Iartă-mă că zic asta, Felicity, dar nu pare tocmai definiția unui comportament echilibrat.

Izbucneşte în lacrimi. Şi nu e vorba doar de o smiorcăială, ci de hohote de plâns spontane, incontrolabile, de ți se taie răsuflarea. Este unul dintre cele mai tulburătoare lucruri pe care le-am văzut vreodată. Până acum, nu credeam că Felicity este prevăzută cu canale lacrimale.

— Ştiu, reuşeşte să îngaime, printre sughițuri. Ai... ai toată dreptatea. C... crede-mă, dacă mi-ai fi spus cu un an în urmă că o să mă apuc să trimit scrisori cuiva care nu-mi împărtăşeşte dragostea, n-aş fi crezut-o nici în ruptul capului. Nu e foarte... demn, nu?

— Nu, Felicity. Suspin. Nu e.

— L-am iubit, Zoe. L-am iubit cu adevărat. Nu ştiu dacă poți înțelege. Ai iubit vreodată pe cineva care nu ți-a răspuns cu aceleaşi sentimente? Ți s-a întâmplat, Zoe?

Dacă am iubit vreodată pe cineva care nu mi-a răspuns cu aceleaşi sentimente? O, Doamne, dac-ar şti ea! În ciuda impresiei puternice de ironie a sorții, simt nevoia să-mi petrec brațul pe după umerii ei. Când o ating şi o trag spre mine, sunt şocată de cât de fragilă este. Are umerii atât de osoşi, încât mă mir cum de n-a confundat-o niciun student la medicină cu un model la anatomie.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva despre dragostea neîmpărtăşită, Zoe. Doare ca naiba.

Închid ochii.

— Probabil înțeleg mai bine decât crezi, rostesc ca pentru mine.

Felicity s-a purtat ca o nesăbuită, dar înțeleg chinul prin care a trecut. Înțeleg cum e să fii consumată de dorința pentru cineva care ți-a fost odinioară atât de apropiat, dar care ştii că nu va mai fi niciodată al tău.

— Chiar, Zoe? zice ea, trăgându-şi nasul. Chiar înțelegi?

— Da, să ştii.

— Pot să-ți spun ceva? continuă ea, cu ochii roşii.

— Sigur.

— Şi, crede-mă, nu o spun cu niciun interes ascuns. Ți-o spun ca prietenă.

Dau din cap fără tragere de inimă.

— Toate lucrurile alea pe care i le-am spus lui Ryan mai devreme, i le-am spus pentru că eram furioasă şi rănită.

— Ştiu.

— O mare parte erau tâmpenii – ceea ce am spus despre tine a fost groaznic.

— Hei, nu-ți bate capul cu asta, îi spun pe un ton nepăsător. Ce-a fost a fost.

— *Dar,* mă întrerupe ea, ceva tot era spus cu intenție. O parte din ce am zis, Zoe, este absolut adevărat.

Mă trag înapoi şi-i studiez fața. Este cât se poate de sinceră. Nu există îndoială.

— Ryan te foloseşte, Zoe. Asta face. Nu cred că se poate abține. Când am fost cu el, veneam după un şir lung de femei cu care se întâlnise după moartea lui Amy. Femei pe care le-a folosit, apoi le-a dat deoparte fără pic de remuşcări. Adevărul e că nu este îndrăgostit de tine sau de mine, sau de oricine altcineva. Din nefericire, cred că încă-şi mai iubeşte soția.

— Ai înțeles greşit ce este între mine şi Ryan, Felicity, îi spun, în cele din urmă. Ryan şi cu mine... e doar o...

— O aventură?

Nu răspund.

— Exact asta credeam şi eu când eram noi împreună, Zoe. Dar nu-i aşa că ți se vâră pe sub piele? Nu începe să-ți fie dor de el când nu e cu tine? Nu începi să te bucuri un pic cam prea mult de ceea ce simți când te ia în brațe?

— Nu ştiu.

— Ce încerc să spun, Zoe – ca prietenă şi ca nimic altceva –, este că, dacă nu termini *acum,* vei sfârşi la fel de rănită şi de distrusă ca mine.

Capitolul 74

Mă întorc în casă, căutându-i pe copii, atât de dezorientată de tot ce am auzit în ultima oră, încât mă simt de parcă abia m-aş fi dat jos dintr-un carusel.

La fel de rănită şi de distrusă ca mine.

Un lucru este sigur. După 14 aprilie – data nunţii mele – am avut parte de suficiente probleme, cât să-mi ajungă până la Crăciunul din 2080, mulţumesc frumos. Prin urmare, m-am lăsat atrasă într-o altă relaţie care e atât de evident că-mi va provoca necazuri, încât aproape că văd clipind luminile semnalului de alarmă.

Cu siguranţă, nu poate fi adevărat. Ryan ar trebui să fie o modalitate de a-mi distrage atenţia de la suferinţele mele, un strop de alinare – nu o problemă în plus.

O, Doamne! Oare sunt una dintre femeile alea ciudate, disfuncţionale, care intră numai în relaţii cu *bărbaţi nepotriviţi,* şi cărora le prieşte drama de a fi folosite şi abuzate?

Nu credeam că-mi place să fiu folosită. Dintotdeauna îmi închipuisem că alesul meu va fi cineva care va dori să mă răsfeţe cu dragoste şi sărutări şi care va coborî mereu colacul toaletei. Dar poate că nu va fi aşa.

Poate că se conturează deja un model. Întâi, Jason mă părăseşte în faţa altarului, iar acum Ryan este cu mine numai pentru un pic de distracţie şi apoi mă părăseşte, frângându-mi inima. Dar cum poate să-mi facă asta, când e doar o aventură? *Este* o aventură, nu? Of, deja sunt sătulă până peste cap de cuvântul ăsta.

Intru în hol şi-l văd pe Ryan cu Barbara King, care a tot gustat din vinul fiert, cu aproape aceeaşi pasiune ca şi soţul său.

Mă uit cum scurge paharul, îl trânteşte pe masa aflată în apropiere şi se aruncă asupra lui Ryan ca o sufragetă disperată după sex, care n-a mai adulmecat vreun picior de mascul din primăvara lui 1904.

Privind-o cum îi dă jos pălăria de cowboy şi-i şopteşte la ureche, nu mă pot abţine să nu mă gândesc că e un gest pe care unii l-ar putea numi exagerat de prietenos. De fapt, n-ar putea fi mai

prietenos nici dacă i-ar băga mâna în pantalonii ăia de văcar.

Fac ochii mari când Barbara, probabil neobservându-mă şi nepăsându-i, oricum, că ar putea s-o vadă cineva, lasă o mână în jos, iar degetele ei cu unghiile făcute la salon îi strâng fesele de parcă ar fi mingea de cauciuc pe care o foloseşte împotriva stresului. Apoi se înalţă pe vârfuri şi-l sărută pe ureche.

Simt o gheară în piept şi nu mai vreau să văd nimic.

Mă năpustesc în sufragerie în căutarea lui Trudie, disperată să vorbesc cu cineva în care să pot avea încredere. Dar, când dau de ea, văd că are alte lucruri în minte.

— Zoe! Zoe! strigă Ruby, încântată, ţopăind. Trudie o să se mărite, iar eu o să fiu domnişoară de onoare!

Trudie îşi extrage mâna dintr-a lui Ritchie şi o întinde spre mine. Poartă un inel delicat, cu diamant, care arată minunat, chiar dacă mâna ei tremură aşa de tare încât ai putea crede că a băut câteva găleţi de cafea.

— Este… este adevărat? o întreb, rămasă fără suflu.

Ochii lui Trudie sunt plini de lacrimi şi, deşi încearcă să vorbească, buzele îi tremură prea tare ca să poată articula ceva.

— Da, e adevărat, răspunde Ritchie în locul ei. Am găsit cea mai grozavă femeie din lume. Orice-ar fi, n-am s-o las să plece.

— Chiar nu te deranjează că… începe ea.

— Şşşşş, şopteşte el, strângând-o de mână. Putem oricând să adoptăm.

Cu rimelul curgându-i pe obraji, Trudie zâmbeşte atât de larg, încât pare gata să leşine.

— Felicitări, spun, îmbrăţişând-o şi simt că ochii mi se umplu din nou de lacrimi. Grozavă treabă.

— Mulţumesc, scumpo, reuşeşte ea să spună după ce mi se desprinde din braţe. Dar tu eşti bine, Zoe? Arăţi un pic cam ciudat după căzătura aia.

Sunt sigură că sunt o prietenă groaznică spunând asta, dar, în ciuda veştilor grozave ale lui Trudie, restul serii trece cu greu.

Când, în sfârşit, scăpăm de ultimii invitaţi şi reuşim să-i culcăm pe Ruby şi pe Samuel, care sunt extrem de obosiţi şi de agitaţi, Ryan încearcă să mă îmbrăţişeze. Dar eu mă feresc de braţele lui.

— E totul în regulă? mă întreabă îngrijorat.

— A, da, spun repede. Atâta doar că mă simt dărâmată. Te superi dacă ajut mâine-dimineaţă la curăţenie şi mă duc acum să

mă culc?

— Sigur că nu, îmi răspunde, cu o umbră de tristețe în ochi.

Când intru în dormitor, deschid fereastra şi o pală de aer rece îmi loveşte obrajii, mă simt de parcă aş sta în spatele unui plug de deszăpezire. Mă prăbuşesc pe pat şi-mi trag plapuma pe mine. Încerc să închid ochii, dar mă simt prea agitată ca să dorm.

Reuşisem cumva să mă conving că relația cu Ryan mă va ajuta să-mi revin după toate cele întâmplate anul ăsta. Dar ce absurd şi fără rost pare acum.

Cine vrea o aventură cu un bărbat care o lasă chiar şi pe Barbara King să-i pipăie fundul şi când ştie că este doar una dintr-un şir lung de femei?

Mă ridic din nou în capul oaselor, şi ceva îmi atrage atenția în spatele comodei. Mă dau jos din pat şi-o iau. E revista *OK!* pe care o cumpărasem în Anglia, în ziua în care am plecat, cu atâtea luni în urmă. Coperta e plină de pete de cafea, dar, răsfoindu-i paginile boțite, mă simt transportată din nou acasă, atât de repede de parcă m-aş fi teleportat cumva înapoi.

Deodată, îmi doresc să fiu la Woolton, călcându-mi uniforma pentru grădiniță şi având grijă să-mi pun în geantă şi un şorț, ca s-o păstrez curată cât facem ornamente pentru Crăciun. Tânjesc să-l sărut pe Jason de noapte bună, înainte să urc la etaj ca să mă duc la culcare, lăsându-l să prindă finalul emisiunii lui preferate. Mi-e dor să trag draperiile pe care le-a făcut mama pentru noi şi să mă bag în pat ca să mai citesc un pic dintr-o carte uşoară, înainte să mă fure somnul, trezindu-mă doar pentru o clipă, când îl simt pe Jason că se strecoară în pat lângă mine.

Dintr-odată, mi-e dureros de dor de acasă.

Sunetul care invadează liniştea mă trezeşte din reverie, îmi sună telefonul mobil.

Bănuiesc că e Trudie, care vrea să-mi povestească despre logodnă. Dar nu pot s-o ascult acum, chiar nu sunt în stare de aşa ceva. Mă întind după telefon şi încerc să-mi dau seama dacă pot întrerupe apelul fără ca ea să observe. Dar pe ecran nu apare numărul ei.

Este numărul lui Jason. Şi, de data asta, n-am niciun fel de îndoială ce voi face.

Capitolul 75

— Jason. Ce faci?

Vocea mea sună remarcabil de calm, având în vedere că inima îmi bate de parcă ar vrea să-mi spargă pieptul şi să danseze step în jurul măsuţei de toaletă.

Deodată, se aude o bufnitură puternică, urmată de atâtea păcănituri că trebuie să ţin telefonul departe de ureche. Apoi, zgomotele încetează.

— Zoe?

Îi recunosc imediat vocea, care mi-e atât de familiară şi care mă face să mi se oprească inima în loc instantaneu.

— Zoe, mă auzi? Scuză-mă. Am scăpat telefonul pe jos.

Jason e neobişnuit de agitat, şi chestia asta mă impresionează.

— Zoe, eşti la telefon, da?

— Da, îi răspund, apoi nu-mi mai trece nimic altceva prin cap.

— Zoe, de opt luni încoace, în fiecare zi, mă gândesc să dau telefonul ăsta. De fapt, te-am şi sunat de câteva ori, dar n-ai răspuns niciodată.

Încă mă mai chinui să găsesc ceva de zis.

— Dar acum, că am reuşit să dau de tine, continuă el, nu ştiu cu ce să încep.

Faptul că-i aud din nou vocea e ca o gură de şampanie după luni de abstinenţă. Este la fel de încântător şi de irezistibil pe cât este de riscant. Mă trezesc că mi-e dor de el, că tânjesc să fiu lângă el fizic. În ciuda acestui lucru, trebuie să încep cu lucrurile evidente. Nu am alternativă.

— Ce-ar fi să-mi spui de ce m-ai lăsat baltă în ziua nunţii? întreb.

— Desigur, spune stânjenit. Ei bine, asta-i o întrebare potrivită. O întrebare pe care mi-am pus-o singur în fiecare clipă care-a trecut de atunci. Tot ce pot spune e că a fost un moment de nebunie.

Urmează încă o tăcere.

— Vrei să spui că-ţi pare rău? îl întreb.

— Da, zice el, cu vocea plină de disperare. Da, îmi pare teribil de

rău. A fost o nebunie.

— O nebunie?

— O nebunie groaznică. Nu ştiu ce m-a apucat sau cum să explic.

— Ei bine, încearcă.

— Bine, bine. Adevărul e că mi-a fost teamă. Nu ştiu exact de ce – dar mi-a fost. Presupun că m-a speriat ideea de a fi cu o persoană pentru tot restul vieții mele. Mă tot gândeam la asta.

— Se numeşte căsătorie, Jason, îi spun sec.

— Ştiu, ştiu! Şi tocmai asta îmi doream. Asta-mi *doresc.* Dar, în ziua dinaintea nunții, m-am îngrozit. Cu adevărat îngrozit. Ceea ce e stupid, pentru că noi eram împreună de atâta timp încât logica îmi spunea că ne-ar fi fost bine împreună mult, mult mai mult timp de atunci încolo. Pentru totdeauna, de fapt. Dar asta nu m-a împiedicat să mă simt… prins în capcană. Într-o criză de claustrofobie. Panicat. Copleşit de…

— Oh, mai opreşte-te!

— Îmi pare rău.

Îmi doresc brusc să nu fi sărit aşa. Vreau să descopăr tot adevărul, nu-i aşa?

— Nu, spun. Continuă.

Trage aer în piept.

— Bun. Ei bine, adevărul e, Zoe, că eram de acord cu ideea de a ne căsători. Te iubeam şi eram fericit să fiu cu tine, fără toate surlele şi trâmbițele unei nenorocite de ceremonii. Dar ştiam că tu ți-o doreşti, iar asta era în regulă. De fapt, era mai mult decât în regulă. Dar, cu cât se apropia ziua nunții, cu atât ceea ce simțeam față de toată treaba asta părea să nu mai fie la fel. Iar în dimineața aia, în timp ce Neil şi cu mine ne pregăteam, m-am simțit ca în stare de şoc. Nu mă puteam urni să mă îmbrac cu costumul. Doar stăteam acolo şi-l ascultam pe Neil cum devine din ce în ce mai isteric pe măsură ce timpul trecea.

Eu continui să păstrez tăcerea.

— Mai eşti acolo? mă întreabă el.

— Da.

— Ei bine, se făcuse două şi zece, iar eu tot nu mă îmbrăcasem şi tot ce puteam face era să zac în pat şi să încerc să nu mă gândesc la ceea ce se întâmpla. Să încerc să nu mă gândesc la lucrurile prin care treceai tu. Nu-mi doream decât să închid ochii

şi să las totul departe.

Face o altă pauză.

— Asta nu mă face să mă simt deloc mai bine, mint eu.

— Nu? întreabă îngrijorat. Nu, cred că n-are cum. Vreau să spun, de ce te-ar face să te simţi mai bine? Ţi-am stricat ziua cea mare. Cum aş putea să îndrept asta?

Parcă e un băieţel. Rănit şi uluit că a făcut o poznă de proporţii, ceva ce nu poate fi reparat. În ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, mă surprind dorindu-mi să-l strâng în braţe. Să-i simt braţele în jurul meu. Dar între noi sunt 3 500 de mile de ocean.

— Zoe, bâiguie el, aş face orice ca să fii din nou cu mine.

Ezit. Apoi îl întreb:

— Cum poţi spune asta după tot ce s-a întâmplat? După ceea ce ai făcut?

— Pentru că ştiu acum, mai mult ca oricând, că te iubesc, îmi răspunde. Eşti singura femeie pe care o s-o iubesc vreodată. Ştiu că nu pot da timpul înapoi, dar îmi doresc să fi putut. Viaţa mea s-a terminat fără tine, Zoe.

— Nu fi melodramatic.

— Vorbesc serios, insistă el. Mai mult ca orice altceva pe lume îmi doresc şansa de-a o lua de la capăt cu tine. Pentru ca noi doi să recăpătăm ceea ce am avut. Ştiu că nu te merit, dar m-am gândit că ar trebui să ştii ce simt. N-aş fi putut trăi cu mine însumi dacă nu ţi-aş fi spus asta.

Mă prăbuşesc iar pe pat, închid ochii şi mă gândesc. De fapt, gândesc atât de intens încât începe să mă doară capul.

Dar, indiferent cât de tare mă străduiesc, nu pot ajunge decât la o singură concluzie. Una pe care ştiu că prietenii mei, familia mea, foştii colegi şi toţi invitaţii care au venit la nuntă ar considera-o atât de nebunească, încât numai o lobotomie totală m-ar mai putea ajuta acum.

Dar oricine merită o a doua şansă, nu?

Capitolul 76

Nu trebuie decât să ating umărul lui Ryan, şi se trezeşte.

— Hei, murmură el, cu un zâmbet somnoros. Speram că ai să te răzgândeşti. Se pare că nu mai pot să-mi petrec o noapte fără tine.

Stau pe marginea patului lui, îmbrăcată în haine de stradă. Îi ia o secundă să observe asta, dar când o face, se ridică în capul oaselor şi se freacă la ochi.

— Ce-i? S-a întâmplat ceva?

— Nu, şoptesc. Doar că...

— De ce eşti îmbrăcată? mă întreabă uluit.

— Ryan, am nişte probleme de rezolvat acasă, îi spun. S-au întâmplat unele lucruri şi trebuie să... ei bine, trebuie să le pun în ordine.

— Bine, zice el încet, punându-şi mâna pe brațul meu. Te pot ajuta cu ceva?

— Nu, îi răspund. Trebuie doar să mă duc acasă. Repede.

Tocmai şi-a dat seama ce se întâmplă.

— Doar nu pleci acum?

Înghit în sec.

— Avionul decolează în câteva ore, îi spun. Nu mi-a venit să cred că mai aveau un loc liber în preajma Crăciunului – aşa că a trebuit să profit de ocazie. Sigur n-o să mai am şansa să ajung acasă decât după a doua zi de Crăciun.

Mă priveşte lung, nevenindu-i să creadă, şi simt că trebuie să-i dau o explicație.

— Mama nu se simte bine, zic, simțindu-mă vinovată că folosesc ipohondria mamei ca scuză.

— E grav?

— Nu, nu cred, îngân eu, dar ar trebui să mă duc acasă şi să mă asigur... Scot un plic din buzunarul de la spate. Asta îți va explica unele lucruri, Ryan, îi spun. I-l întind, iar el îl ia, fără să mă slăbească din ochi. Înainte de a veni aici se întâmplase ceva despre care n-am vrut să vorbesc cu nimeni. Aşa că n-am făcut-o. Cu nimeni. Era prea dureros. Dar sper că vei înțelege când ai să citeşti.

Se uită la scrisoare.

— Ai să te întorci, nu-i aşa, Zoe? întrebă.

Îmi muşc buzele.

— Am… am lăsat un mesaj la agenția de bone şi i-am rugat să trimită pe cineva în locul meu cât mai repede posibil. Aşa că, orice s-ar întâmpla, copiii nu vor rămâne nesupravegheați.

— Zoe, se încruntă el, nu-i vorba de îngrijirea copiilor, pentru Dumnezeu.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Mă… mă simt groaznic că nu pot să-mi iau rămas-bun de la Ruby şi de la Samuel, continui eu, făcându-mă că nu-l aud. Te rog, sărută-i tu din partea mea şi spune-le că am să-i sun imediat ce va fi posibil. Le-am scris şi lor o scrisoare şi le-am lăsat cadourile de Crăciun în dulapul de lângă patul meu. Din păcate, n-am apucat să le împachetez, dar…

Nu mai ştiu ce să zic şi mai bine aş ieşi de aici înainte să-ncep să plâng incontrolabil.

Sunt gata să plec, când Ryan se ridică în genunchi pe pat şi mă prinde de braț. Apoi îmi cuprinde capul în palme şi mă sărută la fel de tandru, de pasional şi de minunat ca întotdeauna.

Ştiu că e ultima oară când ne sărutăm aşa, şi mă simt copleşită de acest gând. În ciuda a ceea ce a zis Felicity. În ciuda a ceea ce am văzut că-i făcea Barbara. În ciuda faptului că îl iubesc atât de mult pe Jason.

Mă trezesc că-mi curg lacrimile şiroaie pe obraji şi că nu mă pot opri din sărutat, chiar dacă-mi simt buzele umflate şi pielea udă.

În cele din urmă, reuşesc să mă trag de lângă el.

— Îmi pare rău. Mă îndrept spre uşă, luându-mi cu greu ochii de pe chipul lui uluit. Îmi pare foarte rău.

Taxiul aşteaptă afară, cu motorul pornit. Când închid uşa în urma mea, îmi ridic geanta şi mă mir cât de grea poate fi. Mă simt de parcă aş târî după mine cadavrul unui iac uriaş.

Când ajung în curtea din fața casei, îmi ridic privirea spre fereastra lui Ruby şi simt cum mi se strânge stomacul. Sper din tot sufletul că biletul pe care l-am lăsat pentru ea şi pentru Samuel îi va face să înțeleagă cât de tare o să-mi fie dor de ei, de copiii ăştia minunați, pe care, indiferent ce voi face în continuare în viață, n-am să-i uit vreodată.

Mă gândesc cum îi îmbrățişam dimineața, îmi amintesc de pielea lor catifelată şi dulce ca nişte fursecuri proaspăt scoase din cuptor, de ochii lor plini de energie şi încântare. Mă rog să nu fie prea supărați când se vor trezi şi vor vedea că nu-s acolo. Nu aş putea îndura să fie supărați pe mine. Totuşi, cumva, ştiu că exact aşa vor fi. Copilaşii ăştia doi, care deja şi-au pierdut mama şi acum mă pierd şi...

Simt cum mi se pune un nod în gât şi mă lupt cu un alt val de lacrimi. Apuc valiza şi-mi spun să nu fiu atât de proastă. Sunt bona lor, pentru numele lui Dumnezeu, nu mama lor.

Ezit. *Oh, Zoe, oare e bine ce faci?*

N-am nici cea mai vagă idee.

Taximetristul se dă jos din maşină şi încearcă să mă ajute să-mi pun geanta în portbagaj. Chiar dacă târâm amândoi de ea, se plânge că o să facă hernie.

— La aeroport, da? se asigură, în timp ce eu mă prăbuşesc pe bancheta din spate.

— Da, vă rog.

— Mergeți acasă de Crăciun? mă întreabă în timp ce ia un viraj.

— Mă duc acasă definitiv.

— Auu, se vaită el. Vreți să ziceți că n-ați îndrăgit bătrânul Boston destul cât să rămâneți la noi?

— Ştiți cum e, răspund. Nicăieri nu-i ca acasă.

— Da, da. De unde sunteți?

— Din Liverpool, Anglia, îi spun.

— *Liver-pooohl,* zice el, şi nu mă pot abține să nu mă gândesc că pronunția lui seamănă mai degrabă cu un dialect african ciudat, decât cu propriul meu accent. Îmi reprim un zâmbet.

— Nu e oraşul din care erau cei de la Beatles?

— Ba da.

— Soția mea era îndrăgostită de Ringo Starr.

— Serios? răspund.

Continuă să îndruge verzi şi uscate, dar nu mai reuşesc să-l ascult. Nu mă pot gândi decât la gustul gurii lui Ryan şi la atingerea mâinilor lui pe pielea mea.

Zborul decurge fără evenimente deosebite. Momentul cel mai palpitant se consumă la vreo două ore după decolare, după ce mi-am terminat micul dejun şi mă amuz stivuind ceaşca de plastic,

cutiile, tacâmurile şi punguțele. Când termin, toate cele de mai sus sunt aşezate frumos şi ordonat.

În momentul în care i le întind stewardesei, o cutie goală de iaurt, o furculiță de plastic şi o doză nedesfăcută de suc de portocale îmi pică cu zgomot pe tavă.

— Vai de mine, îmi pare aşa de rău! strigă fata de alături, aplecându-se peste mine să-şi culeagă resturile. Îmi pare tare, tare rău! Nu pot să cred ce v-am făcut!

Are vreo douăzeci şi ceva de ani, pielea măslinie şi o tunsoare scurtă, trăsnită.

— Of, frate! strecoară printre dinți, în timp ce încearcă să se aplece în intervalul dintre tăvile noastre pliante şi aproape-şi dislocă umărul.

— Hei, o iau eu, îi spun, pliindu-mi tava.

Când mă aplec să ridic lingura, simt o combinație amețitoare de vreo şapte-opt parfumuri din duty-free, atât de puternică încât te ia durerea de cap.

După ce lingura ajunge cu bine în căruciorul stewardesei, vecina mea se reazemă la loc de spătar şi-şi suflă un fir de păr din ochi.

— Mulțumesc. Îmi zâmbeşte, dându-şi ochii peste cap.

— Nici o problemă, chicotesc eu.

— E prima dată când ies din Statele Unite, îmi mărturiseşte ea.

— Serios? spun, străduindu-mă să par surprinsă.

— Anul ăsta vreau să călătoresc. Manchester e prima oprire – tata are rude acolo. Mi-au găsit o slujbă. Ştii cum e. Ridică din umeri.

— Mă bucur pentru tine, îi spun şi vorbesc serios. Sper să-ți placă.

— Mulțumesc. Hei, ştii cumva dacă trebuie să completez vreunul din astea? mă întreabă, scoțând un formular de imigrare. Am luat unul mai devreme, dar habar n-am dacă trebuie să-l completez.

Capitolul 77

Când ajung la Sosiri, pe aeroportul din Manchester, mă trezesc uitându-mă în jur după Jason. Au trecut luni întregi de când nu l-am mai văzut, dar ştiu că nu s-a schimbat. Inima mea începe s-o ia razna în timp ce scrutez împrejurimile, disperată să-i descopăr silueta înaltă, familiară, părul negru şi zâmbetul care cucereşte pe oricine.

Doar că e greu să văd ceva prin marea de oameni – şi, în timp ce trec cu privirea de la o persoană la alta, încep să intru în panică. De ce naiba nu e aici? Ştia la ce terminal voi sosi, nu-i aşa? Nu m-a lăsat iar baltă, sper! O, Doamne, nu cred c-aş mai suporta…

Răscolesc după telefon prin bagajul de mână, dar, deodată, văd cum cineva îmi face cu mâna din mulțime. Cineva mă strigă pe nume. Cineva se repede spre mine.

Numai că nu e Jason.

— Zo-eeeee! Aici suntem! Mama îşi face loc cu coatele prin mulțime, folosind aceleaşi tactici de gherilă pe care le aplică, de obicei, la reducerile din ianuarie. Zo-eeeee! încoace! îşi desface brațele şi se aruncă spre mine, cu forța unui jucător de rugby. Fetița mea! O, fetița mea! Ce *dor* mi-a fost de tine!

Tata vine în urmă, cu brațele pline de lucrurile ei, printre care o geantă ce pare nouă, o umbrelă din care picură apa, trenciul şi cheile de la maşină. Mama s-a mai îngrăşat un pic de când n-am mai văzut-o, dar, în mare, pare la fel de dichisită ca întotdeauna.

— Bună, dragoste, zice el vesel.

Încearcă să mă pupe pe obraz, dar mama i-o ia şi de data asta înainte.

— Ooooooh! strigă ea, strângându-mă aşa de tare în brațe încât încep să-mi fac griji pentru organele mele interne. Oh, ce dor mi-a fost de tine!

— Îmi pare rău, puteți circula, vă rog? ne întrerupe un membru al personalului aeroportului, fără a avea aerul că-i pare vreun pic rău. Blocați calea de acces.

Mama îmi dă drumul – cel puțin pe moment –, apoi mă ia de braț şi mă târăşte către parcare.

— Avem atâtea de organizat, dar nu trebuie să-ți baţi capul cu

nimic. Deja ți-am făcut patul, aşa că... Se opreşte o clipă. Gordon! Ce faci? Ia tu geanta lui Zoe, pentru numele lui Dumnezeu!

— A, nu, e-n regulă, zău, insist eu.

Numai valiza şi ar fi destul cât să-l doară spatele pe tata, ca pe un cal de povară suprasolicitat.

— Nu fi bleguță, Zoe, spune ea, dându-i-o imediat tatei, căruia mai că îi cedează genunchii. După un zbor atât de lung, sigur eşti amețită de la decalarea orară.

— Decalajul orar, o corectează tata, cu fața ițindu-i-se peste trenciul ei.

— Ce?

— Spuneam că se zice decalaj orar.

— Cum spuneam, rânjeşte mama, ignorându-l, sunt multe lucruri de organizat. De fapt, o să discutăm mai în amănunt când ajungem acasă. Întâi să te odihneşti. Dar nu-ți face griji, că m-am apucat să fac o listă.

Abia pe la jumătatea drumului pe autostrada M62 spre casă, pe bancheta din spate a maşinii Vauxhall Vectra a tatei, apuc să strecor o vorbă printre puhoaiele de cuvinte ale mamei. Ciripeşte fără oprire, de zici că o plăteşte cineva la cuvânt.

— Cum de-ați ştiut să veniți să mă luați? întreb.

— De la Jason, desigur, spune mama, voioasă. Voia să vină chiar el, dar a trebuit să meargă la o şedință. Era una teribil de importantă, altfel ar fi fost aici. Şi, oricum, noi n-aveam mare lucru de făcut.

În timp ce înaintăm pe banda pentru viteză redusă a autostrăzii, şterg geamul cu mâneca şi mă uit afară. E greu să vezi ceva, pentru că burnițează, dar totul este atât de rece şi de cenuşiu, că mă simt de parcă m-aş uita la un televizor portabil, vechi de cincizeci de ani.

— Cum te simți, mamă? întreb.

— Hmm... Bine, chiar mă simt bine acum.

Radiază de bucurie.

— Bun. Deci, ce nu era în regulă cu tine şi nu-mi puteai spune la telefon?

Tace o clipă.

— Nu-ți face griji pentru asta acum. O să stăm la poveşti mai încolo. Hai să le luăm pe rând, da?

— Bine.

— Nu ştiu dac-am făcut bine sau nu, dar i-am lăsat un mesaj Anitei la grădiniță azi, întrebând-o dacă postul tău mai e liber. Desigur, acum poate că-ți vei dori ceva şi mai bun. Toată experiența acumulată în America valorează sigur ceva.

Tata dă drumul la radio, unde tocmai este anunțat un cântec al celor de la Coldplay. Mama îl închide.

— Jason o să vină imediat ce poate să plece de la muncă, continuă ea, întorcându-se spre mine cu un zâmbet imens pe față. Ştii ceva? Mă bucur tare mult că voi doi v-ați împăcat. Ştiam eu că sunteți făcuți unul pentru celălalt.

Ceva nu-i *în regulă în toată povestea asta. Clar, ceva nu e în regulă.*

— S-a întâmplat ceva, iubito? mă întreabă mama.

— Nu ştiu, îngân. Cred că sunt doar surprinsă de reacția ta în ceea ce-l priveşte pe Jason.

— Oare ce te face să spui una ca asta? spune surprinsă.

— Săptămâna trecută credeai că e dracul gol, îi zic eu. Îmi era şi groază să-ți spun că am stabilit să mă văd cu el, pentru că... ei bine, credeam că ai să spui că fac o mare greşeală. Ştii tu, după tot ce s-a întâmplat la nuntă.

Surprind expresia tatei în oglinda retrovizoare. Nu zice nimic, dar îmi dau seama imediat că el exact asta gândeşte.

— Oh, Zoe, ar trebui să fim tare necioppliți să privim lucrurile aşa, nu? Mama râde şi-i trage un cot tatei. Adică, dacă n-ar fi luat nişte măsuri drastice ca să arate că de data asta e serios, poate c-aş fi fost sceptică. Dar, acum, nu ne putem îndoi în continuare de el.

— Nu, murmur eu din nou, încă stânjenită.

— *Nu acum, când a făcut programarea la starea civilă şi s-a ocupat el de tot.*

O clipă, mă întreb dacă am auzit bine. Dacă tocmai a zis ce cred eu. Dar, în timp ce mă gândesc la asta – şi mă conving că am auzit bine –, îmi dau seama că au trecut cincisprezece secunde în care nici măcar nu am respirat.

— Şi n-am nicio îndoială că, de data asta, o să meargă până la capăt, continuă ea. O ceremonie mică, intimă. Doar noi, câțiva. Fără mare tam-tam de data asta. Da, o să fie bine. Minunat.

Încerc să înghit, dar parcă îmi stă ceva în gât.

— Ce ți-a spus, mai exact? reuşesc să întreb.

— O, Zoe, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea. A avut o discuție deschisă cu noi şi ne-a spus *tot.* Că v-ați împăcat. Că o să vă căsătoriți la starea civilă – pentru că data trecută l-au speriat biserica aia mare şi toți oamenii ăia. A, şi că o să fie de joi în două săptămâni.

Brusc, simt cum mi se întoarce înapoi pe esofag ultima înghițitură din gustarea luată în timpul zborului.

— Aşa deci.

— A, scuză-mă, iubito, zice mama. Probabil nu ți-a spus că o să ne zică şi nouă secretul vostru, nu? Ei, nu-ți face griji, n-o să suflăm o vorbă. Numai tata şi cu mine ştim. Şi ne-a zis numai pentru că ştia că altfel nu am fi crezut nici în ruptul capului că e sincer dacă ne-ar fi spus că v-ați împăcat.

— Îhî.

— E totul în regulă, dragoste? întreabă tata.

— O, Zoe, ne întrerupe mama, înainte să apuc să răspund. Nu fi aşa surprinsă. Cum spuneam, e micul nostru secret. Jason ne-a spus cât de important este să nu spunem nimănui – şi nu o vom face. Nici măcar lui Desy nu i-am zis, pentru numele lui Dumnezeu.

— Şi asta chiar e o premieră, adaugă tata.

Capitolul 78

Noul apartament al lui Jason este la etajul al paisprezecelea al unuia dintre blocurile noi şi arătoase care au răsărit pe malurile râului Mersey în ultimii ani. Acea parte din mine mai de modă veche a iubit întotdeauna zonele de pe maluri care l-au făcut să fie inclus în patrimoniul universal UNESCO – docurile mari şi clădirile neoclasice impunătoare, care amintesc constant de trecutul glorios al oraşului.

Dar zgârie-norii sclipitori – precum cel în care locuieşte Jason – au dat o nouă dimensiune, surprinzătoare, frumuseții şi farmecului oraşului. Sunt ca o avanpremieră a unui viitor îndrăzneț, care i se potriveşte mai bine decât şi-ar fi putut imagina oricine a crescut aici.

În timp ce liftul urcă spre apartamentul lui Jason, stomacul meu face salturi mortale. Trag cu coada ochiului la imaginea mea din oglindă şi mă simt mai bine. Bun, poate că după un zbor îndelungat şi foarte puțin somn pielea mea nu străluceşte, dar sunt un pic bronzată şi, cel mai important, am pierdut kilogramele în plus. Ochii şi-au recăpătat strălucirea, iar părul arată şi el mulțumitor. Pentru prima dată după multă vreme mă simt bine cu mine, mă simt confortabil în pielea mea. Sper doar ca Jason să fie de aceeaşi părere.

Lovesc uşor în uşă şi inima îmi bate atât de repede, încât, dacă mi-ar lua cineva pulsul, sigur ar descoperi că e la fel de rapid ca pulsul unui hamster.

Peste câteva secunde, uşa se deschide.

Şi iată-l.

Bărbatul pe care mi l-am dorit cu atâta disperare de soț. Bărbatul despre care crezusem că m-a respins, dar care acum mă vrea înapoi. Iubitul meu. Prietenul meu. Jason.

— Ce faci, iubito? îmi zâmbeşte el.

— Bine, spun cu o voce tremurătoare.

Stăm față în față şi nu ştim ce să spunem. În cele din urmă, Jason ia inițiativa.

— Treci încoace, spune el încetişor, întinzându-se spre mine să mă îmbrățişeze.

Dar, când încerc să fac acelaşi lucru, mi se prinde mâneca în uşă. Jenată, o descâlcesc din clanță şi mai încerc o dată.

Mă strânge în brațe şi încerc să mă las în voia atât de cunoscutei senzații de linişte. Aştept să mă simt copleşită de fericire şi de senzația de siguranță, aşa cum se întâmpla de obicei. Închid ochii şi îl strâng în brațe.

Primul lucru care-mi trece prin minte e cât de plăpând pare corpul lui pe lângă cel al lui Ryan. Silueta mea nu mai este obişnuită să se potrivească lângă a lui. Suntem ca două piese din două puzzle-uri diferite. După câteva secunde, mă retrag din brațele lui şi-l privesc în ochi.

— Mi-a fost dor de tine, îi spun.

Mă sărută.

— Şi mie. Hai, intră şi lasă-mă să-ți fac o cafea.

La început, conversația e ciudat de reținută, chiar dacă am avea atâtea despre care să vorbim. E ca şi cum profunzimea şi intimitatea a ceea ce am discutat la telefon pe când eram în Statele Unite n-au existat niciodată.

— Deci... zborul tău n-a avut întârziere, nu? Întreabă Jason, după ce ne-am aşezat unul lângă altul pe canapea, el petrecându-şi stângaci brațul pe după umerii mei.

Mă simt ca o puştoaică de cincisprezece ani la cinema, după ce şi-a găsit loc în rândurile din spate.

— Nu, deloc, răspund.

— Bun. Dă din cap. Asta-i bine.

— Îhî, aprob eu.

Ah, degeaba. După douăzeci de minute de banalități, încep să mă agit. Şi am şi motiv. Jason încă n-a pomenit nimic despre faptul că a reprogramat nunta. De joi în două săptămâni.

— Jason. Mă întorc spre el şi-l privesc drept în ochi. Mama mi-a spus ceva când m-a luat de la aeroport. Ceva ce mă aşteptam să-mi fi zis tu mai întâi.

— Ah, răspunde. Îmi dau seama că ştie despre ce vorbesc. Ți-a zis?

— Mi-a spus că ai reprogramat nunta. E adevărat?

Dintr-odată, pare a prinde viață.

— Ei bine, speram să ți-o spun chiar eu. Radiază de încântare. Aşteptam momentul prielnic. Mama ta a jurat că va păstra

secretul. Dar nu mai contează. Aşadar, ce părere ai?

Ce părere am? Al naibii de bună întrebare. Evident, ar trebui să fiu încântată. Am dreptul să fiu şi un pic speriată, dar ar trebui, în primul şi în primul rând, să mă simt încântată. Numai că, atunci când pun în balanță încântarea şi teama, cea de-a doua câştigă de departe.

— Sigur, sunt... ăăăă, *încântată,* zic eu.

— Grozav! Ştiam eu că aşa vei fi! O, draga mea, va fi mai bine decât la orice nuntă pe care ți-ai fi putut-o imagina.

— Mi-e şi un pic teamă totuşi, după tot ce s-a întâmplat data trecută, continui.

— Poftim? zice, de parcă i-aş fi întrerupt şirul gândurilor. Ți-e teamă? Ei, da, pot să înțeleg de ce. Dar, crede-mă, de data asta n-ai niciun motiv să te temi. Absolut niciunul. Da? Da, iubito?

Înghit în sec.

— Desigur.

Ştiu că va mai trebui să treacă un timp înainte ca lucrurile să reintre în normal. Vreau să zic că e normal să mă simt un pic emoționată. A fost o perioadă foarte stresantă. De-asta mă simt ciudat pentru că nunta bate la uşă. Şi în legătură cu Jason. Din aprilie s-au întâmplat o groază de lucruri.

Dar asta nu înseamnă că nu sunt totuşi *sigură* că el este alesul meu. Am nevoie doar de ceva timp ca să mă readaptez. Asta-i tot.

— Îmi mai dai o ceaşcă de cafea? întreb, simțind nevoia să mă ridic în picioare.

— Sigur, mă duc să-ți fac una, spune el, sărind imediat.

— Nu, lasă-mă pe mine. Vrei şi tu una?

— Nu, răspunde. Fă-ți ție.

Mă îndrept spre bucătăria deschisă, în stil american. Din câțiva paşi am ajuns. Apartamentul ăsta nu are tocmai nişte dimensiuni generoase. De fapt, e cât o colivie.

— Când te-ai mutat aici? întreb, cotrobăind după cafea.

— A, de vreo două luni, spune el mândru. E minunat, nu? Parcă văd cum o să ne instalăm aici, nu?

— Ah, zic, un pic surprinsă. Deci nu mai vrei să ne mutăm într-o casă, ca data trecută?

— Nu. De ce, când putem închiria un loc ca ăsta cu suma pe care am plăti-o lunar pe ipotecă?

— Deci n-ai mai vrea să *cumpărăm* ceva?

— Cine are nevoie de genul ăsta de angajament la vârsta noastră?

— Păi, căsătoria nu e şi ea un *angajament*? nu mă pot abține să nu subliniez.

— Da, desigur. Râde. E ceva diferit.

Îi sună mobilul şi răspunde, apoi se duce în baie – care e atât de curată încât sclipeşte şi încep să mă simt prost că am folosit toaleta mai devreme.

Renunț să mai fac cafeaua şi mă duc la fereastră, să privesc râul. Priveliştea este spectaculoasă. Râurile Mersey şi Charles nu seamănă deloc, dar mă trezesc din nou cu gândul la Boston.

Abia aştept să le dau telefon lui Ruby şi lui Samuel, să le spun că-mi pare rău că am plecat aşa de brusc. Să le zic că mi-e dor de ei. Să-i salut. Şi sunt disperată să nu mă mai gândesc la ultimul sărut al lui Ryan, la felul în care i-am simțit corpul lipit de al meu, la buzele lui, la…

Când Jason revine în cameră, are o haină de piele pe braț.

— O haină nouă? îl întreb.

— Mda. Drăguță, nu? M-a sunat Neil să ne întrebe dacă nu vrem să ieşim să bem ceva cu el şi cu Jessica. Te tentează?

Dau din cap.

— Sunt praf. Diferența de fus orar m-a terminat. Te superi dacă mă duc să mă culc?

— A, bine. Pare dezamăgit.

— Dar tu du-te, adaug.

— Eşti sigură?

— Normal.

Vine lângă mine şi mă îmbrățişează. Mă simt uşurată că brațele lui îmi par mai puțin străine decât mai devreme.

— Dumnezeule, mă bucur că te-ai întors, frumoaso. Chiar mă bucur.

— Şi eu, spun oftând.

Apoi se desprinde de mine şi se îndreaptă spre uşă, oprindu-se să măture un fir de praf inexistent de pe măsuța din hol.

— A, Jason… Am să dau un telefon în America. Mai am nişte detalii de reglat.

— Nicio problemă. Atâta timp cât nu-ți suni vreun iubit, zice el, făcându-mi cu ochiul.

Roşesc atât de violent încât probabil că arăt ca la menopauză,

dar, din fericire, închide uşa fără să se mai uite în urmă.

Iau telefonul şi formez numărul, cu gâtul atât de uscat încât doar nişte cactuşi s-ar simți bine în el. Sună de patru ori înainte să răspundă cineva.

— Alo?

E o voce subțirică, pe care-o recunosc imediat.

— Hei, Ruby, sunt Zoe.

Mă simt ruşinată chiar înainte ca vorbele să-mi iasă din gură.

Capitolul 79

— Ne trimit altă bonă mâine, zice Ruby, cu voce nesigură, dar sfidătoare. Dar i-am spus lui tati că nu vreau altă bonă. Nu te vreau decât pe tine. Şi la fel şi Samuel.

Încerc să-mi stăpânesc emoțiile, dar e prea mult pentru mine să stau de vorbă cu Ruby.

— Sunt sigură că noua bonă va fi grozavă. Ai să vezi.

— Aşa a zis şi tăticu'. Pufneşte. Dar el nu înțelege. Tot spune că n-ai fost altfel decât toate celelalte bone şi că următoarea va fi poate chiar mai bună. Dar nu-i adevărat. Ştiu că nu e.

Logica îmi spune că Ryan a zis asta ca să-i facă pe Ruby şi pe Samuel să se simtă mai bine, dar valul de consternare aproape că mă dărâmă.

— Ei, va trebui să avem răbdare şi să vedem, zic eu. Dar pun pariu că, în mai puțin de o săptămână, n-o să vă mai simțiți aşa de rău.

— Voiam ca tu să fii mămica noastră, Zoe.

Încerc să-mi stăpânesc vocea fără să îmi las lacrimile să o ia razna, dar e ca şi cum aş încerca să opresc un tsunami cu o umbreluță de coktail.

— Asta nu avea cum să se întâmple, draga mea, răspund eu, răguşit. Tăticul tău şi cum mine am fost doar prieteni. Am fost doi prieteni foarte buni, care s-au înțeles foarte bine, dar nimic mai mult.

— Nu, nu-i aşa, spune ea pe un ton acuzator.

Pentru un moment, rămân fără cuvinte.

— Ce vrei să zici?

— V-ați sărutat, spune ea. V-am văzut.

— Ăăăă, da? Unde?

— În bucătărie, în timp ce mă jucam afară cu Samuel.

— A, păi ăla era doar un sărut prietenesc, insist eu. Nimic mai mult, zău.

— Nu părea aşa. Era ca atunci când James Bond sărută fetele.

Prin urmare, fuseserăm demascați.

— Ei, bine… păi, poate că da.

— I-am spus şi lui tati despre asta, continuă ea. El zice că n-a fost mare lucru. Dar eu nu-l cred. Nu-i aşa că a fost mare lucru, Zoe?

Acopăr pentru o clipă receptorul cu mâna.

— Nu ştiu, Ruby, şoptesc, mai mult pentru mine decât pentru ea. Vreau să zic…

Dintr-odată, aud zgomot la celălalt capăt al firului şi vocea lui Ryan în fundal.

Mi se strânge stomacul când simt că ia receptorul din mâna ei.

— Bună, Zoe.

— Bună, Ryan.

Cam la fel de original ca o geantă de piele de pe o tarabă dintr-o piață taiwaneză, dar nu-mi trece prin cap altceva.

Urmează o tăcere scurtă, dar chinuitoare.

— Să ştii că am avut ditamai şocul, începe el. Nu mi-a venit să cred ce-am citit în scrisoarea ta.

Înghit cu greu.

— Adică – uau – continuă el, aveai ditamai secretul.

— Da, răspund amorțită. Cam aşa ceva.

— M-a făcut să mă simt îngrozitor, spune el.

— Te-a făcut *pe tine* să te simți îngrozitor? De ce?

— M-am purtat ca un dobitoc când ai ajuns aici. Ca un mare dobitoc. Şi a trebuit să mă suporți, deşi şi tu treceai printr-o perioadă grea.

— N-ai fost chiar dobitoc.

— Ba am fost.

Urmează o altă tăcere, dar, de data asta, nu mai simt o nevoie prea mare s-o tulbur.

— Şi tipul ăsta, Jason. Vocea lui sună ciudat când îi pronunță numele. Mai încerci o dată cu el?

— Da, răspund.

Răspunsul meu este categoric şi nicio urmă de încercare de a mă scuza în fața lui. Poate părea ciudat, având în vedere faptul că Ryan este bărbatul cu care m-am culcat, dar nu simt deloc nevoia să abordez cu delicatețe subiectul ca să nu-l rănesc cumva. Nu pentru că *vreau* să-l rănesc – ăsta e ultimul lucru pe care-l doresc –, ci pentru că sunt sigură că nu e cazul.

O să uite de aventura noastră la fel de repede cum a uitat de toate celelalte. Şi nu-i port pică pentru asta, absolut deloc. Şi eu

dorisem ca totul să fie doar o distracție, şi exact aşa a fost.

— Bine, zice el stingherit.

Mă gândesc dacă să-i spun că o să mă mărit peste doar două săptămâni. Dar, nu ştiu de ce, am senzația că am spus destul. Pe lângă faptul că nu vreau să mă creadă dusă cu pluta, situația nu pare cu totul normală. Nu ştiu de ce, dar nu mi se pare că ar fi cazul să-i spun.

— Ei, continuă el, dacă tu crezi că e bine, atunci trebuie s-o faci. Îți doresc din toată inima să fii fericită.

Jovialitatea lui confirmă totul.

Ryan o să se încurce cu o altă femeie înainte de sfârşitul săptămânii, sunt sigură. Poate chiar cu Barbara King, dacă ea o să-şi joace cărțile cum trebuie.

După ce ne luăm la revedere politicoşi şi închid telefonul, îmi reamintesc că nu e ceva cu care să-mi bat capul acum, când sunt prinsă până peste cap din nou în planuri de nuntă.

Cu toate astea, am un nod în gât. Şi nodul ăsta nu vrea să dispară.

Capitolul 80

Puiul cu pesto şi sâmburi de pin al mamei arată suspect de bine. Cu siguranță, deşi clocoteşte convingător în cratița de firmă pusă în cuptor, a fost luat de la supermarket. Mă-ntreb cum a reuşit să scape de ambalaj fără ca vreunul dintre noi să observe.

— Pot să te ajut? întreb.

— Nu! insistă ea, scăpând un pachet de mazăre verde pe papuceii ei cu puf, în timp ce încearcă să se descurce cu două oale cu apă clocotită. Totul e sub control!

Mă sprijin de dulapul din bucătărie.

— Atunci, mă duc să pun masa, ce zici? o întreb.

— Bună idee, gâfâie, suflându-şi o şuviță de păr din ochi.

Îşi petrece următoarele douăzeci de minute alergând prin bucătărie cu aerul frenetic al unei găini decapitate.

— Eşti sigură că nu am cu ce să te ajut? întreb neputincioasă, în timp ce oalele se varsă, iar sosurile sunt împroşcate pe pereți.

— Totul e sub control! intonează ea, înroşindu-se şi mai tare la față.

Mă cocoț pe marginea unui scaun.

— Eu pot să te ajut cu ceva? întreabă tata, aventurându-se şi el în bucătărie.

— Totul… e… sub… *control!*

Tata-mi aruncă o privire.

— Am încercat, şopteşte el.

Când cina este adusă pe masă, mama e aşa de încinsă şi de supărată că trebuie să se şteargă pe frunte cu marginea şorțului – de un roz fosforescent, pe care scrie cu litere de-o şchioapă „Mama care face papa”.

— Gata. Se aşază cu un zâmbet satisfăcut. Am terminat cu tot. V-am spus că lucrurile sunt sub control, nu? Vrei mazăre, Zoe?

Doamne, e ciudat să fiu acasă.

Aici mi-am petrecut cea mai mare parte a vieții şi, cu toate astea, mă simt ca o străină. De la etichetele de pe cutiile de lapte până la banii supradimensionați, în culori vii. Totul pare ciudat – atât de familiar şi, în acelaşi timp, atât de străin.

— Ia spune, iubire, eşti încântată de nuntă? mă-ntreabă tata.

Zâmbesc, recunoscătoare că mi-a pus întrebarea asta. E pentru prima dată când tata pomeneşte de nuntă de când am ajuns acasă, şi-mi dau seama că toată povestea îi stă în gât. A adus vorba de subiectul ăsta numai ca să-mi facă mie plăcere.

Asta pentru că, dacă atunci când trebuia să mă mărit prima oară cu Jason, a fost mai mult decât fericit să ne dea binecuvântarea, a doua oară lucrurile stau altfel.

Situația mă deranjează. Tata n-a fost niciodată tipul de părinte care să dezaprobe ceea ce fac copiii. Fiecare punct de reper din viața mea – primul ruj pe care mi l-am cumpărat, găurile pe care mi le-am făcut în urechi, prima seară petrecută într-un bar – a adus o mică criză de isterie din partea mamei, dar tata a fost mereu calm. „E mai rezonabilă decât eram noi”, susținea el, spre exasperarea ei.

Totuşi, acum nu e de acord cu nunta. Nu există nicio urmă de îndoială. N-a spus nimic despre asta până acum – dar nici nu e nevoie s-o facă.

— Da, tăticule, spun eu. Sunt. Foarte încântată.

— Ei bine, eu, una, abia aştept! adaugă mama, cu un zâmbet larg. Jason a fost mereu ca un membru al familiei, iar asta nu va face decât s-o confirme.

Tata tuşeşte şi-i aruncă o privire. Încerc să-mi dau seama ce vrea să-i spună.

— Ce e? întreb.

Tata se întoarce spre mama.

— Nu crezi că e timpul să-i dai şi lui Zoe vestea?

Pare ciudat de emoționat în momentul în care o ia pe mama de mână cu tandrețe.

Mama pare din nou înfierbântată.

— Cred că mai bine i-aş spune, zice ea, după ce înghite mâncarea.

Chiar şi acum este ezitantă, de parcă nu şi-ar găsi cuvintele. Iar asta nu e o problemă pe care s-o asociez, de obicei, cu mama mea.

— Zoe, începe ea, mai ştii că ți-am spus că am aflat ceva de curând de la doctorul Ahmed?

— Da, îi răspund.

— Ei bine, ți-am zis atunci, la telefon, că e ceva serios, şi să ştii că nu glumeam.

Mi se usucă gura. O, Doamne! O, Doamne, nu! Nu poate fi ceva grav, nu? Reuşisem să mă conving că mama se poartă iar ca o ipohondră.

— Ce e, mamă?

Las jos cuțitul şi furculița.

— De fapt, e ceva serios în sensul că va afecta destul viețile tuturor. Viața mea. A tatălui tău. Şi chiar şi pe a ta.

Simt că mă cuprinde un val de greață. Bunica Bonnie a murit de cancer la sân când avea cincizeci şi ceva de ani. Mama n-are decât patruzeci şi patru. Asta e, nu? Asta trebuie să fie.

— Ce *este,* mamă? întreb, disperată să pun capăt chinului.

Se întoarce către tata şi-i strânge mâna. Apoi zâmbeşte.

— Sunt însărcinată, iubito. Vei avea o surioară sau un frățior.

Capitolul 81

— Fir-ar să fie, oftează Trudie la telefon, a doua zi. Telenovelele sunt un adevărat plictis pe lângă ceea ce se întâmplă în familia ta.

Pufnesc. Totuşi, are dreptate. O surioară sau un frățior, încă nu-mi vine să cred.

— Şi cum te face asta să te simți? Trebuie să fie ciudat, pentru că mama ta, la vârsta ei, ar putea fi bunică.

— O, Dumnezeule, murmur. Orice ai face, nu-i spune şi ei asta, dacă ai s-o întâlneşti vreodată.

Trudie chicoteşte.

— Ca să-ți răspund totuşi la întrebare, sunt încântată la culme. Zău că sunt. Nu pot spune că n-a fost o surpriză, dar mă simt ridicol de bucuroasă. Mereu mi-am dorit o soră sau un frate, iar acum o să am. E adevărat că o să le schimb scutecele în loc să împrumut CD-uri de la ei, şi totuşi mă bucur.

— Şi ia zi, mai ai ceva să-mi spui? mă întreabă ea, tachinându-mă. Ştii tu, pe lângă faptul că tocmai te-ai împăcat cu bărbatul care te-a lăsat baltă şi că mama ta e cu burta la gură.

— Ce-ți trece prin minte? chicotesc eu.

— Ei, nu ştiu, continuă ea. Nu cred că m-ar mai putea şoca ceva acum. Ai avut aventură cu vreun politician cunoscut?

— Nu, spun fermă.

— Ceva copii din flori de care nu ştim?

— Nu.

— O schimbare de sex?

— Nu.

Râd.

— Tot nu-mi vine să cred că nu mi-ai zis nimic de nunta ta – adică de nunta pe care n-ai mai făcut-o, continuă ea.

E a patra discuție pe care o avem la telefon, ne aflăm pe continente diferite, în mai puțin de-o săptămână, şi e a cincea oară când îmi pomeneşte de asta, în ultimele zece minute.

— Ştiu, ştiu, şi-mi pare rău, zic eu şi vorbesc serios.

— Ce naiba, iubito, nu vreau să-ți pară rău. Doar mă simt aiurea că nu ți-ai putut descărca sufletul față de mine.

Cred că eram prea prinsă cu propriile mele probleme.

— Nu era asta. Şi chiar am încercat la un moment dat, când ieşisem într-o seară, dar a apărut Ritchie. Nu mai are importanţă. Serios, Trudie, motivul pentru care am venit în Statele Unite era să scap de toate astea, să nu mai fiu nevoită nici măcar să mă gândesc că am fost părăsită la altar, darămite să mai şi vorbesc despre asta.

— Şi acum eşti sigură că faci ce trebuie?

— Mda, răspund. Vreau să zic, da.

Trudie tace pentru o clipă.

— Uite, poţi să-mi spui că ar trebui să-mi văd de ale mele, dar nu pari să fii sută la sută convinsă.

— Sunt, zău, Trudie – chiar *sunt* convinsă.

Totuşi, nu mă pot abţine să nu mă foiesc pe scaun. Adevărul e că *vreau* să mă mărit joia viitoare. Am petrecut mult timp împreună cu Jason de când m-am întors, iar lucrurile, cu siguranţă, reintră pe făgaşul normal.

Dacă e să fiu pe deplin sinceră, trebuie să recunosc că sunt în continuare un *pic* agitată. O parte din mine se întreabă dacă nu e prea repede, dacă nu am nevoie de mai mult timp să mă obişnuiesc cu ideea. Din nou. Dar logica îmi spune că ăsta e bărbatul cu care mi-am dorit, timp de şapte ani, să mă mărit. Şi ştiu că sentimentul ăsta nu s-a schimbat. Şi sunt sigură că am reticenţe doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat data trecută.

După toate astea, să iau taurul de coame şi să merg până la capăt cu căsătoria asta – fie că pare pripită sau nu – este ceea ce trebuie să fac. Nu există îndoială.

— Sunt sigură, Trudie, spun eu. Dacă par un pic nesigură e doar din cauză că – ei bine, după ce s-a întâmplat data trecută, nu pot să nu fiu agitată. Asta-i tot. Era şi de aşteptat să fie aşa.

— Şi-l iubeşti? întreabă ea.

— Sigur că da. Râd. Altfel n-aş fi sărit în avion ca să mă întorc aici cu prima ocazie, nu-i aşa?

— Bine. Bun. În regulă.

— Dar mi-aş dori să vii şi tu aici pentru nuntă.

— Ştiu, dar – de fapt, ia stai un pic, zice ea. Poate nu e chiar imposibil... Le-am tot promis alor mei că am să vin acasă o săptămână, la un moment dat – numai că nu m-am hotărât niciodată să rezerv biletul. Şi s-au supărat destul de tare că nu am

să fiu cu ei de Crăciun. Le-aş putea combina...

— Serios?

— Nu văd de ce nu. Trebuie să-mi iau şi eu un concediu, iar Barbara îmi spunea săptămâna trecută că ar prefera să mi-l iau înainte să se termine sărbătorile.

Mă simt cuprinsă de un val de bucurie atât de puternic, încât îmi vine să mă avânt cu scaunul de birou prin living, dar mă tem că aş putea să las urme pe covorul lui Jason. Apoi îmi vine o altă idee.

— Ascultă, îi spun. Dacă tot ai să faci efortul ăsta ca să vii la nunta mea, mă-ntreb dacă nu te-aş putea ruga ceva?

— Orice.

— Ce-ai zice să fii domnişoara mea de onoare?

Scoate un chiot care aproape mă surzeşte.

— Ăsta e un da, să înțeleg?

— Cum naiba să nu fie? Ooo, Zoe, n-am fost niciodată în viața mea domnişoară de onoare. O, Doamne, sunt în al nouălea cer! E fantastic! A, şi să nu-ți faci griji, am să-mi iau o rochie superbă. O să fie ceva de mare clasă, crede-mă.

— Trudie, îi spun, nici nu m-aş fi aşteptat la mai puțin din partea ta.

Capitolul 82

— Ce ziceai că-i asta? îmi şopteşte Desy la ureche, în timpul cinei de Crăciun.

— Morcovi sote, cu sos de miere şi muştar, îi spun eu, înfigându-mi furculița într-o grămadă de terci portocaliu, care seamănă mai mult cu nişte deşeuri radioactive decât cu o mâncare din rădăcinoase. Este interpretarea personală a mamei asupra unei rețete din noua ei carte de bucate de Jamie Oliver.

— Ah, zice el sceptic. Ce s-a întâmplat cu Nigella[37]? Credeam că, după triumful de anul trecut, e cea mai mare admiratoare a Nigellei.

— Ştiu, dar budinca a ieşit prost săptămâna trecută, aşa că a renegat-o. Acum a devenit oficial – Nigella nu mai e de încredere. Faptul că budinca a fiert timp de douăzeci şi două de ore şi că a uitat să pună grăsime se pare că n-a avut nicio legătură cu eşecul.

Desy şi cu mine râdem pe înfundate. Loial, tata refuză să ni se alăture.

Mama se apropie de masă purtând noua ei bluză inspirată de Missoni (de la Zara) şi un vas cu sos, pe care-l tot bate de vreo douăzeci de minute, în speranța că o să mai scape de cocoloaşe.

Din nefericire, în timp ce sosul se prelinge pe felia de curcan din farfuria tatei, ca un şuvoi de lavă topită, mă tem că doar un mixer special pentru ciment ar mai putea-o salva acum.

— Zoe, zice mama, aşezându-se şi aranjându-şi cu grijă pe cap coiful festiv de hârtie, nu mânca prea mulți cartofi la cuptor. Când ai plecat în America arătai ca o balenă şi acum, că ai slăbit la loc, pur şi simplu n-am *să te las* să te îngraşi iar – nu acum, la mai puțin de o săptămână de ziua cea mare.

— Încă n-am mâncat nimic, protestez eu.

— Mama ta are dreptate, se bagă şi Jason în vorbă. Arăți grozav acum. Şi e evident că ăsta e adevărul – doar te iau de nevastă.

Ceilalți se amuză un pic cam mult.

---

[37] Nigella Lawson, celebră autoare britanică de cărți de bucate (n.tr.)

— Nu vreau să spun decât că nimeni nu vrea să fie gras în ziua nunții, nu? continuă el.

— Nu, asta va fi treaba mea! strigă mama, bătându-se uşurel pe burtică.

Jason rânjeşte.

— Ah, dar abia se observă, doamnă M. În ce lună sunteți?

— A cincea. Zâmbeşte. Dar, când eram însărcinată cu Zoe, n-a început să se vadă decât din luna a şaptea. E ceva genetic. Şi bunica Bonnie a fost exact la fel.

— Trebuie să fiți în culmea fericirii, zice el.

— Ei, nu pot spune că n-a fost cam pe nepregătite, râde ea, dar, da, suntem încântați. Ia zi, Zoe, vrei nişte varză de Bruxelles?

Arunc o ocheadă la lingura din mâna ei, plină cu un amestec vâscos, având o culoare care aduce cu aceea a mucilor.

— Hmm, am să mănânc un nap la cuptor, spun.

Întâmplător, ştiu că napul e cumpărat, pentru situații de urgență, garnitura păstrată de mama la congelator pentru eventualitatea improbabilă că propria ei garnitură nu va ieşi bine. Şi iată că n-a ieşit.

— Un nap la cuptor? explodează mama. Glumeşti, nu? Ştii câte grăsimi au chestiile alea? Mulțumeşte-te cu varza de Bruxelles, pentru numele lui Dumnezeu. Astea nu au decât opt calorii fiecare.

— Opt calorii? Ooo, ia-o mai uşor, Zoe, spune Desy sarcastic.

— E Crăciunul, îi amintesc mamei. Nu vreau decât un nap, nu zece porții de mâncare chinezească.

Jason zâmbeşte încurajator.

— O să ne mulțumeşti când o să te uiți la poze, peste câțiva ani. Acum, ia şi mănâncă, zice mama, trântindu-mi în farfurie o porție alarmant de mare de terci din varză de Bruxelles. A, şi ai grijă să nu exagerezi cu sosul, da? Deşi văd că nu ți-ai pus deloc. Ce fată cuminte!

Relația mamei cu Jason a devenit un pic cam ciudată de când m-am întors. Ciudată, de parcă ar pune la cale o conspirație. Ştiu de ce: fără mama alături, Jason ştie că s-ar chinui din răsputeri pentru o a doua tentativă de nuntă. Totuşi, nu pot ascunde faptul că începe să mi se pară grețos.

— Acum, Jason, în legătură cu săptămâna viitoare, continuă mama, ştii cumva dacă mama ta va purta acelaşi costum ca şi data trecută?

— A zis că o să-şi cumpere ceva nou. Crede că aduce ghinion să porți aceleaşi lucruri.

— Exact aşa gândesc şi eu, e de acord mama. Aşa că mi-am cumpărat o nouă rochie de mătase, violet intens. Deocamdată nu mi se vede burta, aşa că îmi permit s-o port. Ai putea să-i spui tu mamei tale să nu-şi cumpere nimic violet? Ar fi îngrozitor dacă am veni amândouă purtând aceeaşi nuanță.

— Sigur, încuviințează Jason.

— Nu spun că nu poate purta nimic într-o nuanță de mov. E bine şi lila. Ar putea chiar să încerce şi purpuriul. Orice, dar nu violet intens, atâta tot.

— Ştii, n-o să vină decât o mână de oameni, îi spun eu pe un ton blând.

Îmi fac griji pentru că pare mereu să uite faptul că nunta nu va mai fi ca prima pe care-o plănuisem.

— Ştiu asta, Zoe. Dar rămâne totuşi ziua ta cea mare. Şi tot o să facem fotografii.

Mă întind să iau o budincă de Yorkshire, şi mama mă plesneşte peste mână atât de tare şi de fulgerător, încât seamănă cu maestrul japonez de arte marțiale din *Karate Kid.* Timp de o clipă, ne privim ochi în ochi.

— Ia tu asta, mormăi, punând fără tragere de inimă budinca pe farfuria lui Jason.

Brusc, îmi sună telefonul. Mă uit repede pe ecran şi văd un număr din Statele Unite.

— Ies o clipă, zic şi sar de la masă, repezindu-mă în sufragerie ca să răspund. Inima îmi bubuie când apăs pe buton. Alo?

— Crăciun fericit!

E Trudie. Aş recunoaşte oricând tonul ăsta melodios.

— Bună, zic eu.

— Aaaa, la naiba, nu prea eşti pătrunsă de spiritul Crăciunului, observă ea. Te aşteptai să fie altcineva la telefon?

— Nu, nu. Nu chiar. Serios. Mulțumesc pentru telefon, Trudie. Crăciun fericit şi ție! Scuză-mă, credeam că poate e… Ruby.

— A, tocmai am văzut-o, îmi spune. Apropo, a primit cadoul de la tine – pantofiorii ăia roz. Îi poartă. E teribil de încântată de ei, la fel cum e şi Samuel de trenuleț.

— L-ai văzut pe Ryan? mă trezesc că-ntreb, încercând să o fac pe un ton cât mai firesc.

— Da, drăguță, l-am văzut, şi am impresia că-ți simte lipsa.

— Serios?

— Da, noua lor bonă nu e de prea mare ajutor. Copiii nu o plac deloc şi au refuzat să iasă din casă cu ea. Plus că este un adevărat coşmar când vine ora să-i culce.

— Ah.

Mi-e ciudă că mă simt dezamăgită să aud că el pomeneşte doar de calitățile mele de dădacă.

— Oricum, scumpo, spune Trudie, întrerupându-mi şirul gândurilor, în afară de urarea de Crăciun, mai voiam să-ți zic ceva. Mi-am rezervat biletul de avion. Ajung la Manchester marți.

După ce închid telefonul, ezit înainte să mă întorc la masă. De ce nu pot să nu mă mai gândesc la America?

Ah, Zoe, încetează. Ai bătut cale lungă până acasă ca să obții ceea ce-ți doreai. Acum ori niciodată – e timpul să mergi înainte, să nu-ți mai faci griji şi să fii mulțumită cu ceea ce ai.

Mă aşez la masă şi-mi pun din nou pe cap coiful festiv, în timp ce mama întinde nişte cremă de unt cu coniac pe budinca de Crăciun. Acum nu mai arată ca un produs în serie – mai devreme, am văzut-o împungând suprafața netedă, prea perfectă ca să arate ca făcută în casă, cu coada unei linguri de lemn.

— A, aproape uitasem, spune ea, repezindu-se spre dulap. Se întoarce cu un borcănaş pe care mi-l pune în față. Ți-am luat un iaurt degresat cu fructe, dragă. M-am gândit că e cel mai bun în situația dată.

Capitolul 83

Este plăcut să fac din nou sex cu Jason.

Nu este la fel de pasional cum era cu Ryan. Nici la fel de aventuros. Nici la fel de fierbinte şi de tulburător şi... dar, pe bune, este chiar plăcut. Ştiu că n-o să vedeți niciodată reviste precum *Cosmopolitan* comparând o partidă bună de sex cu o pereche de papuci comozi, dar eu, una, cred că sunt multe lucruri de spus în favoarea unei asemenea idei.

Nerăbdarea şi pasiunea se acumulează uşor când abia ai cunoscut pe cineva. Totuşi, o relație sexuală de durată cere mult mai mult. Felul în care mă atinge Jason, poziția pe care o alege, modul în care tremură când are orgasm... poate că sunt deja o rutină, dar tocmai după această rutină tânjesc. Şi, în timp ce mă ține în brațe, iar eu mă uit la ploaia care bate în fereastra dormitorului, sunt sigură că, în timp, viața noastră sexuală se va îmbunătăți.

În special după ce o să reuşesc să blochez toate imaginile astea nenorocite cu Ryan, să nu-mi mai invadeze gândurile...

— A fost plăcut, spune Jason şi mă mângâie pe păr.

Nu mă pot opri să nu mă simt dezamăgită când îl aud, deşi e o ipocrizie din partea mea.

— Da, îl aprob. Apoi mă rostogolesc pe o parte şi mă sprijin în cot. N-a fost... dezamăgitor, nu?

— Sigur că nu, spune el un pic cam prea convingător. A fost minunat, exact cum era pe vremuri.

Ca să fiu sinceră, partidele de sex cu Jason n-au fost niciodată genul ăla de exercițiu lipicios, transpirat, cu inima bătând să-ți sară din piept, pe care-l preferă cineaştii de la Hollywood. Şi, ca să fiu sinceră până la capăt, înainte de a-l cunoaşte pe Ryan, obişnuiam să cred că sexul este supraevaluat ca mod de petrecere a timpului liber. De parcă aş fi atins hainele cele noi ale împăratului. Asta nu înseamnă că nu-mi făcuse plăcere. Doar că nu înțelegeam de ce unora li se pare ceva atât de pasional.

— Gândeşte-te, continuă Jason, peste trei zile o să stăm în patul ăsta ca soț şi soție.

Spusese şi data trecută exact acelaşi lucru, cu câteva zile înainte de nuntă. Gândul ăsta îmi face rău.

— De data asta ai să mergi până la capăt, nu? îl întreb pe un ton ezitant.

Se întoarce şi el pe-o parte, cu fața la mine.

— Zoe, ascultă-mă, spune el hotărât. În niciun caz nu am de gând să te dezamăgesc de data asta. Ştii şi tu asta, nu-i aşa?

Îmi muşc buzele.

— Nici data trecută nu credeam că o vei face.

— Ştiu, ştiu, zice el, trecându-şi mâna prin păr şi bătând în retragere. Şi crede-mă când îți spun că niciodată n-am să mă pot ierta pentru asta. Niciodată. Dar am să-mi petrec viața revanşându-mă față de tine. Vei fi cea mai fericită femeie căsătorită din Anglia, îți promit.

Se apleacă şi mă sărută pe frunte. Zâmbesc şi mă întorc pe spate, uitându-mă în tavan. Era o vreme când inima mea ar fi dat pe dinafară de afecțiune pentru Jason dacă mi-ar fi spus aşa ceva. Mă uitam în ochii lui şi mă minunam cât de norocoasă sunt.

Lucrurile pe care mi le spune acum nu sunt mai puțin calde sau mai puțin dureroase. Dar, în momentele în care mă simt mai pesimistă, trebuie să recunosc că nu au acelaşi efect. Tot încerc să le imprim eu efect, dar nu reuşesc.

Mi-am tot spus să nu mă mai îngrijorez atât de mult în legătură cu asta. Ştiu că trebuie doar să mai treacă un pic de timp până când totul va fi cum a fost. Trebuie doar să nu-l mai compar pe Jason cu Ryan şi să-mi amintesc mie însămi de toate lucrurile minunate care m-au făcut odinioară să mă îndrăgostesc de Jason.

— Mă duc la duş, îl anunț, dând deoparte cearşafurile şi sărind din pat.

Jason stă pe spate acum şi-şi pune brațele sub cap.

— Dumnezeule, mi-a lipsit funduleţul ăsta.

Rânjeşte.

Zâmbesc şi-l sărut pe buze, apoi îmi iau hainele şi mă îndrept spre baie. Mă opresc în drum.

— Oare eu am împăturit hainele? întreb.

— Nu, eu am făcut-o, zice el. O casă dezordonată înseamnă o minte dezordonată.

— Ştiu, zic şi mă încrunt, dar ar trebui să ai mintea *ordonată* când eşti cuprins de pasiune?

— N-aş fi putut să mă concentrez dacă n-aş fi făcut-o. Oricum, nu te-ai mai plâns de chestia asta vreodată.

Are dreptate. N-am făcut-o. De ce naiba o fac tocmai acum?

Şi ştiu răspunsul la întrebare: îl compar din nou cu Ryan.

Şi e ridicol, pentru că, la capitolul ăsta, Jason câştigă detaşat. Ryan este genul de bărbat care lasă prosoapele pe jos, lasă chiuveta plină de vase şi nu strânge cutiile de pizza de pe canapea. Un obicei care mă înnebunea, mai ales la început.

Îmi vine să mă iau singură la palme. *Pentru numele lui Dumnezeu, Zoe?* Femeile nu suportă să stea cu tipi ca Ryan – bărbați care nu observă dezordinea sau nu le pasă, chiar dacă o văd. Din punctul ăsta de vedere, Jason este bărbatul perfect. De fapt, e mai mult decât perfect. Nu strânge doar după el, strânge şi după mine. Ar trebui să fiu în culmea fericirii.

După ce intru la duş, potrivesc apa mai rece decât de obicei, sperând că mă va ajuta să-mi vină mintea la cap.

Nu ştiu cât de mult stau acolo, dar jeturile de apă rece care-mi lovesc pielea devenită ca de găină îmi distrag atenția în mod plăcut, în timp ce încerc să-mi pun gândurile în ordine.

Haide, Zoe. Eşti sau nu eşti îndrăgostită de Jason? A venit momentul să te hotărăşti naibii o dată.

Iau şamponul şi-mi tom în palmă, apoi îmi frec bine pielea capului. După câteva secunde, aproape că nu-mi vine să cred că mi-am pus întrebarea asta.

Bineînțeles, sunt îndrăgostită de Jason.

Mi-am petrecut mai mult de şapte ani iubindu-l. E normal ca transformările din ultimele opt luni să mă fi afectat – dar asta nu înseamnă că, de fapt, îl iubesc mai puțin.

Ceea ce este cu adevărat supărător e că aventura mea cu Ryan a avut, la început, doar rolul de mecanism de apărare, o distracție care să mă facă să nu mă mai gândesc la trauma prin care trecusem. Cum naiba a devenit un factor perturbator atât de puternic, încât să nu pot să nu mă gândesc la aventura noastră, chiar şi acum, când şi-a îndeplinit rolul?

În timp ce clătesc şamponul şi încep să-mi dau cu balsam, îmi fac o promisiune: nu o să mă mai gândesc la Ryan. Punct.

Dacă o să mă concentrez cu adevărat, în curând nu va mai fi decât o amintire îndepărtată şi voi avea o căsnicie fericită cu Jason, şi o să ne bucurăm împreună pentru tot restul vieții. Iar asta este exact ceea ce mi-am dorit dintotdeauna. Nu-i aşa?

Capitolul 84

Pregătirile pentru nunta asta sunt cum nu se poate mai diferite: data trecută, nu rămăsese nicio revistă pentru mirese la care să nu mă fi abonat cu cel puțin un an şi jumătate înainte. Am vizitat toate magazinele cu articole pentru nunți din partea de nord-vest a Angliei – plus unul sau două din restul țării – numai ca să găsesc perechea de pantofi perfectă. Am participat la zeci de târguri pentru nunți, am căutat ore-n şir pe internet ornamente deosebite pentru mese şi am probat mai multe diademe decât regina însăşi.

Perioada scurtă pe care o am acum la dispoziție restrânge cadrul. Dar nu-i doar asta. Ceva s-a schimbat în mine. Nu mă pot convinge nici măcar să arunc o privire într-un magazin cu articole pentru nunți. Poate am devenit cinică. Poate că o parte din mine este hotărâtă să nu se dea peste cap cu pregătirile, în caz că Jason se hotărăşte din nou să nu apară.

Apropo, nu cred că va face asta.

De fapt, sunt sigură că n-o va face. Dar însuşi faptul că ar putea exista o astfel de posibilitate mă afectează, fără îndoială. Şi, probabil, de asta mi-am încălcat promisiunea – că nu le voi permite gândurilor legate de Ryan să-mi bântuie iar prin minte. Fir-ar! Iar încep!

Mă îndrept spre unul dintre magazinele mele preferate şi mă uit la hainele de pe manechine. Mai am o zi şi jumătate până când mă mărit şi încă nu ştiu ce voi purta. Totuşi, nu-mi fac griji. Privind situația în ansamblu, n-are importanță. Şi pentru că data trecută mi-am cheltuit salariul pe o lună şi jumătate pentru o rochie lungă, din mătase, pe care am purtat-o aproximativ o oră şi douăzeci de minute, cred că am suficientă experiență ca să-mi dau cu părerea.

Sunt sigură doar de un lucru, şi anume că, de data asta, n-o să aleg o rochie de mireasă tradițională. Vreau ceva care să reflecte atmosfera ceremoniei. Discret. Fără pretenții. Ceva care să nu pară făcut special pentru nuntă.

Când vorbeam despre asta cu Trudie, seara trecută, am căzut de acord că un costum elegant, sofisticat, poate crem, ar fi numai bun. Totuşi, uitasem că, odată ce ai văzut cu ochii minții o haină, este *imposibil* să o găseşti.

Am cutreierat centrul oraşului ore întregi şi n-am găsit nimic potrivit. Iau un umeraş cu o rochie roşie, fără bretele, şi-o examinez. Superbă, dar nu este ceea ce caut.

Cum mai sunt douăzeci şi cinci de minute până la închiderea magazinelor, mă hotărăsc să pun capăt chinului şi mă întorc într-un magazin unde am intrat şi mai devreme. În loc să-mi cumpăr ceea ce voiam, o să iau lucrul cel mai apropiat de ceea ce-mi doream. Nu e perfect, dar e *bun.* Şi mai e şi la reduceri, ceea ce mă face să mă simt un pic mai mulțumită.

Capitolul 85

În seara dinaintea nunții, ies cu Trudie să bem ceva într-unul dintre barurile de pe Allerton Road – dar, dintr-un motiv sau altul, nu am deloc chef de aşa ceva.

— Eşti bine, iubito? mă întreabă ea îngrijorată, în timp ce eu mai iau o înghițitură din acelaşi pahar de vin roşu cu care mă lupt de o oră şi jumătate.

— Cred că mă ia o răceală, îi spun şi scot un şervețel de hârtie.

— E de la vremea asta nenorocită. Toți par să răcească în perioada asta. Parcă cineva ține cu tot dinadinsul să ne amintească tot timpul de ce am plecat din țara asta.

După două ore, sunt complet epuizată şi vreau să plec acasă. Mă simt prost că am fost o companie deplorabilă, mai ales că Trudie a venit de peste Ocean special pentru mine. Dar n-am ce face.

Când ajung acasă la mama, mă bag sub plapumă simțindu-mă atât de obosită, încât îmi imaginez că o să dorm buştean următoarele opt ore. Dar nu-i deloc aşa. Am un somn agitat, întrerupt de vise care mă neliniştesc şi mai mult şi mă urmăresc. Mai ales unul dintre ele.

Se făcea că deja a venit ziua de mâine – ziua nunții. Ajung la starea civilă şi totul pare să meargă conform planului. Părinții mei sunt mândri. Arăt extraordinar. Şi, de data asta, Jason vine şi el.

Dar cineva ne pune bețe-n roate. Cineva pe nume Ryan.

Ofițerul stării civile mă întreabă dacă eu, Zoe Maureen Moore, vreau să mă căsătoresc cu Jason Peter Redmond, iar cuvântul „da" îmi stă pe limbă. Mă bâlbâi însă atât de tare, de parcă aş încerca să țin un discurs cu gura plină de caramele lipicioase. Nu pot să pronunț cuvântul.

Dar nu contează.

Pentru că uşa se deschide brusc şi zboară din balamale.

Toți cei din încăpere rămân cu gura căscată. Eu simt că leşin. Şi iată-l, stând în uşă, într-un smoching care îl face să semene cu James Bond, având un revolver de calibrul 45 în mână. Ryan.

Fug spre el şi, în timp ce tot ceea ce ne înconjoară dispare, mă ia în brațe şi mă sărută atât de pasional şi de apăsat, şi de sexy,

încât, dacă ar fi o secvență dintr-un film, sigur ar fi interzis minorilor.

În cele din urmă, se opreşte din sărutat şi-mi spune: „Vino, Aston Martin ne aşteaptă afară”. Accelerăm pe străzile din Liverpool, apoi plonjăm de pe chei în râul Mersey, care – în mod *cu totul* bizar – este la fel de albastru şi de limpede ca apele mării ce înconjoară o insulă tropicală. În aceeaşi clipă, automobilul se transformă într-un vehicul amfibie, Ryan desface o sticlă de şampanie şi începe să mă facă fericită atât de explicit, încât mă îndoiesc că voi mai fi în stare să merg o săptămână după asta.

Apoi mă trezesc transpirată, tremurând, blestemându-mi imaginația bolnavă. Şi-mi dau seama că îmi curge nasul.

Capitolul 86

Am crezut întotdeauna că una dintre legile nescrise ale naturii spune că miresele nu răcesc niciodată. Cu siguranță, n-am văzut până acum o fotografie de nuntă în care vreunul dintre miri să aibă nasul atât de roşu şi de iritat, încât să pară că are nevoie de o grefă de piele.

Dar, din câte se pare, se mai întâmplă şi aşa ceva. Se întâmplă. De fapt, mi s-a întâmplat mie.

— Nu e mai bine deloc? mă întreabă Trudie, întinzându-mi penultimul şervețel cu balsam ultra-supercalmant din cutie.

Deşi îmi suflu nasul cât pot eu de uşor, îl umplu, şi am nevoie de încă unul ca să înlătur resturile de pe față.

— Du, zic, îndesând şervețelul în coşul de gunoi care deja dă pe dinafară. Adică *nu.* Cel puțin, încă nu.

Desfac următoarea cutie şi-mi apăs un şervețel pe ochi, ca să-i fac să nu mai curgă.

— Va trebui să-mi refac machiajul, spun.

Îmi admir pielea plină de pete şi nu mă pot abține să nu mă gândesc că ar fi mai uşor să-l machiez pe Shrek.

— Poate ar fi bine s-o laşi pe ultimul moment, mă sfătuieşte Trudie. Asta e deja a patra încercare – în ritmul ăsta, o să rămânem fără fond de ten.

Mă îndrept spre oglinda care e suficient de mare cât să mă văd în ea întreagă, în speranța de a-mi regăsi încrederea. Dar arăt groaznic. De fapt, n-aş putea arăta mai rău nici dacă tocmai aş fi participat la un concurs de tăvălit prin ciulini şi l-aş fi câştigat.

Costumul meu, cel pe care mi-l închipuisem elegant şi sofisticat, nu e niciuna, nici alta. Mi-am petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore încercând să mă conving, cu un pic de ajutor şi din partea lui Trudie, că n-o fi el perfect, dar că măcar e *bine.*

Stând acum în fața oglinzii, îmi sare în ochi tot ce nu e bine. Face atâtea cute pe şolduri, încât arată de parcă mi-aş fi petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore în avion. Materialul oribil de lucios mi se întinde pe fund şi îmi scoate în evidență mai multă celulită decât ai găsi în containerul de deşeuri al unei clinici unde se fac liposucții.

— O, Doamne, încep să mă plâng şi înşfac un alt şervețel.

Trudie oftează.

— Mai bea un pahar de şampanie, îmi spune. S-ar putea să-ți mai oprească un pic nasul.

— Nu cred c-ar trebui să beau alcool după pastilele pe care le-am luat pentru răceală.

— Ei, na, astea-s prostii. Cei care le fac scriu mereu lucrurile astea ca să-şi păzească fundul. Poate că o să te simți un pic mai amețită, dar nimic mai mult.

— Am să te cred pe cuvânt.

Dau pe gât un pahar. Nu poate să-mi fie mai rău decât mi-e acum.

Brusc, uşa se deschide.

— Eu sunt, nu vă faceți probleme!

Mama n-a crezut niciodată în utilitatea gestului de a bate la uşă.

— Ce ziceți de rochia mea violet intens? ne întreabă, învârtindu-se.

Şi eu, şi Trudie ne dăm seama pe loc că e o întrebare retorică: expresia ei arată că se consideră o a doua Linda Evangelista. Ceea ce, trebuie să admit, nu e deloc departe de adevăr – e uimitoare.

— Mamă, eşti frumoasă, îi spun şi mă întind s-o sărut.

— Ah, nu te apropia prea tare, iubito.

Se dă înapoi ca să fie sigură că nu o să-mi curgă nasul pe rochia ei.

— Scuze, bombăn. Dar să ştii că arăți uimitor, mamă. Culoarea asta te prinde de minune.

— Aşa e, nu? Zâmbeşte. Şi e perfect, pentru că Jason tocmai mi-a confirmat că mama lui nu o să poarte ceva asemănător. A ales ceva bej, se pare. Nu sunt sigură că i se potriveşte cu tenul, la vârsta pe care o are, dar e treaba ei.

Simt din nou nevoia bruscă de a-mi sufla nasul şi mă întind să iau un şervețel. Mama se încruntă.

— Fii fără griji, Zoe, spune ea serioasă.

— În legătură cu ce?

— Cu nasul, răspunde. Fotograful ăla zicea că ştie cum să le regizeze.

— Vrei să zici cum să le „retuşeze”? o întreb.

— Asta am zis şi eu, scumpo. Le regizează – aşa cum se face cu

fotografiile vedetelor. Poate că acum arăți ca Rudolf, dar până când termină el cu tine, o să-i dai clasă lui Scarlett Johannesburg[38] aia, îți promit.

[38] Scarlett Johansson - actriță americană celebră (n.tr.)

Capitolul 87

Mama a plecat mai devreme la primărie, aşa că am rămas cu tata şi cu Trudie. Când ne urcăm în taxi, observ cât de diferit mă simt de data asta. Nu am emoții. Nici măcar nu mă simt prea încântată. Doar amorțită.

Înainte să începeți să vă puneți întrebări, trebuie să vă spun că nu m-am răzgândit. Cocktailul cu medicamente şi trei pahare de şampanie este atât de puternic, încât ar putea tranchiliza şi un mamut lânos.

— Eşti bine, iubire? întreabă tata, strângându-mă de mână.

— Sigur, spun, forțându-mă să zâmbesc. Doar un pic… amețită, de fapt. Cred că-i de la pastile.

Dintr-odată, tata pare incredibil de îngrijorat.

— Eşti sigură că vrei să faci asta?

— Ce vrei să zici, tată? îl întreb şocată.

— Vreau să zic, eşti sigură că faci ceea ce e bine pentru tine? Că-l iubeşti pe Jason? Că voi doi trebuie să fiți împreună?

Ezit, aşteptând să-mi dau seama ce vrea să zică.

— Doamne, tată, eu… sigur că sunt sigură. Sigur.

— Numai că…

— *Tată,* îl întrerup eu. Sunt sigură.

Mă priveşte în ochi.

— Bine, iubito, bine.

Restul drumului decurge în tăcere. Fără vreun chicotit nerăbdător. Fără glume cu şoferul. De fapt, atmosfera e atât de lipsită de entuziasm, încât atunci când, la un stop, oprim lângă o maşină care merge la o înmormântare, nu pot să nu observ că pasagerii ei par să se distreze mult mai bine decât noi.

— Plecați în luna de miere? o aud pe Trudie. Tocmai mi-am amintit că nu te-am întrebat despre asta.

— Nu. Jason nu vrea să mergem. Rezervase deja o excursie în aprilie, pentru petrecerea burlacilor, înainte de nunta prietenului lui Jimmy, şi nu ni le permitem pe amândouă.

— Oh.

Trudie se întoarce să se uite pe geam afară.

Când ajungem la oficiul stării civile de pe Old Hall Street, maşina parchează chiar în faţă. Deschid uşa şi dau să cobor. Dar nu apuc să pun un picior pe trotuar, că sunt luată pe sus.

— *Stai să vezi ce surpriză am pentru tineeeeeeee!* răcneşte mama, târându-mă după ea de parcă aş fi un sac de cartofi.

— P… poftim? mă bâlbâi, ştergându-mi nasul, odată cu al şaselea strat de fond de ten de deasupra buzei de sus.

— Cei de la revista *Echo* sunt aici, Zoe, *Echo!* Ai să apari pe copertă!

— Ce? întreb, sperând că n-am auzit bine. Cine i-a chemat?

— A, nu-ţi bate capul cu asta! strigă mama. Haide, Zoe! Orice fată de vârsta ta şi-ar dori să fie interpelată!

— Vrei să zici „intervievată”, mamă.

— Aşa am zis şi eu. Ce fac şi cei de la revista *OK!* Eşti de departe la fel de drăguţă ca tipele alea fandosite care apar în reviste. Uite, de exemplu, tipa din numărul de ieri – şi un pui de găină congelat are picioare mai frumoase!

O reporteră tânără şi agitată se fâţâie în faţa uşii de sticlă, muşcându-şi creionul ca o potaie înfometată care ronţăie o bucată de friptură. O apuc pe mama de braţ şi încerc s-o opresc.

— Mamă, izbucnesc, *nu vreau* să apar în *Echo.* Zău că nu.

— Sigur că vrei! strigă ea, dându-şi disperată ochii peste cap. Doar te dai în vânt după revistele mondene, Zoe!

A fost suficient de rău când mama a dat un anunţ la ziar ca să „marcheze” aniversarea a douăzeci şi unu de ani, arătând lumii întregi o poză de pe vremea în care eram o fetiţă dolofană care-şi ridica rochiţa, arătând publicului o fermecătoare pereche de chiloţei cu dungi maro şi portocalii.

— Nunta asta trebuia să fie una intimă, îi spun. Nu vreau să citească tot cartierul despre ea în ziare.

— Nu fi bleagă, mă ceartă ea, evident convinsă că asta e şansa vieţii mele. S-au gândit că va ieşi un articol pe cinste – tânăra care a fost părăsită în faţa altarului reuşeşte, în sfârşit, să pună mâna pe bărbatul ei.

Mi se strânge inima.

— Parcă văd titlul, continuă mama veselă, „A DOUA OARĂ-I CU NOROC – MIREASA ZOE CADE ÎN PICIOARE”. A, sună tare! Ar trebui să scot bani din asta!

— Deci *tu* i-ai chemat.

— Hai să te prezint lui Michelle, zice mama, ignorându-mă. E jurnalistă.

— Bună, sunt Mandy.

Reportera îmi întinde mâna.

— De fapt, nu sunt încă jurnalistă. Acum îmi fac stagiul. Dar mama ta are dreptate. Cei din redacție cred că povestea ta e grozavă.

— Uite, ştii – îmi pare rău, dar nu vreau să fac asta, îi zic pe un ton de scuză. Voiam să fie totul cât mai discret. Nimeni nu ştie încă de nuntă. Chiar îmi pare rău.

— Oh, exclamă descurajată. Ei, nicio problemă. E ziua ta şi te înțeleg.

— Mulțumesc…

— Doar că… Speram că asta va fi marea mea ocazie de afirmare. Voiau să publice povestea la pagina trei. Mă gândeam să mă folosesc de articol pentru admiterea la Facultatea de Jurnalism.

Oftez.

— Nu-ți face griji. Pufneşte. Nu-i aşa de rău nici dacă lucrezi la supermarket.

Gem.

— O, Dumnezeule, bine, fie. Dar, te rog, grăbeşte-te.

După un interviu de două minute şi trei fotografii făcute la repezeală – mama reuşind, cumva, să apară în toate – o conduc înăuntru, îmi suflu din nou nasul şi încerc să mă adun.

— Ai grijă să-ți închizi telefonul, îmi spune tata.

— A, da. Ai dreptate, îi răspund, simțindu-mă mai rău ca oricând.

Mă pregătesc să-mi scot telefonul din gentuța de satin, când simt că trebuie să o întreb neapărat ceva pe Trudie.

— Trudie, îi şoptesc, cumva… vreau să spun…

— Ce-i?

— I-ai spus lui Ryan că vii la nunta mea?

Trudie ezită o clipă, apoi dă din cap.

— Da, scumpo. Sper că nu te superi, nu?

— Nu, o asigur, simțind că-mi vine inima la loc pentru moment.

— Voiam doar… Deci, ştie că mă mărit? Ştie că mă mărit *azi?* Acum? Aici?

Încuviințează din nou.

— Bine. Eram doar curioasă, atâta tot.

Îmi muşc buzele şi arunc o ultimă privire telefonului. Niciun apel pierdut.

Intrăm în holul principal şi suntem întâmpinați de o doamnă cu părul tapat, care, în ciuda costumului strâmt, bleumarin, îmi aminteşte de un personaj din epoca victoriană.

— Zoe?

Dau din cap.

— Sunt una dintre asistentele ofițerului stării civile. Trebuie să intri acolo. Îmi arată o încăpere aflată la dreapta. Jason te aşteaptă. E foarte nerăbdător.

Deci, de data asta a venit.

Ştiu c-ar trebui să mă simt în culmea fericirii, dar nu mă simt aşa. Mă simt ciudat. Tensionată. Nenorocitele alea de pastile pentru sinusuri mi-au făcut mai mult rău decât bine.

— Eşti gata, iubire? mă întreabă tata.

— Mai pregătită de-atât n-o să fiu niciodată.

Uşile uriaşe se deschid în acelaşi timp.

Jason se întoarce şi-mi zâmbeşte radios.

Părinții lui schimbă priviri pline de fericire, iar mama îşi duce batista la ochi, cum face la sfârşitul filmului *Sunetul muzicii.*

Plutesc prin încăpere, simțindu-mă de parcă mi-aş fi părăsit propriul corp. Când ajung lângă Jason, Trudie şi cu tata rămân în urmă. Apoi, ofițerul stării civile începe să vorbească. Dar nu pot să-l urmăresc, pentru că şampania şi medicamentele îmi joacă feste şi nu pot auzi decât trei cuvințele: *Ryan, unde eşti?*

Mă întorc şi mă uit la uşă, repetând cuvintele astea încet, fără zgomot, în timp ce simt cum mi se umplu ochii de lacrimi.

Ryan. Unde eşti?

Apoi, ca trezită dintr-un vis, îl aud pe ofițerul stării civile spunându-mi pe nume, implorându-mă să răspund. Dar, înainte să apuc, un alt gând îmi dă năvală în minte, ca un salvator care nu se va lăsa abătut din drum. E ceva ce-am ştiut tot timpul, undeva acolo, în sinea mea.

Îl vreau pe Ryan.

Am nevoie de Ryan.

Doamne Dumnezeule, sunt îndrăgostită de Ryan!

— Zoe? Jason mă apucă de braț. Ce-i cu tine?

Mă întorc din nou spre uşă, dorindu-mi din tot sufletul să se

deschidă.

Dar asta nu se întâmplă. Şi trebuie să accept un adevăr atât de incredibil de dezamăgitor, încât mă şochează până-n adâncul sufletului: Ryan nu mă va salva.

— Rahat, mă aud spunând. Rahat, rahat şi iar rahat.

— Zoe, mă sperii, îmi zice Jason. E totul în regulă?

Îmi dau seama – exact în momentul în care simt nevoia copleşitoare de a-mi sufla nasul din nou – că trebuie să-i explic ceea ce tocmai am înțeles şi eu.

— Du, Jason.

Nasul ăsta face numai ce vrea el.

— Poftim? întreabă el.

— Nu, repet. Nu e totul în regulă.

Face ochii mari şi toată lumea îşi ține răsuflarea.

Mă întorc din nou spre uşă, continuând să sper. Şi, în continuare, se încăpățânează să rămână închisă.

Dacă n-o să mă salveze nimeni – dacă *Ryan* n-o să mă salveze –, va trebui să mă salvez singură.

— Trudie, îmi mai dai un şervețel? întreb şi întind mâna.

Toată lumea oftează uşurată în timp ce Trudie îmi întinde unul.

— Dumnezeule, murmură Jason, o clipă am crezut că te pregăteşti să spui că nu vrei să mergi până la capăt cu asta, nu că trebuie să-ți sufli nasul.

Toată lumea izbucneşte în râs. Ofițerul stării civile, Trudie, mama, părinții lui Jason…

— Jason, zic eu, *exact* asta voiam să spun. Nu vreau să continui cu asta. Îmi pare rău, dar chiar nu vreau.

Capitolul 88

Mama bate cu atâta putere în uşa toaletei stării civile, încât sunt convinsă că o să facă o gaură cu pumnul.

— Zoe! zbiară ea. Zoe! Ieşi afară în *clipa asta!* Sunt mama ta şi – şi-ai să faci cum îți zic eu!

Rup încă o bucată de hârtie igienică şi-mi suflu nasul. E o hârtie ieftină, gofrată, atât de diferită de şervețelele mele cu balsam ultra-super-calmant, încât atunci când mă şterg la nas, o simt de parc-ar fi făcută din fibră de sticlă.

— *Zoe!* urlă mama, ridicând vocea care seamănă acum cu mieunatul unei pisici vagaboande puse pe harță. E *ridicol,* domnişoară. Ştim că eşti înăuntru.

Apoi aud vocea lui Trudie.

— Doamnă Moore, spune ea pe un ton blând, nu vreți să vă duceți să beți o ceaşcă de ceai şi să mă lăsați şi pe mine să încerc?

— Nu te supăra, Trudie, zice mama oftând, Zoe e fiica *mea.* Şi în clipa asta are nevoie de mama ei. Deci, te rog…

— Lasă-ne numai un minut, nu vrei, mamă? o întrerup eu prin uşă.

— Zoe! protestează ea. Niciun *lasă-ne un minut!* Ieşi în clipa asta şi întoarce-te acolo. Am rezervat doar un interval de douăzeci şi cinci de minute, iar asta înseamnă că mai ai exact două minute şi jumătate să te aduni. Următoarea nuntă aşteaptă afară. Acum adună-te, fetițo, şi haide!

Trag adânc aer în piept, apoi mă ridic şi deschid uşa.

— Mamă…

Mă apucă de braț şi încearcă să mă tragă spre ieşire, dar mă țin de clanța uşii de la toaletă ca un țânc neascultător, care nu vrea să se ducă la culcare.

— Ce *faci*? țipă ea, dându-mi drumul, dar fără să mă lase în pace. Hai *odată!* Trebuie să te grăbeşti!

Nu mă clintesc şi-i țin piept.

— Te rog, mamă, dă-mi voie să-ți spun ceva.

— Dar…

— Şşşt! Pun autoritară degetul în dreptul gurii. Şşşt! Să nu spui

o vorbă până nu termin.

— Zoe, eu…

— Şşşt! repet, ducând din nou degetul la gură.

Nu cred că i-am mai zis mamei să tacă până acum. În ciuda împrejurărilor, micuța obraznică din mine se bucură.

Mama îşi strânge buzele. Apoi, cu părere de rău, dă din cap în semn că e pregătită să mă asculte.

— Primul lucru pe care vreau să ți-l spun, mamă, este că-mi pare foarte rău pentru situațiile jenante prin care ai trecut din cauza mea. Nicio mamă de fată n-ar trebui să treacă prin două nunți, fără ca fata să i se mărite în niciuna dintre ele.

— Păi, depinde doar de tine să schimbi asta…

— Mamă!

Ridic iar degetul în dreptul buzelor. O văd cum închide gura, dar o face cu asemenea efort, încât parcă m-aş uita cum încearcă să închidă portbagajul plin-ochi al unui Mini Cooper.

— Dar trebuie să fac ceea ce cred eu că e bine, continui. Şi adevărul e că Jason nu e alesul meu.

— Aşa înțelegi tu să te răzbuni pe el? mă întreabă sec. Pentru că te-a lăsat baltă prima dată?

— Nu, mamă. Deloc. Am fost extrem de supărată pentru ceea ce mi-a făcut Jason. De fapt, am fost distrusă. Dar l-am *iertat* – l-am iertat în asemenea măsură încât am fost dispusă să încerc din nou. Sau măcar am crezut că sunt.

— Şi de ce te-ai răzgândit aşa de brusc?

Este exasperată.

Oftez.

— Jason este… adorabil. De fapt, sunt sigură că va fi un soț minunat pentru altcineva. Dar e simplu, mamă: nu-l mai iubesc.

— Ba îl *iubeşti,* pledează ea. Zoe, l-ai iubit şapte ani de zile!

— Tocmai, mamă. Nu-l mai iubesc. Atâta timp am crezut că vom fi împreună pentru totdeauna. Dar, uneori, lucrurile nu merg chiar aşa. L-am iubit la un moment dat, dar m-am schimbat. Poate că ne-am schimbat amândoi. Şi, deşi te iubesc din toată inima, mamă, de data asta va trebui să mă laşi să fac ce cred eu că e bine şi să ai încredere în mine.

Mamei îi tremură buzele şi o văd că îşi scoate batista.

— Am încredere în tine, şopteşte, suflându-şi nasul.

— Da, dar uneori mă tratezi de parcă aş fi tot un copil, mamă. O

iau în brațe. Şi nu sunt. Am douăzeci şi opt de ani. Am crescut.

— Fac asta numai pentru că te iubesc.

Îşi trage nasul.

— Ştiu, mamă, îi spun, strângând-o la piept.

Mama dă din cap cu atâta convingere, încât meşa pe care şi-a prins-o în coafură amenință să se desprindă.

— Ai dreptate, Zoe. Sigur că ai dreptate. Şi trebuie să recunosc... tatăl tău a avut dreptate mereu.

— Ce vrei să zici?

— Cred că a ştiut dintotdeauna că eşti pe picioarele tale. Mi-a venit să-l strâng de gât când a spus că, după părerea lui, îți va face bine să pleci în America. Nu puteam să înțeleg. L-am acuzat că nu-i pasă de tine aşa cum îmi pasă mie. Dar ştiu, de fapt, că nu e aşa. Şi probabil că ți-a făcut bine.

Oftează.

— O, mamă.

O îmbrățişez din nou.

Mă strânge şi ea în brațe, apoi se desprinde de mine.

— Sunt atât de mândră de tine, Zoe. Probabil, nu ți-o spun cât de des ar trebui, dar să ştii că sunt. Când am rămas însărcinată cu tine, la şaisprezece ani, o mulțime de oameni au strâmbat din nas. Spuneau că relația dintre mine şi tatăl tău n-o să meargă – şi că tu ai să ajungi rău, pentru că aveai o mamă adolescentă. Dar eşti deşteaptă, eşti frumoasă, eşti tot ce mi-am dorit să fie fiica mea. Sunt tare norocoasă că te am.

Nu mai am cuvinte. Am ştiut mereu cât de mult mă iubeşte mama, dar n-am auzit-o niciodată zicând aşa ceva. Zâmbesc, exact când ea se zăreşte în oglindă şi plescăie dezaprobator.

— Porcăria asta de meşă, se enervează, smulgându-şi-o din păr şi aruncând-o în coşul de gunoi.

Se duce până la uşă şi e pe punctul de a o deschide, dar ezită.

— Încă un lucru, Zoe.

— Da, mamă?

— E cineva la mijloc? De-asta faci ceea ce faci?

Îi arunc o privire lui Trudie. Dar nu ştiu de ce tocmai ea ar trebui să cunoască răspunsul.

Mai este cineva implicat? Să vedem...

Sunt îndrăgostită de altcineva?

Da.

Dar el e îndrăgostit de mine?

Revăd tabloul: eu, stând în fața ofițerului stării civile, întorcându-mă nerăbdătoare să mă uit spre uşă. Care s-a încăpățânat să rămână închisă.

— Nu, mamă, recunosc eu, punându-mi-se un nod în gât. Nu e nimeni la mijloc.

După ce mama iese din toaletă, Trudie mă apucă de mână.

— Haide, trebuie să plecăm de-aici.

Trag cu putere aer în piept.

— Ai al naibii de mare dreptate!

Trudie o ia înainte şi ne îndreptăm spre ieşire. Mai avem câțiva metri până la uşă, când îl văd pe Jason. Pare furios.

— Îmi pare rău, îi spun şi simt că inima îmi bate mai repede. Îmi pare tare, tare rău.

— Presupun că ai crezut că o merit, nu? întreabă el, şi are pumnii încleştați.

— Nu, îi spun cu sinceritate. Nu cred asta. Niciunul dintre noi n-a meritat-o.

Pufneşte.

— Nu ştiu ce să-ți spun, Jason, decât că n-am vrut să te rănesc. Aşa cum ştiu că nici tu n-ai vrut să mă răneşti pe mine. Aşa că-mi pare rău, repet. Îmi pare tare, tare rău.

Nu ştiu ce altceva aş mai putea spune. Dar e clar că nu asta voia Jason să audă. Mă-ntorc, extrem de tristă, şi mă-ndrept către uşă.

— Zoe, strigă el.

Mă răsucesc pe călcâie şi ne privim în ochi.

Trage aer în piept şi se încruntă.

— Noroc.

Capitolul 89

Ies împreună cu Trudie în Old Hall Street, şi tremurăm amândouă, deşi nu simțim frigul. Zărim un taxi, iar ea începe să fluture din mâini de parcă ar încerca să oprească un avion.

În timp ce ne urcăm în spate, mă întreabă:

— Ia spune, scumpo, unde vrei să mergem?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Du-ne la un bar, îi spune taximetristului.

E o decizie capitală.

— Dragă, sunt vreo nouă sute de baruri în oraşul ăsta, îi răspunde el rânjind. Poate încerci să fii un pic mai precisă.

— Oriunde vrei. Un loc drăguț. Te las pe tine să alegi.

Peste cinci minute, ajungem la *Flota baltică,* un bar numai bun, confortabil şi intim, cu butoaie de bere şi focuri aprinse în şemineuri, care-ți pârlesc practic sprâncenele. După ce intrăm, mă duc să ocup nişte locuri într-un colț, în timp ce Trudie se îndreaptă către bar.

Privesc pierdută flăcările până când se întoarce cu două pahare uriaşe de whisky.

— Dă asta pe gât, îmi spune.

Nu prea obişnuiesc să beau whisky. În timp ce sorb din pahar, nu mă pot abține să nu mă gândesc că are gust de lichid de spălat parbrizul. Dar căldura lui mi se răspândeşte prin corp şi nu pot spune că nu-mi face bine.

— Ce zi ai mai avut şi tu, îmi spune Trudie.

— Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Am impresia că ai fost un pic luată pe sus cu nunta asta. Am dreptate?

— Poate, admit eu. Dar ştii care-i cel mai jalnic lucru din toată întâmplarea asta?

— Care?

— Cred că sunt îndrăgostită de Ryan. Nu, îmi retrag cuvintele. Ştiu că sunt îndrăgostită de el.

— Nu zău, îmi răspunde ironică. Şi de ce-ar fi asta ceva jalnic? E posibil să te iubească şi el.

— Nu cred.

Se încruntă.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu, dacă toată întâmplarea asta te-a învățat ceva, este să-ți urmezi intuiția şi să nu taci din gură.

— Hmm.

— Aşa că sună-l şi spune-i-o.

Mă uit la pahar, apoi din nou la ea. Numai gândul ăsta mă face să mă simt din nou rău. Dar mai iau o înghițitură. Una mare de data asta.

— Ai dreptate, îi spun, în timp ce simt adrenalina pulsându-mi prin vene. Ai absolută dreptate.

Dintr-odată, am sentimentul copleşitor că ăsta va fi cel mai important telefon pe care îl voi da în viața mea. Îi voi spune lui Ryan că-l iubesc şi la naiba cu consecințele. Hotărâtă, bag mâna în geantă – şi-mi dau imediat seama că telefonul nu-i acolo.

— Ah, fir-ar. Mi-am lăsat mobilul în toaleta de la starea civilă. Probabil este pe automatul de tampoane.

— Uite, ia-l pe-al meu, se oferă Trudie, scotocind în geantă.

Când scoate telefonul, acesta vibrează.

— Dumnezeule, am vreo zece apeluri pierdute, exclamă ea, răspunzând imediat. Alo?

Disting o voce înfundată şi Trudie îmi face semn că o să iasă afară, ca să audă mai bine. Mă uit, uşor intrigată, cum stă în fața intrării vreo zece minute bune, gesticulând ca un antrenor de fotbal ieşit din minți.

Când se trânteşte pe scaunul de lângă mine, pare ciudat de agitată.

— E totul în regulă? o întreb.

— Poftim?

— Te-am întrebat dacă e totul în regulă, îi repet. Parcă te porți un pic ciudat după telefonul ăla.

— Eu? Nu, sunt bine, spune ea, vorbind aproape prea repede. Ăăă, îi explicam cuiva drumul.

— Spre ce?

Îşi drege glasul şi se foieşte iar pe scaun.

— Ăă, spre un magazin de haine. De la mine din oraş. Ştii ce, mă duc să-mi iau nişte chipsuri – vrei şi tu?

— Nu. Poți să-mi împrumuți telefonul? o întreb disperată.

Ştiu că, dacă Trudie nu mi-l dă mai repede, risc să fac pasul înapoi cât ai zice „cea mai mare laşă din lume”.

— Dă-mi câteva secunde!

Se repede spre bar, iar eu rămân din nou cu privirea ațintită asupra flăcărilor, căldura lor făcându-mi ochii să mă usture. Îmi trag scaunul mai într-o parte şi o simt din nou pe Trudie lângă mine.

— Bine, atunci, ia-mi şi mie nişte arahide pră...

Nu e Trudie.

E ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd în barul *Flota baltică* din Liverpool, tocmai când mă hotărâsem ce gustare vreau.

Nu poartă smoching.

Nu se vede niciun revolver de calibrul 45 prin jur.

Dar pot spune categoric că aş vrea ca persoana asta să fie aici, lângă mine, mai mult decât oricine altcineva din lume. Şi nu vorbesc despre James Bond.

Capitolul 90

Ryan se aşază pe scaunul de lângă mine şi simt că pulsul mi-o ia razna.

— Am întârziat, spune el.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

Îi caut privirea, dorindu-mi cu disperare să le descifrez expresia.

— Avionul meu a avut întârziere. Ar fi trebuit să ajung cu destul timp înainte.

— Destul timp înainte de ce?

Aproape că nu-mi vine să cred că discuția asta are loc.

— Înainte de nunta ta, răspunde el în şoaptă, luându-mă de mână.

— Dar n-ai fost invitat, mă trezesc spunând.

Zâmbeşte.

— Ştiu. Aveam de gând să fac ceva foarte… ei bine, nepoliticos.

— Da?

— Aveam de gând să te opresc.

Mă aud oftând – scurt, sonor, un oftat de tipul „nu-pot-să-cred-ce-se-întâmplă” – atât de tare, încât tipul de la masa alăturată pare îngrijorat pe moment că aş putea să fiu cumva luată ostatică.

— Planul era să ajung de dimineață acasă la mama ta, să-ți spun, în cele din urmă, ce simt pentru tine şi să te implor să fii a mea.

— Şi când ai făcut planul ăsta, mai exact?

Se uită la ceas.

— Cu vreo douăzeci şi trei de ore în urmă. Dar m-am tot întrebat cum să te aduc înapoi din ziua în care ai plecat.

— Numai că n-ai ajuns la timp.

— Nu, recunoaşte el. Nu sunt cine ştie ce erou, nu-i aşa?

Zâmbesc şi reuşesc, în sfârşit, să mă uit în ochii lui. Reflectând sclipirile flăcărilor, sunt mai fascinanți ca niciodată. Doar faptul că mă uit în ei mă face să simt că mă topesc de fericire.

— De fapt, nu te-ai descurcat prea rău. Adică ai venit, totuşi. Ce-i drept, nu prea te-ai sincronizat cu evenimentele, dar nimeni nu-i perfect. Şi, din fericire pentru tine, ai avut noroc.

— Cum aşa?

— N-am mers până la capăt.

— Am auzit. Zâmbeşte. Şi când ai făcut planul ăsta, mai exact?

Mă uit la ceas.

— A, acum vreo oră. Dar m-am tot întrebat cum să te recâştig de când am plecat.

Cu ochii deja umezi, mă abțin să-mi suflu nasul, hotărâtă să nu las răceala să-mi strice momentul.

— De ce ai plecat? mă întreabă el.

Închid ochii şi trag adânc aer în piept.

— Credeam că simt pentru Jason ceva ce acum ştiu că nu simțeam, de fapt.

Dă din cap, aprobator.

— Dar n-a fost numai asta, recunosc eu. Te-am auzit la petrecere vorbind cu Felicity, când îi spuneai că noi doi nu avem decât o aventură. Apoi te-am văzut cu Barbara King, care părea că va fi următoarea ta cucerire.

Îşi ridică o sprânceană.

— Am mai crezut şi... că n-o s-o pot înlocui niciodată pe Amy. Cred că am făcut multe presupuneri, Ryan.

Îmi şterg nasul cu un şervețel cât de delicat pot.

— Pot să-ți spun ceva, Zoe? mă întreabă el, strângându-mă de mână. Eram o epavă înainte să te întâlnesc pe tine. Eram egoist şi necivilizat. Nu mă bucuram de copiii mei şi mă îndreptam direct spre autodistrugere. Nu credeam că viața îmi va mai oferi ceva. Apoi ai venit tu. Şi ai schimbat totul.

— Eu? îl întreb.

— Sigur că tu. Tu m-ai salvat. Tu mi-ai salvat copiii. Tu m-ai învățat să râd din nou. Tu m-ai făcut să mă bucur că mă trezesc în fiecare dimineață. Tu mi-ai redat viața, Zoe.

Înghit cu greu.

— Şi să-ți mai spun ceva.

— Ce?

— Te iubesc pentru asta. Şi, lucru ciudat, nu te iubesc doar pentru asta. Te iubesc pentru cum ai alunecat şi ai căzut pe ringul de dans, la cina aia festivă. Te iubesc pentru cum ai aruncat spaghetele pe podeaua din bucătărie. Te iubesc pentru că te-ai costumat ca Păsăroiul, când toți ceilalți încercau să fie sexy. Întinde mâna şi-mi dă părul după ureche, cu un gest tandru, apoi

îmi studiază chipul. Nimeni n-a fost mai sexy decât tine.

— În costumul de Păsăroi? îl întreb eu cu îndoială.

— E clar că mă simt atras de pene.

— Dar cum rămâne cu ceea ce i-ai spus lui Felicity? întreb. Şi cu Barbara King? Păreai – păreai să fii foarte... nu ştiu, *intim* cu ea la petrecere.

Se încruntă.

— Zoe, dacă-i spuneam lui Felicity că sunt îndrăgostit nebuneşte de tine, ar fi fost cea mai mare greşeală, îmi explică el. Este *bolnăvicios* de geloasă. N-am vrut să mai pun şi eu paie pe foc, de dragul ei, dar mai mult decât orice voiam să te apăr pe tine. Am crezut sincer că cel mai bun mod de a rezolva situația era să mă prefac că relația noastră nu înseamnă nimic. Îmi pare rău că a ieşit aşa.

Dintr-odată, mă simt prost.

— Nu, spun, clătinând din cap. Ai perfectă dreptate. Acum... acum înțeleg.

— Cât despre Barbara, continuă el, era aşa de beată că s-ar fi dat şi la o bucată de lemn. O parte din mine nu voia să o supere făcând prea mare caz de asta – mai ales că abia ne împrietenisem. În momentul în care a încercat să mă sărute, am condus-o înapoi la soțul ei şi – cât de diplomat am putut – i-am sugerat s-o ducă acasă. Probabil ai ieşit din cameră prea repede ca să vezi asta.

Încuviințez dând din cap.

— Adevărul e că n-am dorit-o niciodată pe Barbara, îmi spune el. N-am dorit *pe nimeni altcineva* de când te-am întâlnit pe tine.

— Serios? îl întreb.

Oftează.

— Mai e ceva.

— Ce?

— Mi-am iubit soția, Zoe, am iubit-o cu adevărat. Dar ea nu mai e printre noi. Şi mi-a luat ani întregi să-mi dau seama că nu e nimic rău dacă merg mai departe. Că nu încalc nicio regulă dacă iubesc acum pe altcineva.

Îmi muşc buzele.

— Şi încă un lucru, adaugă el. Nu mă pot abține să nu iubesc pe altcineva. Nu pot să nu te iubesc pe tine.

— Ryan, îmi pare tare rău că am plecat, izbucnesc eu. Nu ştiam ce fac, de fapt...

— Şşşş, îmi spune încet, trăgându-mă spre el.

Lacrimile mi se revarsă pe obraji, dar, înainte să apuc să mă mir de unde vin, deja ne îmbrățişăm atât de strâns, încât mi se pare că n-o să ne mai despărțim niciodată.

Apoi, îl simt cum slăbeşte strânsoarea. Când gura lui o găseşte pe a mea, mă cuprinde un val de emoție. Sărutul lui e atât de blând, atât de frumos, atât de minunat, încât n-aş vrea să se mai termine. Mai ales că, pentru prima oară pe ziua de azi, nasul a încetat să-mi mai curgă.

— N-aveau arahide prăjite, anunță Trudie. Aşa că ți-am luat nişte chipsuri. Dar acum cred că nu mai ai nevoie de ele.

Ne desprindem unul de altul şi izbucnim în râs.

— Te superi dacă nu le mâncăm? întreabă el.

— Sigur că nu. Trudie zâmbeşte larg. Nu vă bateți capul cu mine.

Ryan mă ia de mână.

— Haide, ne aşteaptă taxiul afară.

— Nu un Aston Martin? îl întreb.

— Nu chiar.

Se încruntă.

— E un Ford Mondeo. Banchetele miros a vomă, iar taximetristul a râgâit tot drumul. Nu eşti dezamăgită, nu?

Îi zâmbesc.

— Nu, e absolut perfect.

Sfârşit